Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№№ 120—121 (1620—1621) ♦ Четвер, 3 липня 1997 року ♦ Ціна договірна

Парламентська хроніка

Хоче Рада допомогти, та вето не пускає

Ранкове і денне засідання 2 липня

Зранку парламент зробив спробу подолати вето Президента на закони — "Про тимчасову заборону підвищення цін та тарифів на житлово-комунальні послуги, що надаються громадянам України" та "Про внесення змін до Закону України "Про індексацію грошових доходів населення". Коли не вдалося набрати належної кількості голосів, пролунала пропозиція голосувати не поіменно: мовляв, багато народних депутатів, хоч і розуміють необхідність подолання вето, але тією чи іншою мірою залежні від Президента і не можуть відверто сказати своє слово. Та для процедури непоіменного голосування слід було набрати 300 голосів. З цього приводу голосували декілька разів. Та щоразу бракувало кількох голосів. Одні народні депутати побачили в такій наполегливості головуючого на засіданні Олександра Мороза порушення Регламенту, інші вважали, що він діє правильно. А втім представник Президента України у Верховній Раді Роман Безсмертний просив "не лоскотати один одному нервів, бо, за прогнозами, навіть у разі подолання вето, Президент посилатиметься на недотримання норм Регламенту і поверне закон Верховній Раді".

(Закінчення на 2-й стор.).

Ощадкнижки знову в моді, витягайте їх з комодів!

Ощадбанк України готовий повністю повернути не тільки довіру, а й гроші вкладникам, якщо... сам не потрапить до лап фінансових спритників

А те, що вельми сумним може виявитися фінал 150-річної діяльності найбільшого банку країни, стало зрозуміло напередодні першої науково-практичної конференції, присвяченої розробленню й прийняттю концепції розвитку Ощадбанку.

Насмілимося припустити, що проведення такого форуму (10—13 червня, Київ), в роботі якого крім банкірів України взяли участь їх колеги з Росії, Німеччини, Польщі, вчені, представники виконавчої, законодавчої влади, Всесвітнього банку, викликане було не так необхідністю обговорити структурну перебудову, як тривогою за долю та роль цього банку взагалі.

(Закінчення на 13-й стор.).

Здається, стосунки з'ясували...

У Києві перебуває делегація Європейського парламенту (парламентської структури Європейського Союзу) у зв'язках з Україною, Молдовою та Білоруссю, яку очолює Еріка Манн. Учора парламентаріїв прийняв Голова Верховної Ради України Олександр Мороз. Обговорювалося питання відносин нашої держави з міжнародними фінансовими організаціями. "Український парламент постійно критикує дії Міжнародного валютного фонду та Світового банку," — заявила, зокрема, Еріка Манн. Але вона зазначила, що й надання Україні фінансової допомоги ЄС безпосередньо пов'язане з виконанням умов МВФ та СБ, і попросила співрозмовника пояснити, чому вони не влаштовують депутатів Верховної Ради.

Олександр Мороз підкреслив, що вимоги міжнародних фінансових організацій не враховують специфіку української економіки та її соціального сектора. "Ми вважаємо надмірними умови МВФ щодо скорочення соціальних видатків, — сказав він. — Наприклад, ми не можемо піти на підвищення комунальних платежів, бо й за нинішніх цін 70 відсотків власників не в змозі платити квартплату".

Голова Верховної Ради навів й інші приклади неконструктивної позиції МФВ та інших організацій. Він торкнувся також чорнобильських проблем, зазначивши, що західні політики бачать лише один аспект — закриття ЧАЕС — і не хочуть розуміти, що Україна потребує компенсації її втрат, допомоги в подоланні наслідків аварії.

Безпека — коли не боїшся ні Чорнобиля, ні НАТО

Учора завершився офіційний візит Президента Чеської Республіки Вацлава Гавела в Україну. На батьківщину він повернувся почесним доктором Київського національного університету ім. Тараса Шевченка. На другий день перебування в Україні, одразу після повернення з Чорнобиля, Вацлав Гавел виступив із доповіддю перед викладачами та студентами цього вузу, а також українською інтелігенцією та представниками дипломатичних місій, акредитованих у нашій державі.

Ключовими словами його доповіді були "Чорнобиль" і "Ялта". "Чорнобиль я відчуваю передусім як велику пересторогу. Всі великі відкриття, яких осягнув раціональний дух людини, можуть значно полегшувати життя, але й водночас небувало загрожувати йому, якщо людина не поглиблюватиме свою відповідальність за цей світ", — відзначив Вацлав Гавел. Щодо Ялти, то Вацлав Гавел переконаний: не можна допустити другого переділу Європи.

(Закінчення на 8-й стор.).

Подивилися. Сподіватимемося — переконалися

У Києві триває виїзне засідання Комітету з охорони навколишнього середовища, регіонального планування та місцевого самоврядування Парламентської Асамблеї Ради Європи. Учора делегати відвідали ЧАЕС і місто Славутич. Сьогодні відбудуться зустрічі в комітетах Верховної Ради, а завтра делегація вирушить до Криму, де й завершить свою роботу.

Врожай-97

Де "мікстура", а де — халтура

Жнива у розпалі. Йдеться про зелені. Втім радісного мало. Дощить. За словами начальника управління землеробства Мінсільгосппроду Миколи Котелянця, станом на кінець минулого тижня аграрники спромоглися заготувати трохи більше 1 мільйона тонн сіна (це лише 20 відсотків від запланованого), тоді як за аналогічний період торік сільгоспвиробники вдалося накладати 1,7 мільйона. Із сінажем також не все гаразд. Порівняно з торішніми 5,2 мільйона тонн, нинішній результат у 5 мільйонів навряд чи варто сприймати як позитивний.

(Закінчення на 10-й стор.).

У номер

У полі інтересу — демократія і безпека

Голова Верховної Ради України Олександр Мороз прийняв заступника голови парламентської фракції ХДС/ХСС бундестагу Рудольфа Зайтерса. Делегація парламентської фракції ХДС/ХСС —фракції правлячого партійного блоку, до якого належить і Федеральний Канцлер ФРН Гельмут Коль — прибула в Україну для здійснення міжпарламентських контактів з депутатською групою Верховної Ради «Україна — Німеччина», — повідомляє ДІНАУ-Укрінформ.

Під час бесіди обговорено питання економічної і політичної ситуації в Україні, бюджетного процесу, в тому числі і питання майбутніх парламентських виборів в Україні.

Як відзначив Рудольф Зайтерс, Німеччина прагне розбудовувати відносини з Україною на всіх рівнях, оскільки розглядає її як країну з величезними перспективами. Вона вітає майбутнє підписання Хартії про особливе партнерство між Україною та НАТО, розцінюючи її як один крок на шляху зміцнення безпеки на континенті.

Витрати зменшуються, травматизм зростає

Президія Федерації профспілок України, розглянувши стан справ щодо умов праці, показників виробничого травматизму та профзахворювань у народному господарстві, зазначила, що майже 80 процентів нещасних випадків минулого року сталося через недостатню увагу з боку посадових осіб, інженерно-технічних працівників до питань нагляду за безпекою праці. Витрати на охорону праці щорічно зменшуються. Вкрай незадовільним залишається забезпечення працюючих спецодягом, спецвзуттям та іншими засобами індивідуального захисту.

На жаль, досі не вирішене питання про визначення і затвердження представників профспілок з питань охорони праці в профорганах, не забезпечується неодмінна участь технічних інспекторів праці профспілок під час розслідування нещасних випадків. Ці питання не обумовлені належним чином у колективних договорах і угодах.

Парламентська хроніка

Стрибки на місці...

Вечірнє засідання 1 липня

Дебати знову розгорнулися довкола вето Президента на закон «Про заборону підвищення тарифів на житлово-комунальні послуги». На думку екс-прем'єра Віталія Масола, підвищення цін на послуги веде до збільшення собівартості продукції, а це, в свою чергу, викликає новий виток інфляції. Окрім того, підвищення собівартості товарів ще більше звузить ринок споживання української продукції. Віталій Масол розкритикував рішення уряду вдвічі підняти ціну на цукор на внутрішньому ринку. На світовому ринку його ціна —320 доларів за тонну, а відтепер в Україні вона становить 640 доларів.

Лідер фракції соціалістів Іван Чиж вважає, що Президент, який наклав вето на цей закон, не дозволить підвищувати ціни на житлово-комунальні тарифи. Однак Іван Чиж переконаний, що глава держави не встиг відкликати вето з Верховної Ради.

Всі промовці — Юрій Буздуган, Володимир Пилипчук —закликали сесію проголосувати за подолання вето, але позитивного результату досягти не вдалося. Не допомогла депутатам навіть заміна поіменного режиму голосування на закритий режим. Врешті народні обранці вирішили повернутися до цього питання наступного дня.

Подібна ситуація склалася і з зауваженнями Леоніда Кучми до закону «Про внесення змін і доповнень до Закону УРСР «Про індексацію грошових доходів населення». Президент вдруге повернув цей закон у Верховну Раду зі своїми зауваженнями. Зокрема, він запропонував вилучити з індексації плату за житлово-комунальні послуги. Окрім того, на його думку, треба підвищити поріг індексації грошових доходів з 5 до 15 відсотків.

На думку члена Комітету з питань соціальної політики та праці Сергія Мельника, який робив доповідь, ці зауваження суперечать статтям 22 і 48 Конституції України, а тому їх треба відхилити.

Дискусія, що розгорнулася довкола зауважень Леоніда Кучми, як не дивно, передовсім торкнулася щойно прийнятого законодавчим органом бюджету поточного року. Більшість промовців критикували своїх колег за цей кошторис, оскільки він не передбачає виділення грошей на проведення індексації заробітної платні. Натомість міністр праці Микола Білоблоцький вважає, що індексація нічого не дасть, бо існує значна заборгованість у зарплаті та пенсіях. Врешті сесія прийняла рішення перенести розгляд і цього питання на наступний день.

Одне слово, після завершення роботи над бюджетом у депутатів настрою працювати в цей день не було. Даремно перший заступник Голови Верховної Ради Олександр Ткаченко переконував їх у тому, що до кінця сесії треба прийняти всі законопроекти, які пройшли перше чи друге читання. А тому і друге читання законопроекту «Про основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» сесія перенесла на наступний день.

Володимир КОРОЛЮК.

Хоче Рада допомогти, та вето не пускає

(Початок на 1-й стор.).

Таким чином, довелося голосувати поіменно. За подолання вето щодо першого закону проголосували 297 народних обранців, щодо другого — 285. Отже, вето подолати не вдалося. Результати поіменного голосування вирішено опублікувати в «Голосі України».

Не вдалося цього дня прийняти у другому читанні законопроект про основи законодавства України про загальнообов'язкове державне соціальне страхування. З огляду на те, що майже всі пропозиції враховано і спірна лише стаття 4 про медичне страхування, були пропозиції: прийняти цей документ у другому читанні з тим, щоб робоча група доопрацювала статтю 4, або ж узагалі приймати без цієї статті. Однак ні той, ні інший варіант Верховну Раду не задовольнив, довелося законопроект зняти з розгляду.

Гаряче обговорення викликав і законопроект про довірче управління майном. Як відомо, громадяни свого часу обпеклися на так званій піраміді обіцянок, що їх роздавали довірчі товариства, які цинічно ошукали своїх вкладників. Зрозуміло, народні депутати цього разу, як кажуть, дмухали на холодне і вимагали у цьому законопроекті більших гарантій захисту прав вкладників.

Депутати розглянули і прийняли у першому читанні пакет законопроектів: про довірче управління майном, про фінансові операції та про фонд захисту прав громадян-інвесторів на фондовому ринку. Співдоповідач, член Комітету з питань фінансів і банківської діяльності Сергій Терьохін підкреслив, що розробники виходили з такої ідеології: якщо склалися певні суспільні відносини, їх потрібно не забороняти (цим тільки заганяєш їх у тінь), а охопити контролем з боку держави.

На денному засіданні у закритому режимі також відбулися збори народних депутатів, на яких ішлося про поліпшення дисципліни, про організацію роботи Верховної Ради до канікул, про закони, які належить прийняти до 18 липня ц. р. Депутати також порушували проблему продуктивності праці у комітетах.

Людмила КОХАНЕЦЬ, Анатолій БЕНЬ.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до Митного кодексу України

Верховна Рада України **постановляє:**

Частину третю статті 162 Митного кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 16, ст.203) виключити.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 17 червня 1997 року.

Україна не Італія. Посада Прем'єра — не розмінна монета

Павло Лазаренко у зв'язку з необхідністю тривалого — 2—3 місяці — лікування подав у відставку з посади Прем'єр-міністра. Про це повідомив 1 липня перший помічник глави уряду Ігор Грицяк. Павло Іванович вважає, що нині на Кабмін лягає значне навантаження, а тому лікування Прем'єра не повинно перешкоджати діяльності уряду для подолання соціально-економічної кризи.

Президент України Леонід Кучма на прес-конференції 2 липня повідомив, що відставку Прем'єр-міністра Павла Лазаренка прийнято.

Отже, кількамісячна затяжна атака на Прем'єр-міністра завершилася його хворобою і тривалим лікуванням. Розбрат в урядовій команді, про який говорили аналітики і спостерігачі, став відчутним в останні місяці перебування Павла Лазаренка на чолі Кабінету міністрів. І все ж, гадаю, сьогодні варто залишити поза кадром власне його діяльність на високій посаді, оскільки, напевне, висновки по гарячих слідах не завжди коректні.

Сьогодні варто звернути увагу, що у дев'яностих роках у нашій державі по суті щороку на чолі уряду опинялася нова людина. (Маленький штрих. До своєї третьої річниці перемоги на президентських виборах Леонід Кучма зробив черговий подарунок — прийняв відставку третього (!) Прем'єра).

Доводилося чути думку, що це не біда. Мовляв, в Італії на рік змінюється кілька урядів. І нічого. Країна залишається однією з провідних у Європі. З нею можна було б погодитися, якби не одна обставина. В економіці Італії домінує приватний сектор, який, справді, не залежить від політичних колізій. Однак в Україні роздержавлення економіки проходить болісно, з постійними відступами і втратами. Хіба нам можна всерйоз говорити про формування ринкового середовища і реформування економіки, коли за три роки президентства Леоніда Кучми кількість міністерств і відомств потроїлась?

Отож порівняння України, скажімо, з Італією може видатися некоректним і вельми небезпечним. Адже аналогії, на наш погляд, варто шукати в нашому історичному минулому. Скажімо, хоча б з Росією часів першої світової війни. Микола II часто міняв уряди. Хіба не так само не вдавалося подолати економічну кризу? А чим усе скінчилося? Волинський полк пішов у революцію, а Микола II зрікся престолу і влади. Проте торжества демократії на теренах імперії не сталося — більшовики підняли те, що валялося під ногами. Владу...

Коментар

Але, повторю афоризм відомого політичного діяча, маємо те, що маємо. Хоча можемо мати більше, а жити значно краще. Якби політичної волі вистачало б не на заміну прем'єрів, а на зміни, насамперед, в економіці.

Україна не Італія. А посада Прем'єра — не розмінна монета. Між тим, у кишенях більшості наших громадян — останні мідяки.

Володимир ОЛЕКСАНДРОВИЧ.

В ОСТАННЮ ХВИЛИНУ

Як повідомила прес-служба Президента України, 2 липня глава держави підписав Указ про відставку Прем'єр-міністра України Павла Лазаренка. Відставка глави уряду прийнята, як сказано в тексті Указу, відповідно до частини другої 115-ї статті Конституції України. Прохання про відставку Павло Лазаренко обумовлює необхідністю лікування протягом 2,5—3-х місяців.

Декларуємо доходи

Доходи, отримані народним депутатом України Олексієм Шеховцовим (в. о. № 128) за 1996 рік.

Сума нарахованого доходу становила 8696 гривень 70 копійок, з яких було утримано податок у сумі 1506 гривень 60 копійок.

На благодійні цілі мною перераховано 286 гривень 11 копійок.

Проживаю у службовій квартирі. На моє ім'я виділено земельну ділянку в м. Краматорську площею 1200 м. кв.

Власної квартири, житлових і дачних будинків, транспортних засобів я і моя сім'я не маємо.

У 1996 році на моєму утриманні перебували дружина і двоє дітей.

За приватизаційні сертифікати, вкладені у довірче товариство «Согласие» (м. Краматорськ), я отримав 6 гривень 44 копійки, а дружина і діти отримали дивіденди у сумі 20 гривень 95 копійок, з яких утримано податок у сумі, відповідно, 97 копійок і 3 гривні 14 копійок.

Інших цінних паперів, як і валютних рахунків у іноземних та вітчизняних банках, я, ні я, ні сім'я не маємо.

Дружина з 1992 року зберігає на ощадній книжці Ощадбанку 100 карбованців.

У жовтні 1996 року за статтю в газеті «Голос України» мені нараховано гонорар у сумі 20 гривень, з якого вирахувано 4 гривні податку.

Дані про доходи друкуються відповідно до ч.3 ст.6 Закону України «Про боротьбу з корупцією».

Церемонію закриття фінансує Світовий банк

З початку реалізації в Україні пілотного проекту щодо закриття 3 шахт Світовий банк виділив компанії «Укрвуглереструктуризація» 1,645 млн. доларів, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Кошти перераховувалися щомісячно траншами по 250 тис. доларів. На 1 червня компанія використала на фінансування робіт щодо закриття 1,548 млн.

Як повідомив в Донецьку на зустрічі з директором Світового банку Полом Сігельбаумом заступник генерального директора компанії «Укрвуглереструктуризація» Микола Іванов, підрядчики на виконання робіт щодо закриття шахт у межах пілотного проекту вибираються на тендерній основі. Лише 10% підрядчиків, що перемогли у тендері, — підприємства недержавної форми власності. Фахівці компанії пояснюють це тим, що приватні структури не мають досвіду, а також необхідної для виконання робіт техніки.

У роботах по закриттю 20 шахт задіяно близько 30 тисяч шахтобудівників.

Під час відвідання Донбасу П. Сігельбаум заявив, що Світовий банк стурбований низькою ефективністю використання виділених коштів, однак не має наміру припиняти надання допомоги Україні на реструктуризацію вугільної промисловості.

Виступ Голови Верховної Ради України Олександра Мороза на сесії Верховної Ради України 1 липня 1997 року

Шановні колеги!

Верховна Рада України прийняла Закон «Про Державний бюджет України на 1997 рік». Що треба зробити, щоб бюджетний процес на наступний рік був менш драматичним, ніж цьогорічний?

Рухається наша держава вперед чи продовжує нарощувати втрати?

Виповнилося п'ять років з того моменту, як Верховна Рада прийняла перший Державний бюджет України як бюджет незалежної держави. Проте бюджет 1992 року було затверджено за принципом «краще такий, ніж нічого». Цей, так би мовити, «бюджетний принцип» втілювався розробниками і в наступні роки. У 1992 — 1995 роках Верховна Рада практично нічого не могла протиставити уряду в бюджетному процесі. Виконавча влада раз за разом ставила парламент перед фактом і заганяла його у глухий кут. До того ж у суспільстві проштовхувалась ілюзорна ідея, що економікою можна керувати за допомогою указів та декретів, що можна взагалі ігнорувати закони і особливо закони про бюджет, жоден із яких не було виконано.

Ситуація певним чином змінилася у 1996 році, коли нам вдалося вперше поставити роботу над бюджетом в рамки закону і Регламенту. Внаслідок цього не тільки народні депутати глибше зрозуміли значення і суть бюджетних проблем, але і в регіонах, в галузях, на підприємствах, у суспільстві в цілому зросла зацікавленість і розуміння того, який вплив матимуть рішення, пов'язані із формуванням бюджету, на соціально-економічні та політичні процеси в державі, на становлення державності, на добробут громадян України.

У результаті бюджетний процес і бюджет 1996 року були відкритими, прозорими, депутати мали багато інформації щодо показників бюджету. Нам вдалося наблизити і бюджетний процес за його параметрами до вимог, властивих країнам розвиненого парламентаризму.

Проте події після прийняття бюджету 1996 року показали, що не всім це було до вподоби. Виконувати бюджет, та ще й в умовах його прозорості, виконавча влада не звикла, оскільки істотно звужувалися можливості безконтрольного розпорядження коштами. Мабуть тому такою неадекватною була реакція з боку певних кіл на реалізацію Верховною Радою своїх конституційних контрольних функцій через Рахункову палату, яку називали і «монстром», і «міністерством над міністерствами» (а в Рахунковій палаті поки що шість чоловік працює), не давали можливості приступити до роботи, хоч вже перші перевірки, проведені Рахунковою палатою, показали, що закон про бюджет для його виконавців не є законом.

Після прийняття Верховною Радою рік тому Конституції, стало це більш зрозуміло, що український парламент, спираючись на досвід прийняття бюджету 1996 року, з не меншою ретельністю, у строгій відповідності із законом буде розглядати і бюджет 1997 року. Думаю, що саме це і стало головною причиною тієї атаки на бюджетний процес, яка мала місце в кінці минулого і в першій половині цього року.

Коротко про підсумки роботи над проектом бюджету на 1997 рік.

На жаль, знову, як і в минулі роки, викликає сумнів величина валового внутрішнього продукту, покладена в основу бюджету-97. Зростання цього показника на 0,3 відсотка у 1997 році, за свідченням більшості фахівців, є нереальним. Підтвердження тому - падіння ВВП у січні — травні цього року на 7,4 відсотка. А це означає, що доходна частина бюджету знову буде навряд чи виконана — з усіма наслідками по видатковій частині.

Закладена у проекті нова ідеологія розподілу доходів бюджету між центром і місцевими бюджетами, коли 100 відсотків податку на додану вартість надходить до Державного бюджету, а 100 відсотків податку на прибуток (за винятком п'яти регіонів-донорів) — до місцевих бюджетів, ставить місцеві бюджети в критичну ситуацію у зв'язку з тим, що ПДВ був єдиним надійним джерелом доходів, а податок на прибуток у версії нового закону стане найменш надійним доходом. Але ми пішли на цей крок за наполяганням Кабінету міністрів і тих, хто пропонував «податкову революцію», зважаючи на природу закону про ПДВ і неможливість його ефективного використання за іншої методики здійснення.

Перша ознака майбутньої бюджетної кризи регіонів, яку ми бачимо вже сьогодні, — дотаційними стають майже всі області.

Порівняльний аналіз доходної і видаткової частин законів про державний бюджет на 1996 і на 1997 рік свідчить не на користь останнього. Доходи в порівняльних цінах менші на 25 процентів, зменшилися видатки на освіту, науку, національну оборону, на інші життєво важливі статті. І саме через це ми зробили їх захищеними, щоб хоч той мінімум, що виділений згідно з бюджетом, був гарантований для виконання.

Верховна Рада робить все можливе, щоб втрати по цих статтях були мінімальними, хоч і не все нам вдалося.

Бюджет приймається парламентом важко в будь-якій країні. Кризова економічна ситуація ускладнює цей процес, і він стає в десятки разів складнішим. Якщо ж до цього додаються політичні ігри, ситуація стає загрозливою - керовані процеси стають некерованими і вибухонебезпечними.

Останнім часом підкидалася думка і про те, що бюджет 1997 року, мовляв, треба приймати лише як формальність. Але ж державні доходи і видатки на сотні мільйонів гривень — це реальність для мільйонів людей. До того ж бюджетний закон є чи не єдиним документом, який дає сьогодні уявлення про справжній стан і динаміку української економіки.

Саме ці реалії змушують нас думати про бюджет України на 1998 рік. Що можна сказати з цього приводу?

Найбільш важливим в розробці бюджету на 1998 рік є реалізація низки питань, а саме:

вдосконалення механізму визначення оптимальних параметрів кредитів та позик, що залучаються до сплати бюджетного дефіциту (як внутрішніх, так і зовнішніх);

оптимізація масштабів бюджетного фінансування;

формування достатніх бюджетних резервів;

якісне поліпшення бюджетного обліку та контролю;

подальше вдосконалення валютної системи.

Надзвичайно важливо також максимально точно спрогнозувати ВВП та граничні рівні його перерозподілу через доходну частину бюджету, бюджетний дефіцит та визначити реальні джерела його покриття. Ці питання ми будемо розглядати на пленарному засіданні.

Не слід покладати великі надії на істотні позитивні зрушення, що пов'язані зі зменшенням податкового тиску на товаровиробників внаслідок прийняття і введення в дію законів, що реформують податкову систему. Як свідчить світовий досвід, у реальному житті необхідно завжди передбачати своєрідний «податковий лаг», тобто проміжок часу, що повинен пройти до початку інвестиційної активності суб'єктів господарювання. Так, податкова реформа в США у 1981 — 1982 роках мала дійові результати лише у 1986 році, тобто через чотири роки.

Особливої уваги потребує подальше удосконалення механізмів бюджетного планування. Саме перманентний характер бюджетного процесу вимагає від нас на майбутнє практичної реалізації світової практики довгострокового бюджетного планування (терміном не менше як на три роки).

Відпрацювання практики бюджетного планування, що максимально враховує світовий досвід, передусім потребує того, щоб бюджетна резолюція на 1998 рік, яку ми найближчим часом повинні прийняти, була пролонгованою, можливо із незначними змінами, і на 1999 рік. Це буде певною гарантією послідовності й стабільності бюджетного процесу, що особливо важливо за умов парламентських, місцевих та президентських виборів.

Прийняття Верховною Радою України бюджету на 1997 рік збіглося у часі з першою річницею Конституції України. Справді, це символічний збіг, хоча — лише збіг. Було б краще, якби ми тут «помилилися» на півроку, тобто на півроку раніше прийняли бюджет. І Верховна Рада готова була це зробити — з кращими показниками в бюджеті, хочу це підкреслити, за більш вивіреними законами. Бо ми і сьогодні на пропозицію Кабінету міністрів будемо вносити зміни в закон, на основі якого сформовано бюджет 1997 року.

Найважливіше, щоб питання, які ми ставимо і вирішуємо, вирішувалися на підставі Конституції, а не на підставі рішень тих чи інших суб'єктів влади.

Я вдячний вам за зрілість, за те, що ви серйозно працювали над проектом бюджету. І ще раз хочу підкреслити, що це є своєрідна демонстрація необхідності суворого дотримання законів під час бюджетного процесу. Сподіваюся, що уряд буде з нами співпрацювати тісно, виконуючи бюджетну резолюцію і готуючи проект бюджету 1998 року. Можемо гарантувати урядові зважену, конструктивну позицію Верховної Ради в цьому відношенні.

Конституція України — основа розвитку законодавства

Конституція України є своєрідним ядром усієї правової системи нашої держави, в якій функціонують на сьогоднішній день близько тисячі законів та 22 тисячі підзаконних нормативно-правових актів.

Конституція містить норми, що передбачають необхідність прийняття конкретних законів. І сьогодні треба прийняти понад 60 законів, що випливають безпосередньо з Конституції України.

Одним із важливих напрямів є вдосконалення законодавства, а саме — поліпшення змісту Конституції. Так, невдалим, з нашої точки зору, є вирішення у Конституції питання щодо прийняття офіційного тлумачення її змісту та законів України. Відповідно до ст. 147 це повинен здійснювати Конституційний Суд України. Відсутність у законодавця — Верховної Ради України, конституційного права офіційно роз'яснювати зміст прийнятих нею Конституції та законів не може позитивно впливати на правозастосовуючу практику. Ще у римському праві (а воно до цього часу є зразком для багатьох країн) наголошувалося, що право тлумачити закон має лише той, хто має право його затверджувати.

Потребує вдосконалення і зміст ст. 93 Конституції, за якою право законодавчої ініціативи у Верховній Раді належить лише Президентові України, народним депутатам, Кабінету міністрів і Національному банку. Цікава ситуація. Наприклад, народний депутат має право законодавчої ініціативи, але колектив депутатів в особі відповідного Комітету Верховної Ради — ні. Або Національний банк України має таке право, а Верховний суд або Генеральна прокуратура — ні. Безсумнівно, коло суб'єктів законодавчої ініціативи має бути розширене.

Як свідчать сьогодні позиції багатьох теоретиків і практиків, народних депутатів, викликає сумнів і зміст ст. 128 Конституції України щодо обрання суддів безстроково, а також конституційна невизначеність інституту Президента і його адміністрації щодо належності до відповідної гілки влади, що породжує, як свідчить життя, немало проблем, перш за все у відносинах з органами виконавчої і законодавчої влади.

Можна було б навести ще й інші приклади, що ілюструють необхідність удосконалення окремих конституційних норм. Враховуючи це, нашим інститутом вони попередньо вивчені та узагальнені. Опрацьовується відповідний законопроект.

Підсумовуючи викладене, можна зробити висновки, що, по-перше, Конституція є реальним Основним Законом нашої держави; по-друге, маючи найвищу юридичну силу, вона є основою для подальшої законодавчої та іншої нормотворчої діяльності; по-третє, її норми мають особливе пріоритетне значення у нормативно-правовій основі України.

Безперечно, прийняття нової Конституції України є важливим кроком на шляху подальшого й більш системного розвитку законодавства нашої держави, адже Конституція як Основний Закон наділена найвищою юридичною силою.

Віталій ОПРИШКО,
директор Інституту законодавства Верховної Ради України, доктор юридичних наук.

Репліка

Не вір очам своїм і вухам

Зупинку радіотрансляції сесійних засідань народні депутати розцінили як порушення низки правових актів України і, зокрема, Закону «Про інформацію». Депутатська позиція спричинила відповідне розслідування діяльності Міністерства інформації і вимогу до Генпрокуратури притягнути до відповідальності главу цього відомства Зиновія Кулика.

Цьому міністрові, як відомо, палець у рота не клади, що підтвердила його прес-конференція, скликана блискавично за підтримки президента Національної телекомпанії Віктора Лешика і голови Спілки журналістів України Ігоря Лубченка. Вони одностайно звинуватили парламент у відмові фінансування з держбюджету Міністерства інформації та Державного комітету з телебачення і радіомовлення. Головні інформатори держави вказали на статтю 33 державного бюджету на 1997 рік, згідно з якою фінансування державних теле- і радіопрограм /крім висвітлення діяльності Верховної Ради/ здійснюється з 1 липня за умови приведення статутних документів цих відомств у відповідність з чинним законодавством. Тобто якщо організація і фінансування державного мовлення не виходитимуть за рамки правил, прийнятих у цивілізованому світі. Тільки й того. Адже той самий Зиновій Кулик навряд чи заперечить проти депутатських і недепутатських звинувачень у тому, що «на кухні» нашого державного теле- і радіомовлення далеко не все гаразд. Особливо, як правильно зазначає пан Кулик, напередодні виборів — президентських і парламентських. І, мабуть, неабияка провина його як міністра в тому, що Президент і Верховна Рада й досі не дійшли згоди про єдині правила створення теле- і радіокомпаній, статути яких не відповідають подекуди не тільки тверезому економічному розрахунку, а й здоровому глузду. Важко заперечити Зиновію Кулику лише в одному: наші громадяни передусім виборці, а вже потому —слухачі й глядачі.

Сергій ТЕРЕН.

Верховна Рада України 7 сесія

РЕЗУЛЬТАТИ ПОІМЕННОГО ГОЛОСУВАННЯ

питання № 14

Голосування проведено 02/07/97 10 годин 44 хвилини

Про подолання вето Президента України щодо Закону «Про тимчасову заборону підвищення цін та тарифів на житлово-комунальні послуги, що надаються громадянам України»

В голосуванні взяло участь 336

ЗА — 297 ПРОТИ — 12 УТРИМАЛОСЬ — 6 НЕ ГОЛОСУВАЛО — 21

Рішення НЕ ПРИЙНЯТЕ

Не входить до складу фракцій і груп
ЗА – 32 ПРОТИ – 0 УТРИМАЛОСЬ – 0
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 1

Бобриньов О. В.	43	ЗА
Буздуган Ю. О.	438	ЗА
Вітович О. В.	275	ЗА
Вітренко Н. М.	346	ЗА
Гурвіц Е. Й.	294	ЗА
Дем'ян Г. В.	281	ЗА
Ілясевич Я. М.	282	ЗА
Кондратюк А. О.	55	ЗА
Круцик Р. М.	202	ЗА
Лук'яненко Л. Г.	68	ЗА
Марченко В. Р.	348	ЗА
Матковський О. Б.	339	ЗА
Мороз О. О.	223	ЗА
Мусіяка В. Л.	378	ЗА
Недвига Г. М.	57	ЗА
Нідзієв О. І.	214	ЗА
Носов В. В.	319	ЗА
Омельчук Р. Ю.	334	ЗА
Парасунько М. В.	51	ЗА
Пронюк Є. В.	205	НЕ ГОЛ.
Ратушний М. Я.	361	ЗА
Семенюк В. П.	159	ЗА
Симоненко І. П.	440	ЗА
Смірнов Є. Л.	61	ЗА
Степенко В. І.	331	ЗА
Стецько Я. Й.	201	ЗА
Стешенко О. М.	256	ЗА
Тима Ю. К.	365	ЗА
Тимошенко Ю. В.	229	....
Ткаченко О. М.	430	ЗА
Хмара С. І.	261	ЗА
Хомич М. В.	338	ЗА
Шандрюк О. І.	266	....
Шеховцов О. Д.	128	ЗА
Ярошинський Б. Х.	337	ЗА

Комуністи України за соціальну справедливість і народовладдя
ЗА – 72 ПРОТИ – 0 УТРИМАЛОСЬ – 0
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 0

Аксененко С. І.	254	....
Анненков Є. І.	245	ЗА
Бєльський В. І.	189	ЗА
Биченко М. І.	382	ЗА
Боженко О. В.	285	ЗА
Верхогляд В. К.	409	ЗА
Вишнєвецький Г. В.	120	ЗА
Гармаш Л. І.	375	ЗА
Гмиря С. П.	240	ЗА
Долженко Г. П.	450	ЗА
Дондик М. І. 1	49	ЗА
Донченко Ю. Г.	259	....
Дорошевський М. В.	34	ЗА
Єськов В. А.	241	ЗА
Зачосов В. О.	46	ЗА
Звонарж А. Ю.	310	ЗА
Іванов В. Г.	148	ЗА
Іванов В. О.	393	ЗА
Ілюшин В. О.	237	ЗА
Кожевников Б. М.	113	ЗА
Кожушко О. М.	145	ЗА
Коропенко А. А.	85	ЗА
Кочерга В. Г.	122	ЗА
Кочерга В. С.	247	ЗА
Красняков Є. В.	118	ЗА
Кризський Ю. О.	246	ЗА
Кузнєцов П. С.	127	ЗА
Куз'єв В. А.	287	....
Кузьменко С. Л.	179	ЗА
Лантух В. І.	56	ЗА
Левченко А. І.	243	ЗА
Майборода С. Ф.	284	ЗА
Малєвський О. Т.	404	ЗА
Мармазов Є. В.	234	ЗА
Масенко О. М.	330	ЗА
Мірошниченко Ю. О.	26	....
Мішура В. Д.	225	ЗА
Моісеєнко В. М.	131	ЗА
Найда Г. І.	396	ЗА
Немировський В. Л.	309	ЗА
Олійник Б. І.	190	ЗА
Охрименко К. О.	123	ЗА
Павленко Е. І.	27	ЗА
Панасовський О. Г.	147	ЗА
Парубок О. Н.	424	ЗА
Пасечна Л. Я.	126	ЗА
Пейгалайнен А. В.	143	ЗА
Петренко Д. Д.	255	ЗА
Пилипенко М. В.	29	ЗА
Понеділко В. І.	182	ЗА
Пустовойтовський В. С.	384	ЗА
Радько В. І.	351	ЗА
Райковський Б. С.	385	ЗА
Роєнко В. Г.	423	....
Самойлик К. С.	403	ЗА
Сизенко Ю. П.	177	ЗА
Симоненко П. М.	150	ЗА
Сікалов В. І.	119	ЗА
Снігач А. П.	399	ЗА
Сокерчак В. М.	314	ЗА
Степанов П. С.	236	ЗА
Таран М. В.	180	ЗА
Терещук В. В.	138	ЗА
Тодоров Є. С.	185	....
Уланов В. М.	258	ЗА
Хмельовий А. П.	140	ЗА
Хунов А. І.	130	ЗА
Целих Ю. Г.	233	ЗА
Цибенко П. С.	249	ЗА
Черенков О. П.	253	ЗА
Чивюк М. В.	292	ЗА
Чумак М. В.	443	ЗА
Чумаченко М. І.	441	ЗА
Шестаков В. П.	137	ЗА
Штепа Н. П.	42	ЗА
Юрковський А. В.	45	ЗА
Яковенко О. М.	124	ЗА
Яценко В. М.	157	ЗА

Рух за народ, за Україну
ЗА – 20 ПРОТИ – 0 УТРИМАЛОСЬ – 1
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 1

Альошин В. Б.	224	....
Глухівський Л. Й.	277	ЗА
Горбаль М. А.	359	ЗА
Горбатюк М. П.	16	ЗА
Горохівський Л. Т.	358	ЗА
Григорович Л. С.	204	ЗА
Жовтяк Є. Д.	219	НЕ ГОЛ.
Заєць І. О.	18	....
Зарудний А. А.	362	ЗА
Кендзьор Я. М.	280	ЗА
Кожин Б. Б.	203	ЗА
Косів М. В.	279	ЗА
Кулінич В. В.	222	УТРИМ.
Лавринович О. В.	274	ЗА
Лупаков Є. О.	433	....
Манчуленко Г. М.	435	ЗА
Мовчан П. М.	198	ЗА
Танюк Л. С.	267	ЗА
Таран (Терен) В. В.	321	ЗА
Федорин Я. В.	4	ЗА
Червоній В. М.	335	ЗА
Чобіт Д. В.	271	ЗА
Чорновіл В. М.	357	ЗА
Шевченко В. Ф.	213	ЗА
Шевченко В. І.	340	ЗА
Яблонський В. А.	407	....

Група «Конституційний Центр»
ЗА – 23 ПРОТИ – 9 УТРИМАЛОСЬ – 3
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 6

Бакай І. М.	208	ПРОТИ
Бандурка О. М.	390	....
Безсмертний Р. П.	220	ПРОТИ
Бондаренко В. С.	252	ЗА
Борзих О. І.	238	ЗА
Буткевич В. Г.	59	....
Волковецький С. В.	199	УТРИМ.
Голубченко А. К.	188	НЕ ГОЛ.
Горбатов В. М.	37	ПРОТИ
Горинь Б. М.	356	ЗА
Дьомін О. О.	371	....
Євдокимов В. О.	301	....
Євтухов В. І.	448	....
Ємець О. І.	260	НЕ ГОЛ.
Жулинський М. Г.	64	....
Засуха А. А.	210	....
Звягільський Ю. Л.	110	ЗА
Іоффе Ю. Я.	248	ЗА
Кальник В. М.	164	ПРОТИ
Капустян В. Н.	327	ЗА
Кармазін Ю. А.	299	ПРОТИ
Карпов О. М.	373	ЗА
Кияк Т. Р.	431	ЗА
Кірімов І. З.	218	ЗА
Климпуш О. Д.	172	УТРИМ.
Ковалко М. П.	325	....
Коломойцев В. Е.	239	....
Коршинський І. Ю.	174	НЕ ГОЛ.
Кравчук Л. М.	364	ЗА
Лобенко А. О.	303	ЗА
Медведчук В. В.	171	УТРИМ.
Мостиський А. Б.	67	ЗА
Мулява В. С.	197	ЗА
Осадчук П. І.	206	НЕ ГОЛ.
Павловський М. А.	406	ЗА
Пасько С. О.	425	ЗА
Пилипчук В. М.	196	ЗА
Плющ І. С.	445	....
Поровський М. І.	341	ЗА
Процев'ят Т. І.	268	ЗА
Рябець М. М.	173	НЕ ГОЛ.
Севрюков В. В.	297	ЗА
Семиноженко В. П.	366	....
Сирота М. Д.	418	ЗА
Спіженко Ю. П.	165	НЕ ГОЛ.
Стецьків Т. С.	273	ПРОТИ
Стоян О. М.	62	....
Сургай М. С.	142	ЗА
Ткаченко С. К.	192	ЗА
Франчук А. Р.	31	ПРОТИ
Франчук І. А.	35	ПРОТИ
Череп В. І.	350	....
Шаров І. Ф.	41	ПРОТИ
Шейко П. В.	444	....
Юхновський І. Р.	263	ЗА
Яворівський В. О.	228	....

Група «Реформи»
ЗА – 17 ПРОТИ – 2 УТРИМАЛОСЬ – 0
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 3

Білас І. Г.	278	НЕ ГОЛ.
Білоус В. О.	317	ЗА
Бондаренко В. Д.	8	....
Бурячинський О. М.	342	ЗА
Головко В. І.	318	ЗА
Грабар М. Ф.	176	НЕ ГОЛ.
Єльяшкевич О. С.	394	ЗА
Ємельянов В. М.	283	ЗА
Єрмак А. В.	193	ЗА
Квятковський І. В.	49	ЗА
Коваленко А. А.	11	ЗА
Ковтунець В. В.	333	ЗА
Коліушко І. Б.	272	ПРОТИ
Костицький В. В.	195	НЕ ГОЛ.
Лановий В. Т.	17	....
Омельченко Г. О.	322	ЗА
Оробець Ю. М.	15	ЗА
Осташ І. І.	269	ЗА
Петренко М. І.	230	ЗА
Пинзеник В. М.	264	....
Пономаренко Б. Й.	422	ЗА
Соболєв С. В.	183	ЗА
Стретович В. М.	58	....
Судницин Ф. С.	184	ЗА
Терьохін С. А.	320	....
Чейпеш С. І.	170	....
Чукмасов С. О.	81	ПРОТИ
Швидкий П. Є.	276	....
Шишкін В. І.	296	....
Ягоферов А. М.	235	ЗА

Група «Єдність»
ЗА – 14 ПРОТИ – 1 УТРИМАЛОСЬ – 1
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 4

Бабич В. Г.	97	НЕ ГОЛ.
Байрак М. В.	83	ЗА
Бородіч Л. В.	91	....
Буряк С. В.	211	УТРИМ.
Гаманюк Л. Ю.	84	....
Гладуш В. Д.	92	....
Гуров В. М.	90	ЗА
Данча М. Д.	175	НЕ ГОЛ.
Дідик П. А.	380	ЗА
Жир О. О.	93	ЗА
Костюченко Л. М.	77	....
Кочерга В. П.	88	ЗА
Лазаренко П. І.	105	....
Литвин В. В.	79	....
Лященко К. Д.	94	ЗА
Меркушов В. Т.	78	....
Михайленко С. М.	76	....
Москаленко А. І.	104	ПРОТИ
Овчаренко П. П.	73	....
Омеліч В. С.	100	ЗА
Паламарчук В. О.	291	ЗА
Поживанов М. О.	135	НЕ ГОЛ.
Рябченко О. В.	75	ЗА
Савченко В. Г.	80	НЕ ГОЛ.
Селіфонтьєв С. І.	86	ЗА
Славов М. А.	13	ЗА
Степанюк Д. П.	87	ЗА
Таранов О. В.	372	....
Тихонов Ю. Т.	101	ЗА
Харламов В. Г.	103	ЗА
Чорноусенко О. І.	379	....

Міжрегіональна депутатська група
ЗА – 21 ПРОТИ – 0 УТРИМАЛОСЬ – 0
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 1

Азаров М. Я.	115	....
Алексєєв В. Г.	369	ЗА
Безуглий А. Г.	398	ЗА
Болдирєв Ю. О.	112	ЗА
Жумикін А. П.	24	ЗА
Іщенко О. І.	432	....
Коген Ю. Б.	36	ЗА
Недригайло В. М.	152	ЗА
Пєхота В. Ю.	374	ЗА
Писаренко А. А.	111	ЗА
Півторак В. В.	419	ЗА
Попеску І. В.	434	ЗА
Пшенична О. М.	40	ЗА
Ричагов Г. В.	316	ЗА
Самофалов Г. Г.	121	ЗА
Старовойтова Г. М.	32	ЗА
Степанов О. П.	439	ЗА
Сторіжко В. Ю.	349	НЕ ГОЛ.
Татаринов А. А.	132	ЗА
Товт М. М.	169	ЗА
Тютін В. О.	74	ЗА
Черновецький Л. М.	5	....
Чікал А. В.	156	ЗА
Ямковий І. О.	60	ЗА
Янко С. В.	139	ЗА

Група «Незалежні»
ЗА – 17 ПРОТИ – 0 УТРИМАЛОСЬ – 0
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 0

Бережний О. Т.	391	ЗА
Бряузов В. П.	52	ЗА
Васильєв Г. А.	109	....
Вернигора Л. М.	332	ЗА
Гетьман В. П.	426	....
Дронь А. А.	449	....
Запорожець Ю. М.	286	....
Ігнатенко О. С.	363	....
Карнаух М. В.	323	ЗА
Карпачова Н. І.	28	ЗА
Крук Ю. Б.	305	ЗА
Кулаков А. А.	328	ЗА
Ландик В. І.	114	....
Миримський Л. Ю.	25	....
Мозер Г. Е.	154	ЗА
Ольховський Б. І.	388	ЗА
Піскуновський К. В.	63	ЗА
Радченко Г. Ф.	442	ЗА
Раханський А. В.	30	ЗА
Рудик І. Л.	405	ЗА
Свято В. П.	416	ЗА
Сергієнко В. І.	295	....
Симоненко В. К.	298	ЗА
Чурута М. І.	251	ЗА
Юхимчук А. П.	50	ЗА

Група «Соціально-ринковий вибір»
ЗА – 16 ПРОТИ – 0 УТРИМАЛОСЬ – 0
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 2

Ампілогов В. Ф.	116	ЗА
Анісімов Л. О.	178	ЗА
Бортник В. Ф.	413	НЕ ГОЛ.
Германчук П. К.	72	ЗА
Динейкін Г. І.	250	ЗА
Дмитренко О. І.	244	....
Жеребецький Є. П.	270	ЗА
Кириченко С. О.	395	ЗА
Крандакова О. В.	38	НЕ ГОЛ.
Кужель О. В.	181	ЗА
Марчук Є. К.	324	ЗА
Масол В. А.	446	ЗА
Мірошниченко Л. М.	136	ЗА
Новіков О. В.	209	....
Пудрик В. Ю.	134	ЗА
Терець В. М.	187	....
Ткаченко В. А.	347	ЗА
Угаров Г. Ю.	186	ЗА
Улинець В. Г.	168	....
Чеботарьов В. П.	227	....
Чемерис В. В.	265	....
Чечетов М. В.	125	ЗА
Шеренін Ю. Л.	44	ЗА
Щербань В. П.	107	ЗА

Фракція Аграрної партії України
ЗА – 14 ПРОТИ – 0 УТРИМАЛОСЬ – 1
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 3

Бардин Я. Б.	216	ЗА
Боровик О. Г.	447	ЗА
Васюра І. І.	428	....
Ващук К. Т.	69	ЗА
Глух І. В.	290	ЗА
Горбатюк М. Д.	158	ЗА
Гошовська В. А.	386	....
Даниленко А. С.	221	НЕ ГОЛ.
Душейко П. Г.	429	....
Завалевська В. О.	232	....
Загородній Г. Д.	212	НЕ ГОЛ.
Карасик Ю. М.	427	УТРИМ.
Кириленко І. Г.	96	НЕ ГОЛ.
Ківшик П. А.	326	ЗА
Косолапов А. Г.	389	ЗА
Кравчук В. І.	215	....
Лінчак М. С.	217	ЗА
Мельник С. І.	161	ЗА
Мосійчук С. О.	160	ЗА
Петрук В. І.	336	ЗА
Платовський Є. В.	288	ЗА
Рудченко М. М.	163	ЗА
Семенчук В. М.	415	....
Сидоренко Г. В.	162	....
Скіпальський О. О.	66	....
Шулежко М. Я.	421	ЗА
Яковенко В. П.	412	....

Фракція Соціалістичної та Селянської партії України
ЗА – 30 ПРОТИ – 0 УТРИМАЛОСЬ – 0
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 0

Агафонов А. В.	289	ЗА
Брит В. П.	194	ЗА
Вінський Й. В.	411	ЗА
Говорун В. П.	311	ЗА
Головко А. Ф.	410	ЗА
Гончар В. А.	304	ЗА
Довганчин Г. В.	436	ЗА
Довгань С. В.	400	ЗА
Дроботов А. І.	33	ЗА
Дудченко М. П.	408	ЗА
Камінський Л. О.	141	....
Кириченко М. О.	329	ЗА
Кіяшко С. М.	108	ЗА
Коструба І. Ф.	166	ЗА
Лавриненко М. Ф.	345	ЗА
Луньов Г. О.	191	ЗА
Марковська Н. С.	47	ЗА
Мельник П. Я.	306	ЗА
Моцпан А. Ф.	146	ЗА
Мухін В. В.	370	....
Ніколаєнко С. М.	402	ЗА
Сас С. В.	231	ЗА
Сінченко С. Г.	242	ЗА
Слободянюк С. М.	167	ЗА
Степанов М. В.	257	ЗА
Суслов В. І.	383	....
Цушко В. П.	315	ЗА
Чапюк Р. С.	71	ЗА
Черепков В. Ф.	117	ЗА
Чиж І. С.	414	ЗА
Чупахін О. М.	381	ЗА
Шаланський А. М.	226	ЗА
Шибко В. Я.	82	....
Яровенко В. С.	53	ЗА

Група «Відродження та розвиток агропромислового комплексу»
ЗА – 21 ПРОТИ – 0 УТРИМАЛОСЬ – 0
НЕ ГОЛОСУВАЛО – 0

Бублик Ю. Т.	354	ЗА
Гарькавий В. І.	106	ЗА
Грінцов І. Г.	355	ЗА
Діхтяренко Г. Ю.	420	ЗА
Єгудін В. І.	39	ЗА
Кавун В. М.	54	ЗА
Карасик В. М.	387	ЗА
Кудревич О. А.	392	ЗА
Магда І. І.	98	ЗА
Мельник В. С.	89	....
Олексєєнко В. К.	151	ЗА
Петренко А. А.	153	ЗА
Попов Д. А.	308	ЗА
Садько В. Г.	102	ЗА
Сахань І. Я.	417	....
Сластьон Ю. Ф.	401	ЗА
Тітенко В. Г.	313	ЗА
Худомака В. П.	95	ЗА
Чернявський О. П.	353	ЗА
Чулаков Є. Р.	99	ЗА
Шамарин О. М.	144	ЗА
Шевченко В. І.	133	ЗА
Шкрабак П. А.	293	ЗА

У наступному номері будуть опубліковані результати поіменного голосування питання № 15 Про подолання вето Президента України «Про індексацію грошових доходів населення».

Роздруківка з угрупуванням по фракціях системи «РАДА»

***Ж**ИТЛО в Києві. Щоб його отримати, люди жили в гуртожитках по 15—20 років. Хто стрімко робив кар'єру — отримував швидше. Кому випадала посада номенклатурна — той уже й на престижний район претендував. Київ зростав стрімко, штучно й економічно невмотивовано — треба було обов'язково переплюнути Ленінград за кількістю населення. Тож київські заводи ширилися, будували гуртожитки, «готельки». В них і сиділи люди десятиліттями. Зате Київ таки доскочив високої честі — керівник міської парторганізації став членом політбюро. Як у Москві. Ото була перемога. Заплатили за неї хлопці й дівчата, яких витягли з села на міські заводи й будови, заплатило село браком кадрів.*

У Києві із житлом завжди було сутужно. А як тепер вирішується житлове питання? Чи щось будується?

Рік тому в місті замість квартуправління, контори вже за своєю назвою розподільчої, а не створюючої, утворено головне управління житлового забезпечення. Відчуваєте нові акценти? Щось змінилося за рік? Про це — розмова нашого кореспондента з депутатом міськради, головою постійної комісії з питань житла та комунального господарства, начальником головного управління житлового забезпечення Михайлом ГОЛИЦЕЮ.

Михайло ГОЛИЦЯ:

«У роботі – як у футболі. Гра минає, а результат залишається»

— Михайле Миколайовичу, якими були ваші перші кроки на посаді начальника управління?

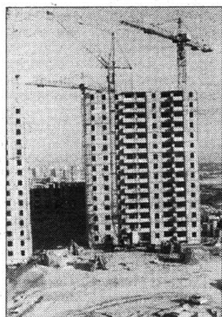
— 1995 року в Києві введено 404 тисячі квадратних метрів житла. Це найнижчий показник за останні, може, 20 років, адже були роки, коли столиця здавала близько 1,5 мільйона квадратних метрів житла. Тому катастрофічне зменшення житлового будівництва змусило нове керівництво держадміністрації шукати нових рішень, нових людей, щоб виправити ситуацію.

Коли я приступив до роботи, то на жодному з будинків, фінансованих за кошти бюджету і залучені кошти, крани не працювали. Однак управління ще за інерцією продавало житло в цих будинках. Тому вирішено було здійснити реорганізацію головного управління. Вона полягала в тому, що спочатку ми в установленому законом порядку звільнили з роботи 47 пенсіонерів. Це було важко, але люди, зрештою, зрозуміли, що просто сидіти в кабінетах тепер не можна. Нині головне управління складається з двох підрозділів — державна госпрозрахункова організація «Київкварт-сервіс», яку не фінансує міський бюджет, і, власне, головне управління, де працюють 20 співробітників. Це був перший крок — суто організаційний.

Другий крок — його я вважаю головним результатом року: нам вдалося змінити систему фінансування житлового будівництва. Це було найскладніше. Досі ця система працювала по-старому: всі її джерела — бюджетні кошти, кошти пайовиків, організацій, громадян тощо — спрямовували в управління економіки, яке не мало з цими структурами договірних юридичних відносин. Затим — до головного управління капітального будівництва, а далі — до підрядників. Тому ніхто не міг розібратися, де чиї гроші. До того ж їх дуже часто використовували не за цільовим призначенням. У людей, які розпоряджалися ними, завжди була спокуса профінансувати не житло, а, скажімо, школу чи святкові заходи.

— Коли ж вдалося змінити ситуацію?

— Вже у 1996-му ми уклали прямі договори з будівельниками й позбулися посередників. З того часу призначені кошти почали використовувати конкретно на будівництво житла. І вже за півроку вдалося поліпшити ситуацію: за 1996 рік у столиці було введено житла більше, ніж за 1995-й. Утім, ми розуміємо, що це замало для столиці, хоча такі обсяги становили приблизно третину від усього житла, введеного в Україні торік. Нині завдяки зміні системи фінансування наше управління фінансує 14 житлових будинків на новобудовах. Йдеться про житлові масиви Осокорки, Позняки, Троєщину. 13 будинків там буде введено в експлуатацію вже цього року.

— Михайле Миколайовичу, нове часто виростає із старого. А вам щось знадобилося з попереднього досвіду житлового будівництва чи ні?

— Знадобилося. Передовсім — кілька напрямів у розвитку житлобудівництва: житлово-будівельні кооперативи та молодіжні житлові комплекси. Два будинки ЖБК фінансуємо на Троєщині, а молодіжний комплекс зводять сьогодні житло по вулицях Саксаганського, 26/26, Михайлівській, 18-а.

Окрім того, ми цілком переглянули проблему комунальних квартир. Нині її розв'язують комерційні структури. А наше управління активно працює над розселенням комуналок. Сьогодні в Києві 65 частково відселених будинків, у яких проживають 1—3 сім'ї. Якщо ви проїдетеся містом, то побачите, що будівельні роботи тривають у дві зміни і у вихідні також. Це по вул. Малопідвальній, 12-10, Володимирській, 81-а і -б, Воровського, 15, Сеченова, 7, Олеся Гончара, 32-а і 30-а. Більшість з цих будинків після реконструкції буде здано цього року. Розпочато будівельні роботи у будинках по Дмитрівській, 38, 40, 44-б, Воровського, 38. У такий спосіб нам вдалося вирішити надзвичайно складну соціальну проблему: ми перестали судитися з відселенцями, які проживають у центральній частині міста. Тепер без згоди господаря нікого не відселяють. Адже є люди похилого віку, які все життя прожили в центрі міста, і їм дуже важко переїхати на віддалені масиви. Таким киянам надаємо квартири у центральній частині міста.

Водночас продаж квартир у центрі міста йде успішно, бо є велика кількість бажаючих їх придбати. А кошти від продажу спрямовуємо на фінансування новобудов: скажімо, одна продана квартира в центрі «годує» дві-три на віддалених масивах. Це головний підхід і головна наша перемога. А раніше, пам'ятаєте, всі квартири в центрі міста безплатно отримувала номенклатура.

— Які ще завдання вирішує управління?

— Маємо проблему з так званими «хрущовками». Ці будинки відживають свій вік, а кількість їх дуже велика. Питання реконструкції «хрущовок» свого часу дуже активно використовували окремі посадові особи під час виборчої кампанії. Однак сьогодні це проблема — і насамперед фінансова. Є різні проекти, однак, щоб відселити людей з одного такого будинку, треба спорудити 16-поверховий — така ціна реконструкції. До того ж «хрущовки» побудовано переважно на віддалених житломасивах, а охочих інвестувати околиці міста поки що немає. Утім, порожніх будинків у центрі міста дедалі меншає, а тому з часом, гадаю, інвестори підуть на околиці.

Хвилює нас сьогодні і проблема гуртожитків: у Києві їх 72. Особливо багато — в системі профтехосвіти, яка нині, як відомо, скорочується. Тож маємо намір «підібрати» ці гуртожитки (а це 5—9-поверхові будинки), відремонтувати їх і безплатно надати повноцінні квартири тим людям, які тривалий час перебувають на квартобліку. Для цього потрібно небагато часу і незначні витрати. Вже кілька таких будинків готуємо до здачі. Це реальний і потрібний крок, з огляду на те, що нині в Києві на черзі перебувають 222 тисячі сімей — у середньому це 600 тисяч людей, які потребують житла.

Паралельно вирішуємо й іншу проблему — створення робочих місць. Як я вже сказав — зводимо 14 будинків на новобудовах, 5 здаємо цього року після реконструкції, ще на 5 тривають підготовчі роботи. Найближчим часом ще десь п'ять будинків на масивах візьмемо на фінансування. Тож будівельники мають роботу. Коли відвідую об'єкти, приємно бачити людей, що працюють, отримують зарплату. А це ж — відрахування до бюджету. Жодного іноземного підрядника ми не взяли. Наш підхід — власний виробник. Сьогодні є багато структур, які ладні дешевше і, може, трохи краще будувати — поляки, болгари, турки тощо. Але ми не хочемо фінансувати економіку інших країн.

Цього року 15 тисяч квадратних метрів житла буде надано безкоштовно черговикам. Це вже реально. Із затвердженням державного бюджету буде прийнято й бюджет міста. Тоді, можливо, ще 26 тисяч кв. метрів буде профінансовано. Отже, близько 40 тисяч кв. метрів житла цього року планується надати безплатно. Адже багато людей не можуть купити квартиру. І ми це розуміємо.

Що стосується житла, яке йде на продаж, то й тут завдяки політиці міста вдалося зменшити ціни на 3—4 відсотки. Бо людина може купити і в нас, і через біржу. Є вибір. І на біржі кількість операцій з продажу квартир зменшилася останнім часом на 7 відсотків.

Але з'явилася нова проблема. Закон про податок на додану вартість передбачає і податок із збудованого житла. Тобто цей податок стає подвійним: спочатку за будівельні матеріали, а потім ще й за готове житло. До чого це призведе? До зростання ціни на збудоване житло. Більш як на 20 відсотків. Хто виграє? Комерційні структури, які сьогодні торгують житлом, нічого не будуючи, вони усувають наше управління і корпорацію «Київміськбуд» як конкурентів. Через цей закон.

А чи виграє бюджет? Ні. Бо й наше управління, і інші будівельники зменшать обсяги житлового будівництва. Це — скорочення робочих місць і відповідне зменшення відрахувань до бюджету, до Чорнобильського та Пенсійного фондів. Треба переглянути цей закон або у сфері його застосування до будівництва житла, або принаймні не вводити в дію відповідні його положення з 1 липня, а хоча б з 1 січня наступного року. Щоб ми могли підготуватися.

А в перспективі, гадаю, варто поступово переходити від серійних будинків до побудови індивідуального житла — цегляних котеджів. Бо зводити великі житлові масиви — такі, як Троєщина, Осокорки — нема фінансових можливостей. Утім, на мою думку, немає таких проблем, які не можна було б розв'язати. Безперечно, це складно і потребує серйозних зусиль, але є розуміння й підтримка у міській держадміністрації практично на всіх рівнях і це дає нам можливість працювати. Я свого часу три роки працював в АТ ФК «Динамо Київ», тож переконаний: у роботі — як у футболі, гра минає, а результат залишається.

Інтерв'ю взяла Алла РОМАНЧУК.

Запитуєте — відповідаємо

Не треба платити двічі за користування сотовим телефоном

***О**СТАННІМ часом наша редакція отримує листи про те, що нібито введено якийсь новий вид податку, не передбачений Законом України «Про систему оподаткування» і який стосується насамперед власників сотових телефонів.*

На запитання наших читачів відповідає начальник відділу неподаткових платежів і плати за ліцензії Державної податкової адміністрації України Галина ЛИСЕНКО:

— Передусім хочу зазначити, що це не податок, а плата за використання радіочастот.

— Хто є платником нововведеної плати, за що вона стягується і який її розмір?

— З метою підвищення ефективності використання радіочастотного ресурсу Кабінет міністрів встановив щорічну плату за використання радіочастот. Плата вноситься щомісяця користувачами радіочастот, які є платниками і зобов'язані перебувати на обліку в податковій адміністрації за місцем реєстрації. Розміри плати за використання радіочастот на 1996—1997 рр. затверджено відповідним наказом Міністерства зв'язку та Головного управління з питань радіочастот при Кабінеті міністрів України.

— Хто розробляє перелік користувачів радіочастотного ресурсу?

— Центр «Укрчастотнагляд» Мінзв'язку України згідно із виданими ліцензіями складає перелік платників за використання радіочастотного ресурсу відповідно до їх територіального місцезнаходження, тобто по містах і районах кожної окремо взятої області, і направляє його за двома адресами:

— обласним держінспекціям електрозв'язку;

— обласним державним податковим адміністраціям.

— Чи поширюється радіочастотна плата на власників сотових телефонів, радіостанцій (в автомобілях та ін.), пейджерів тощо?

— Плата за використання радіочастот поширюється на користувачів радіочастот, тобто на тих, хто має ліцензію, зареєстровану в Міністерстві зв'язку України, а власники радіотелефонів, пейджерів вносять плату за користування радіотелефоном, пейджером тій фірмі, у якої придбаний апарат і яка є платником перед державою.

Решта питань вирішується в Міністерстві зв'язку під час отримання відповідної ліцензії.

— Дякую за розмову.

Розмову вів Сергій ДЕМСЬКИЙ.

Депутатське звернення до Президента України

Про негайне звільнення з посади і притягнення до встановленої законом відповідальності Генерального прокурора України Ворсінова Г. Т. за грубе порушення Конституції України, Кримінального кодексу та інших законів України

21 квітня 1997 року Генеральний прокурор України Ворсінов Г. Т. вніс до Верховної Ради України подання про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата України, голови Комісії Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією Омельченка Григорія Омеляновича. Правовий аналіз подання Г. Ворсінова дає підстави однозначно стверджувати, що воно є юридично необгрунтованим, таким, що містить безпідставні й надумані Г. Ворсіновим звинувачення стосовно Г. Омельченка, його висновки грунтуються на фальсифікованих (неправдивих) даних, ряд положень грубо порушують норми чинних Конституції, Кримінального кодексу та інших законів України. Це подання не відповідає вимогам, що пред'являються до такого роду документів (стаття 9.6.1. Регламенту Верховної Ради України), бо його положення не є мотивованими, до подання не долучено матеріали, що підтверджують обвинувачення Г. Омельченка у скоєнні ним суспільно небезпечних діянь.

Зупинимося лише на окремих, найбільш показових і вражаючих фрагментах подання Г. Ворсінова.

1. Першим пунктом звинувачення, яке міститься в поданні Генерального прокурора, є те, що в газеті «Народна армія» від 18 вересня 1993 року № 175 (476) Г. Омельченко опублікував статтю «У них — «мафиози», у нас — «уважаемые люди», в якій, повідомляючи читачам про отримання колишнім першим заступником Генерального прокурора України та народним депутатом України Гайсинським Ю. О. квартири в м. Києві, поширив завідомо неправдиву вигадку, безпідставно звинуватив Гайсинського у вчиненні злочину (мова йде про ч.2 ст.194 КК — використання Гайсинським Ю. О. підроблених паспортів під отримання 4-кімнатної квартири у так званому «царському селі»), порушивши вимоги ст.62 Конституції України.

Оскільки мова йде про порушення Конституції, звернімося до ст.62 Конституції України, що діяла у 1993 році на момент публікації статті Г. Омельченка (порушити можна лише норму права, яка діє на момент вчинення діяння). В ній сказано: «Обов'язок кожного громадянина України — поважати національну гідність інших громадян, зміцнювати дружбу націй і народностей». Відомо, що Г. Омельченко — українець, а Ю. Гайсинський — представник іншої національності, але до чого тут зазначена норма Конституції України, адже Г. Омельченко надрукував матеріал не про національність Ю. Гайсинського, а про махінації, пов'язані з незаконним отриманням ним квартири. Якщо Генеральний прокурор Г. Ворсінов мав на увазі ст.62 нині чинної Конституції України, то її застосування щодо дій Г. Омельченка, вчинених у 1993 році, також неможливе, бо чинну Конституцію було прийнято 28 червня 1996 року, і згідно з ст.160 вона набула чинності з дня її прийняття, а не з 18 вересня 1993 року, як це вважає Г. Ворсінов. Отже, його звинувачення в порушенні Г. Омельченком ст.62 Конституції України і тієї, що діяла у 1993 році, і нині чинної є абсолютно незаконним. Зазначене свідчить не тільки про те, що це звинувачення Г. Омельченка є неправомірним, а й про те, що особа, яка обіймає посаду Генерального прокурора України, має істотні проблеми з розумінням елементарних положень Основного Закону України. А чи було вигадкою і безпідставним звинуваченням опубліковане Г. Омельченком, якщо у всіх кінцевих процесуальних документах у справі Гайсинського Ю. О., у тому числі в постанові про часткову зміну постанови про закриття кримінальної справи № 1893027 від 15 березня 1996 року, міститься однозначний висновок про те, що розслідуванням «бесспорно установлено, что для прописки Гайсинской О. Ю. (донька Гайсинського Ю. О.) и Храмцова И. Б. (його зять) использовались подложные паспорта».

Відсутність у діях Г. Омельченка складу злочину, передбаченого ч.2 ст.125 КК (наклеп), процесуально було підтверджено постановою слідчого Генеральної прокуратури про відмову в порушенні кримінальної справи щодо полковника СБУ Омельченка Г. О. від 14.06. 1994р., в якій зроблено однозначний висновок про те, що за таких обставин розцінювати публікацію «У них — «мафиози», у нас — «уважаемые люди» в газеті «Народна армія» (від 18 вересня 1993 року) як завідомо неправдиву підстав немає. Жодних нових даних в цій справі немає, а тому будь-які намагання скасувати постанову про відмову в порушенні кримінальної справи щодо Г. Омельченка від 14.06.1994р. і порушити за цим фактом кримінальну справу є незаконними.

2. Наступним пунктом звинувачення Г. Омельченка є те, що він «зловживав посадовим становищем, вніс в офіційний документ завідомо неправдиві відомості (посадовий підлог)», тобто вчинив злочин, передбачений ч.1 ст.172 КК. У поданні стверджується, що Г. Омельченко, зловживаючи своїм посадовим становищем, «від імені комісії, засідання якої **фактично не проводилося** (виділено нами), поставив перед Генеральним прокурором вимогу скасувати постанову про закриття кримінальної справи щодо Гайсинського» (це та сама справа за фактом незаконного отримання Гайсинським 4-кімнатної квартири у «царському селі»). Але ж таку вимогу поставив не Г. Омельченко, а Комісія з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією на своєму засіданні 27 липня 1994 року. Це відображено у протоколі № 13 засідання комісії від 27 липня 1994 року. Витяг з протоколу засідання комісії надсилали Генеральному прокурору 23 серпня 1994 року, і на ньому помилково замість дати засідання комісії (27 липня) було поставлено дату відправлення (23 серпня). Сам факт неточності дати в документі не дає жодних підстав стверджувати, що мав місце службовий підлог. Для того, щоб обгрунтовано висувати таке обвинувачення (а Г. Ворсінов робить це стосовно Г. Омельченка), недостатньо встановити сам факт внесення до офіційного документа неточних (неправдивих) даних. Необхідно, щоб ці дані були завідомо неправдивими і вносилися винною особою в документ з прямим умислом, з корисливих мотивів чи іншої особистої заінтересованості. Випадкова неточність дати і злочин — речі вочевидь несумісні, а ось твердження про фактичне непроведення засідання комісії є обманом, фальсифікацією.

До того ж Г. Ворсінов, інкримінуючи Г. Омельченку злочин, передбачений ч.1 ст.172 КК, грубо порушує законодавчо визначений принцип чинності кримінального закону в часі.

3. Черговий факт «злочинної» діяльності Г. Омельченка, якщо виходити з подання Г. Ворсінова, полягає в незаконному його особистому втручанні в хід розслідування справи за обвинуваченням голови Лубенської міської ради народних депутатів Коряка В. В. «У своїх запитах, — пише в поданні до Верховної Ради України Генеральний прокурор, — посилаючись на заяви членів виконкому Лубенської міськради про упереджене та необ'єктивне розслідування справи, скарги самого Коряка, Омельченко Г. О. вимагав вивчити справу Коряка, взяти його на особистий контроль, забезпечити повне, об'єктивне та всебічне розслідування всіх обставин справи та доручити розслідування слідчим Генеральної прокуратури».

Але ж Г. Омельченко як голова парламентської комісії вимагав те, що вимагає й закон, а саме ст.22 Кримінально-процесуального кодексу, яка зобов'язує того самого прокурора «вжити всіх передбачених законом заходів для всебічного, повного і об'єктивного дослідження обставин справи».

Добре, що до прокурорського подання потрапило лише кілька листів, підписаних головою Комісії з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією Г. Омельченком з приводу звернень громадян. За логікою Генерального прокурора, таких фактів мало б бути тисячі. Адже лише торік до комісії, особисто до її голови надійшло понад 3,5 тисячі звернень громадян. Значну частину з них, у яких йшлося про порушення прав громадян, зловживання посадових осіб, необ'єктивне розслідування, безпідставне закриття справ чи неналежне прокурорське реагування тощо, з супровідними листами Г. Омельченка надіслано правоохоронним органам «для проведення перевірки, прийняття передбаченого законом рішення, забезпечення повного, всебічного і об'єктивного розслідування справи». Виходить, і їх також можна було б долучити до справи і розцінити як «незаконне втручання в діяльність правоохоронних органів з метою перешкодити виконанню ними службових обов'язків та домогтися прийняття неправомірних рішень»? Якщо дотримуватися логіки Г. Ворсінова, то доля Г. Омельченка найближчим часом чекає на всіх голів парламентських комісій, всіх депутатів, які, виконуючи свої повноваження, захищаючи права і законні інтереси своїх виборців, користуючись наданими їм законом правами і засобами, звертаються до правоохоронних органів з проханням «прийняти рішення згідно з чинним законодавством».

4. Прокурорське подання констатує факт незаконного втручання Г. Омельченка в діяльність правоохоронних та контрольних органів і в ході ревізій та перевірок, і в ході розслідування так званої «справи СП «Цемекс».

«Так, — починає свій виклад Генеральний прокурор, — в депутатському запиті від 28 липня 1995 року до начальника КРУ в м. Києві Омельченко запропонував прискорити проведення документальної ревізії фінансово-господарської діяльності СП «Цемекс».

На цьому вважаємо за доцільне перервати прокурорську думку, щоб загострити увагу на деяких, на перший погляд незначних, але в юридичному плані досить важливих й істотних моментах. Г. Ворсінов, стверджуючи таке, вкотре вносить в офіційний документ, адресований Верховній Раді України, неправдиві відомості.

Такого запиту Г. Омельченка 28 липня 1995 року не було і бути не могло, бо саме в той період депутати перебували у відпустці, і сесійних засідань Верховної Ради України не проводилося. А 28 липня 1995 року Г. Омельченко підписав лист на ім'я начальника КРУ в м. Києві Плохого П. Ф. у якому справді просив того прискорити проведення ревізії. Написав він такого листа, керуючись чинним законодавством.

До Г. Омельченка як голови парламентської комісії звернувся співробітник Управління боротьби з організованою злочинністю ГУ МВС України в Києві з тим, що високопоставлені посадові особи, а саме начальник УБОЗ Г. Лясковський та його заступник М. Садовий, роблять спроби згорнути проведення документальної ревізії фінансово-господарської діяльності СП «Цемекс», чинять неправомірні перешкоди проведенню відповідної перевірки.

Коли комусь навіть дуже хотілося оцінити зазначені дії Г. Омельченка як кримінал, то цього аж ніяк не можна зробити за допомогою ст.189^3 КК, яка такої ознаки, як «незаконне втручання в діяльність контролюючих органів в ході ревізій», не передбачає. А злочином згідно з ст.7 КК визнається лише те суспільно небезпечне діяння, яке передбачене кримінальним законом. І не інакше, як би цього кому не хотілося, навіть Генеральному прокуророві, чи тим, хто за ним стоїть.

Стаття 18 Закону «Про статус народного депутата України» передбачає, що депутат має право «одержувати повну і достовірну інформацію з питань, пов'язаних із здійсненням депутатських повноважень, від усіх державних органів і органів об'єднань громадян, підприємств, установ, організацій та посадових осіб». Згідно з підпунктом «б» пункту 4 Положення про Тимчасову депутатську комісію Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю, корупцією і хабарництвом члени комісії мають право вимагати від посадових осіб необхідні для роботи документи. Закон «Про постійні комісії Верховної Ради України» (ст.8) передбачає, що всі органи державної виконавчої влади, підприємства, установи і організації, їх посадові особи зобов'язані виконувати законні вимоги постійних комісій щодо надання їм оригіналів необхідних матеріалів і документів та їх копіювання.

За фактом отримання документів Г. Омельченко склав довідку, описавши на двох сторінках, які матеріали він отримав і скільки кожний з них має аркушів. Навіть поставив дату і час отримання «17.08.95 р. 16 год. 05 хв.». Цей штрих, до речі, надзвичайно показовий у характеристиці Г. Омельченка, який не тільки прагне завжди діяти за законом, вимагає цього від інших, а й, по можливості, все документує.

Інтерпретуючи текст листа Г. Омельченка від 21 серпня 1995 року до МВС України, Генеральний прокурор вводить в оману народних депутатів. А насправді, в цьому листі Г. Омельченко говорить не про «склад злочину», а про «ознаки злочину». А поняття ці, до відома Генерального прокурора, в кримінальному праві — різні за суттю. А якщо Г. Ворсінов, не розуміючи суті речей, підмінив термін, вжитий Г. Омельченком, на інший, то рівень його знань у галузі кримінального права очевидний. А якщо він це зробив свідомо, щоб спеціально звинуватити Г. Омельченка, то мають місце підлог і свідоме введення в оману народних депутатів, звинувачення Г. Омельченка у тому, чого останній не робив.

Щодо пропозиції Г. Омельченка прийняти рішення відповідно до ст.94, 97 КПК, то вона за змістом є цілком логічною і абсолютно нейтральною. Що ж до вказівок про склад слідчо-оперативної групи, її керівника, то Г. Омельченко у листі відобразив лише попередню домовленість з цих питань з керівництвом МВС, досягнуту напередодні на нараді у віце-прем'єр-міністра В. Дурдинця. Виходячи з ситуації, він вважав за доцільне участь у роботі слідчо-оперативної групи працівника УБОЗ, який був у курсі справ, безпосередньо займався перевіркою СП «Цемекс» і якого певні посадові особи хотіли усунути від перевірки. Розглянувши надіслані Г. Омельченком матеріали, СУ МВС України 29 серпня 1995 року порушило кримінальну справу.

Так звана справа СП «Цемекс» дуже непроста: самі ма-

теріали кримінальної справи складають 17 томів, у ній фігурують мільйонні суми в доларах, співробітників УБОЗ, які проводять перевірку, переслідує їхнє ж керівництво. А що ж на це — Г. Ворсінов? Він ставить питання про кримінальну відповідальність не тих, хто перешкоджав перевірці, лобіював інтереси комерційної структури, вживав незаконних заходів, у т. ч. і оперативно-розшукового характеру, а навпаки —намагається притягнути до кримінальної відповідальності того, хто обстоює забезпечення об'єктивної, повної і всебічної перевірки та прийняття рішення згідно з чинним законодавством. Кому Г. Омельченко перешкоджав виконувати свої службові обов'язки? У чому в даній справі проявився корисливий мотив чи інша особиста заінтересованість Г. Омельченка? Ці питання постають тому, що відповідей у поданні Генерального прокурора на них немає. А як же тоді можна порушувати питання про притягнення Г. Омельченка до кримінальної відповідальності за цими статтями? Кримінальний закон за будь-яких умов, до будь-кого, будь-ким (включаючи Генерального прокурора) не може застосовуватися без наявності для того достатніх підстав (ст.3 КК, ст.94 КПК України).

5. Наступний епізод «злочинної» діяльності Г. Омельченка Генеральний прокурор Г. Ворсінов пов'язує з втручанням у розслідування кримінальних справ, порушених у різних регіонах України за фактами затримання, розшуку та повернення автотранспорту, викраденого в країнах Західної Європи.

Насамперед зазначимо, що депутатського запиту Г. Омельченка від 05.05.1996 року, на який посилається Г. Ворсінов, знову ж таки не було. Це чергова «липа» Генерального прокурора. Але це не основні неправдиві дані, викладені Г. Ворсіновим лише в одному (!) цьому реченні. Генеральний прокурор Г. Ворсінов інкримінує Г. Омельченку те, чого той взагалі не робив, зокрема, Г. Ворсінов стверджує, що Г. Омельченко поставив вимогу «заборонити видачу власникам автомашин, затриманих за підозрою в тому, що вони є викраденими». Ці слова належать не Г. Омельченку, а ... першому заступникові Генерального прокурора України В. Даниленку і взято з його розпорядження (№ 30-32 вих.95), надісланого міністру внутрішніх справ України та начальнику ГУВС МВС України в Києві. Г. Омельченко у своєму листі від 5 травня 1996 р. за № 06-19/6-236, підготовленому на виконання рішення комісії від 14 листопада 1995 року, лише процитував це розпорядження В. Даниленка. Це ж яке треба мати бажання (чи завдання?) притягти до кримінальної відповідальності Г. Омельченка, щоб приписувати йому чужі висловлювання?

Генеральний прокурор Г. Ворсінов у своєму поданні чомусь обійшов іншу обставину, зазначену в листі Г. Омельченка від 5 травня 1996 року. А саме те, що, посилаючись на невиконання зазначеного розпорядження В. Даниленка, Г. Омельченко констатує неподинокі випадки незаконної видачі за вказівкою посадових осіб, у т. ч. Генеральної прокуратури, автомобілів, котрі було затримано як викрадені за кордоном або з перебитими номерами агрегатів чи з підробленими документами, і просить Генерального прокурора Г. Ворсінова встановити посадових осіб, з ініціативи чи вказівки яких було видано ці автомобілі, та винних осіб притягнути до встановленої законом відповідальності, прийнявши рішення згідно з чинним законодавством. Не вказує, напевно, тому, що сам Генеральний прокурор Г. Ворсінов безпосередньо причетний до такої видачі автомобілів. На підтвердження цього маємо офіційні документи.

6. Звинувачуючи Г. Омельченка в розголошенні даних попереднього слідства без дозволу прокурора або слідчого (ст.181 КК) про наявність у Кудюкіна П. В. валютних рахунків за кордоном та рух коштів за цими рахунками, Генеральний прокурор Г. Ворсінов стверджує: «У газеті «Голос України» за 12.10.1996 року Омельченко Г. О. опублікував статтю «У полі зору правоохоронців — колишній Президент України», у якій повідомив читачам про те, що Кудюкін перерахував 99.662 доларів США на рахунок «457 Марія» у Швейцарському банку на ім'я О. Кравчука — сина колишнього Президента України Л. М. Кравчука, та про те, що в листопаді 1994 року М. Шнайдер, отримавши в Гібралтарі 300.000 доларів, половину цієї суми намагався провезти в Україну, але його було затримано в Бориспільському аеропорту. Ці відомості Омельченко Г. О. міг обнародувати тільки з дозволу слідчих органів або після набрання чинності вироку суду».

Стверджуючи це, Г. Ворсінов укотре вносить до офіційного документа неправдиві дані, вводить в оману Верховну Раду України, бо жодної статті в газеті «Голос України» від 12.10.1996 року Г. Омельченко не публікував. У цій газеті під зазначеною назвою було опубліковано статтю іншого автора, який посилався на Г. Омельченка. А це, як кажуть в Одесі, дві великі різниці. Це по-перше. По-друге, Г. Омельченко обнародував інформацію щодо валютних рахунків П. Кудюкіна, О. Кравчука та інших, яку він отримував, у т. ч. із-за кордону, в результаті власного депутатського розслідування. Більше того, Г. Омельченко не раз звертав увагу керівництва Генеральної прокуратури на те, що факти стосовно валютних рахунків О. Кравчука та деяких інших відомих в Україні осіб в якийсь «дивний» спосіб «випали» зі справи П. Кудюкіна, і правомірно вимагав, щоб ці матеріали було долучено до справи.

7. Як втручання у діяльність працівника правоохоронного органу (ст.189^3 КК) розцінює Генеральний прокурор Г. Ворсінов прохання Г. Омельченка, викладене в його листі (й аж зовсім не депутатському запиті, як стверджує Г. Ворсінов) від 24.03.1997 року до заступника Генерального прокурора В. Щоткіна, надати йому інформацію про хід розслідування кримінальної справи, порушеної 28 січня 1997 року на підставі його (Г. Омельченка) заяви. Але Генеральний прокурор у своєму поданні для розуміння суті звинувачення не повідомляє про те, що стало підставою для такого прохання Г. Омельченка. А це, до речі, чітко видно з того ж таки листа Г. Омельченка, у якому він, зокрема, пише:

«14 січня 1997 р. я звернувся до Генеральної прокуратури із заявою перевірити факти, що не відповідають дійсності, які були поширені в засобах масової інформації, та дати правову оцінку діям осіб, які поширили ці неправдиві відомості.

Листом від 31 січня (за № 18-11033-96) Ви повідомили мені, що моя заява розглянута, і 28 січня Генеральною прокуратурою порушено кримінальну справу за фактом поширення наклепницьких вигадок за ознаками злочину, передбаченого ч.2, 3 ст.125 КК. У ході розслідування цієї справи, — як запевнили Ви, —будуть перевірені вказані у моїй заяві обставини, і про результати розслідування мені буде повідомлено.

Закінчується передбачений законом двомісячний строк розслідування справи. Та до цього часу я не допитаний по справі, не визнаний потерпілим. Більше того, як мені стало відомо, під виглядом розслідування цієї справи Генеральною прокуратурою фактично проводиться збір так званого «компромату» на мене та інших народних депутатів, які відкрито виступили з критикою Генерального прокурора Ворсінова Г. і вимагають його відставки. Такими діями прокуратура грубо порушує вимоги ст. ст.28, 32 Конституції України та чинне кримінально-процесуальне законодавство». Як кажуть, Г. Омельченко наче у воду дивився. За його заявою порушили кримінальну справу, і під її прикриттям з'ясовували не так викладені в його заяві факти, як активно збирали «компромат» на самого Г. Омельченка.

Викладене дає нам підстави зробити певні висновки:

1. Уперше в історії сучасної України ставиться питання про притягнення до кримінальної відповідальності депутата за дії, безпосередньо пов'язані із здійсненням депутатських повноважень, реалізацією ним своїх прав і обов'язків, наданих йому Конституцією і законами України як народному депутатові України і голові Комісії Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією, а саме: законами України «Про статус народного депутата України», «Про постійні комісії Верховної Ради України», «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», «Про боротьбу з корупцією», Положенням про Тимчасову депутатську комісію Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю, корупцією і хабарництвом та іншими.

У поданні Генерального прокурора Г. Ворсінова простежується небезпечна тенденція оголосити злочином таку законну форму діяльності народних депутатів, як подання ними депутатських запитів, звернень тощо. Судячи з усього, в Україні зароджується нове явище —кримінальне переслідування за законну депутатську діяльність.

2. Виходячи з аналізу подання, можна зробити висновок, що слідство у справі, порушеній проти народного депутата України Г. Омельченка, або загалом не провадилось, або це зробили поспіхом, у «пожежному» порядку (кримінальну справу порушено в суботу 19 квітня 1997 року, а вже в понеділок 21 квітня 1997 року до Верховної Ради України внесено подання), а за такими темпами ця справа може претендувати на занесення до Книги рекордів Гіннесса, якщо, звісно, не брати до уваги рекордні строки розслідування й винесення вердикту кривавими сталінськими «трійками».

Згідно з чинним законодавством подання про притягнення народного депутата України до кримінальної відповідальності вноситься безпосередньо перед пред'явленням депутатові обвинувачення (ст.1 Закону України «Про порядок одержання згоди Ради народних депутатів на притягнення депутата до відповідальності»). А пред'явлення звинувачення можливе лише тоді, коли є досить доказів, які вказують на вчинення злочину певною особою (ст.131 КПК України).

3. У поданні практично у всіх описаних епізодах немає посилань на те, які ж конкретно вчинки, дії чи бездіяльність Г. Омельченка мали злочинний характер. Натомість допускається голослівне й безпідставне звинувачення.

4. У ряді випадків Генеральний прокурор Г. Ворсінов інкримінує (приписує) Г. Омельченку дії, яких той взагалі не вчиняв, що є грубим порушенням принципів кримінальної відповідальності (ст.3 КК України).

5. Генеральний прокурор Г. Ворсінов намагається застосувати до народного депутата України нечинне (на момент вчинення дій) положення кримінального закону (ч.1 ст.172 КК України), що є грубим порушенням Конституції України (ст.58) і Кримінального кодексу України (ст.6).

6. Висновки про злочинний характер тих чи інших дій Г. Омельченка (незаконне втручання в діяльність працівника правоохоронних органів, посадовий підлог, зловживання посадовим становищем тощо) зроблено Генеральним прокурором України не на підставі сукупності усіх передбачених у законі ознак злочину. Особливо недостатньо досліджено і доведено суб'єктивний бік — вину, мотив і мету, які мають безпосереднє значення для правової оцінки. Незрозуміло, зокрема, в чому полягали корисливий мотив або інша особиста заінтересованість Г. Омельченка; мета перешкодити виконанню працівником правоохоронного органу службових обов'язків або домогтися прийняття неправомірних рішень тощо. Такий підхід є грубим ігноруванням вимог ст.3 Кримінального кодексу України, згідно з якою кримінальній відповідальності підлягає лише особа, винна у вчиненні злочину. Згідно з ст.62 Конституції України обвинувачення не може грунтуватися на припущеннях. І, як відомо, відсутність (а це простежується у багатьох випадках) доказів вказує на те, що звинувачення — не що інше, як припущення.

7. Генеральний прокурор України Г. Ворсінов з метою введення Верховної Ради України в оману не раз вносить до подання неправдиві дані (підлог).

8. Загалом подання безпрецедентно безграмотне юридично. Численні його конкретні положення юридично абсурдні, що, окрім іншого, свідчить і про вкрай низький фаховий рівень самого Генерального прокурора Г. Ворсінова — незнання ним елементарних положень Конституції, Кримінального кодексу, інших законів України. Правовий нігілізм Генерального прокурора Г. Ворсінова призвів до порушення ним низки норм Конституції України, Кримінального кодексу, неправильної юридичної кваліфікації, спроби безпідставного застосування кримінального законодавства.

Викладене цілком очевидно засвідчує безпідставний, необгрунтований характер кримінального обвинувачення народного депутата України, голови Комісії Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією Г. Омельченка. Виходячи з абсурдності висунутих проти Г. Омельченка звинувачень і знаючи його принципову життєву позицію і безкомпромісний щодо корумпованих елементів характер, переконані, що він зробить усе від нього залежне для того, щоб порушена проти нього кримінальна справа дійшла до суду. Впевнені, що безпосередньо в суді Г. Омельченку доведеться помінятися з Г. Ворсіновим процесуальним статусом, і вже останній змушений буде відповідати за притягнення завідомо невинного до кримінальної відповідальності, посадовий підлог, наклеп, переслідування за критику, зловживання посадовим становищем тощо.

Шановний пане Президенте! Перед Вами вже не раз, у т. ч. і в депутатських зверненнях, порушувалося питання про звільнення Ворсінова Г. Т. з посади Генерального прокурора України у зв'язку з порушеннями ним Закону «Про боротьбу з корупцією» та інших законів України, з огляду на чинну Конституцію України вказувалося на його нелегітимність. Через невжиття Вами адекватних заходів ситуація ускладнилась і набула загрозливих для законності, розвитку демократії в Україні масштабів. Усвідомивши таку безкарність, Г. Ворсінов, використовуючи своє посадове становище, став на шлях відвертого і грубого порушення норм Конституції України, Кримінального кодексу та інших законів України. Це особливо виразно проявилось у його поданні до Верховної Ради України про надання згоди на притягнення до кримінальної відповідальності народного депутата України, голови Комісії Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією Омельченка Г. О.

За таких обставин діяльність Г. Ворсінова набуває суспільно небезпечного характеру. Його перебування на посаді Генерального прокурора України — наруга над Конституцією України і законами України, це дискредитує Президента України і Україну як суверенну і незалежну державу, унеможливлює побудову в Україні правової, соціальної і демократичної держави.

У цьому зв'язку, пане Президенте, до Вас слушне запитання: яким чином Ви можете гарантувати додержання в Україні Конституції, забезпечення реалізації прав і свобод людини і громадянина, якщо керівник найвищої інстанції, на яку покладено функцію нагляду за додержанням законів, не розуміється на елементарних положеннях права і став на шлях грубого порушення законності? Тому ми вкотре змушені порушити перед Вами питання про негайне звільнення Ворсінова Г. Т. з посади Генерального прокурора України і притягнення його до встановленої законом відповідальності.

Народні депутати України
Анатолій ЄРМАК,
Сергій СОБОЛЄВ,
Сергій СІНЧЕНКО,
Володимир СТРЕТОВИЧ,
Степан ХМАРА,
Віктор ШИШКІН
та інші (всього 43 підписи).

Хроніка. Факти. Події

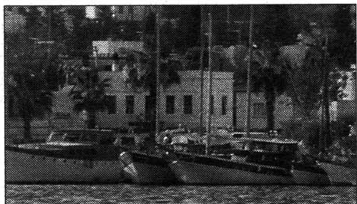
● *Бонн*

Питання поставлено. Відповіді будуть у Мадриді

У Німеччині працює офіційна делегація нашої країни на чолі з Головою Національного агентства України з реконструкції та розвитку Романом Шпеком. Вона займається підготовкою переговорів Леоніда Кучми із Канцлером ФРН Гельмутом Колем, які відбудуться під час саміту НАТО в Мадриді. Українська делегація обговорила в Бонні відносини Києва з міжнародними фінансовими організаціями, економічне співробітництво України і ФРН, питання про виплату компенсацій колишнім остарбайтерам, повернення лютеранської кірхи німецько-євангелістській громаді Києва, розробку угоди двох країн про повернення культурних цінностей.

● *Анкара*

Приєднуйтеся!

Туреччина оголосила про односторонню реалізацію заходів щодо зміцнення довіри з Грецією в Егейському морі. Це рішення Анкари, йдеться в заяві турецького МЗС, діятиме з 1 липня до 15 серпня. У разі позитивної відповіді на нього Афін, термін дії мораторію буде продовжено до 15 вересня і — за неухильного його дотримання грецькою стороною протягом нинішнього року — до кінця березня наступного.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.

Що ж замовиш, як прийшов без гаманця...

Що не кажіть, а перші кроки на міжнародній арені даються нашій державі нелегко. Коли за плечима переважно борги, а в кишені дірка, то не будеш хвацько відчиняти ногою чужі двері. Поводитимешся скромніше. Так і Україна, реально оцінюючи свої можливості, обирає найпевніший шлях у зовнішній політиці: ні з ким не сваритися і співробітничати з усіма, якщо буде користь.

Поети стверджують, що дружба та вигода несумісні. Але в реальному житті це далеко не так. Із усієї кількості держав світу, із котрими ми не проти співробітничати, Київ вирізняє так званих «стратегічних партнерів», у прихильності яких він особливо зацікавлений.

Зрозуміло, серед наших «вигідних» товаришів — і Сполучені Штати Америки: з ними Україна останнім часом підтримує досить тісні відносини на всіх рівнях. Зокрема, міждержавна українсько-американська комісія «Кучма—Гор» є справді життєздатною структурою, і результати її роботи відчутні, що відрізняє її від інших двосторонніх комісій.

Бажання Києва зав'язати дружбу з Вашингтоном логічне. США — супердержава, яка має неабиякий вплив у світі. Але політичні інтереси тут тісно переплітаються з економічними. Сполучені Штати, які нині на піднесенні, мають кошти для допомоги новим незалежним державам (як вони називають країни пострадянського простору). Гроші є, але чи призначено їх для України?

Донедавна наша країна пишалася тим, що посідає третє місце у світі серед отримувачів американської допомоги. Та нині наша гордість вже не така велика. Цій зміні є кілька причин.

По-перше, 225 мільйонів доларів американської допомоги щороку — це, звичайно, хоча й більше, ніж має Росія, та все ж недостатньо для такої великої й економічно ослабленої держави, як Україна. До того ж, зазначають наші офіційні особи, чи не дев'яносто відсотків цих коштів залишаються у Сполучених Штатах, бо Україна розраховується ними з американськими підприємцями.

Натомість вартість цієї допомоги досить висока: США активно проштовхують свої компанії на наш ринок. Скажімо, таких монстрів, як «Шелл», «Боїнг», «Моторолла», «Дженерал Моторз». Американці цілком логічно обгрунтовують свою поведінку: українську економіку не слід «утримувати» на регулярних «подачках», а треба дати можливість гроші заробити й, отже, підняти національне виробництво.

Однак Вашингтон поводиться тут не дуже щиро. Він пропонує Києву закуповувати свою високотехнологічну продукцію, а це передбачає в майбутньому також і оплату її ремонту та оновлення. Водночас перед носом українського товаровиробника, що експортує навіть низькотехнологічну продукцію до Сполучених Штатів, двері поступово закривають. Наша газета вже писала: на українську сталь хочуть накласти антидемпінгове мито, що зробить невигідним її експорт до США.

То якщо американці справді мають таку благородну мету — вивести із кризи нашу економіку, то нехай вони краще посприяють просуванню українських товарів на свій ринок. Хоч особливо сподіватися на щедрість з боку стратегічного партнера не випадає.

І це ще не все. Тісне співробітництво України та США передбачає певні поступки кожної сторони. Скажімо, Вашингтон посприяє розв'язанню проблеми українських експортерів сталі, якщо Київ сприятиме американським інвесторам і т. п. Проте ці поступки далеко не рівноцінні.

А це лиш те, що лежить на поверхні. А в глибині —серйозніша проблема. Україна, тягнучись за крихтою американської допомоги, змушена відмовлятися від ласого шматка, який отримала б у разі тіснішого співробітництва з тими державами, про які американські політики говорять крізь зуби.

На одній шальці терезів — обіцянки уряду та інвесторів зі США, а на другій — реальні контракти із підприємствами Куби або Ірану. Що переважить?

Поки американці не хочуть вкладати в нашу економіку дуже великі кошти. Але хтозна — можна почати з десяти мільйонів і закінчити позамежними сумами. Натомість перспективи співробітництва, скажімо, із країнами Азії, теж багатообіцяльні. Зокрема, й у військовій сфері, хоча саме це особливо не подобається США. Однак вийти на східний ринок, не таємниця, нас є більше шансів, ніж завоюва місце під сонцем поруч із західними товаровиробниками.

До речі, наші тісні обійми з американцями не дуже до вподоби й європейським державам. Хоч як дивно, вони ставляться до цього аж надто ревниво. Приміром, деякі німці навіть кажуть про певну «американізацію» України. Для них це образливо, адже Німеччина також надає нам економічну допомогу (її частка від загальної — 40 відсотків, а Сполучених Штатів — 43). Тож і дивно: Україна їде шукати партнерів аж за океан, коли ще не використала можливості знайти їх на своєму Європейському континенті.

Отже, дилема є. Поки що, як бачимо, Київ робить усі спроби, аби не переважила жодна із шальок терезів. Що ближче до візитів наших офіційних осіб у США, тим тихі розмови про співробітництво з американськими «нелюбами». А повернулися з Вашингтона — можна вже й поновити діалоги.

Чи довго Україна перебуватиме між двох вогнів? Хтозна. Однак достеменно відомо: музику замовляє той, хто платить. А ми в цей світовий «ресторан» прийшли без гамана.

Надія БЕДРИЧУК.

Безпека – коли не боїшся ні Чорнобиля, ні НАТО

(Початок на 1-й стор.)

Ця тема прозвучала й у спільній заяві, яку підписали президенти Вацлав Гавел і Леонід Кучма в останній день візиту. Після підписання відбулася спільна прес-конференція.

Сторони висловилися щодо перспектив розширення НАТО на схід, а також можливої участі у блоку прибалтійських держав. На думку Вацлава Гавела, було б добре, щоб мадридський саміт висловився конкретніше щодо майбутнього Північноатлантичного союзу. Президент Чехії також вважає: «Якщо колишні республіки колишнього Радянського Союзу відчувають, що їм слід бути в цьому альянсі, то вони мають право звернутися з таким проханням».

На думку Леоніда Кучми, процес розширення НАТО великою мірою залежатиме від того, яким шляхом розвитку піде Росія: демократичним чи ні.

Під час візиту, крім політичних питань, порушували й економічні. «Нашу делегацію супроводжували 70 чеських підприємців, — відзначив Вацлав Гавел. — Підписано кілька важливих угод, і навіть таку, яку, й не сподівався, буде підписано (очевидно, йдеться про надання Україні кредиту 60 млн. доларів під реалізацію спільних проектів. До речі, попередньо планували, що кредит буде вдвічі більший. — **Авт.**) Результати переговорів підприємців також дуже обнадійливі».

А насамкінець Вацлав Гавел попросив вибачення, що до Києва не змогла прибути його дружина Дагмар Гавелова. «Але те, що мала зробити вона, зробили інші члени делегації. Вони відвідали дитяче відділення Київської онкологічної лікарні й передали медикаменти і медичне обладнання».

Наталя ФІЛІПЧУК.

Тамаз ЛОМСАДЗЕ, «Голос України» (із Тбілісі)

Одних прослуховують, інших — підпалюють

Одразу два скандали сколихнули грузинську громадськість. І обидва пов'язані із засобами масової інформації. Зам'яти їх навряд чи вдасться. Минулого тижня відбулося закрите засідання грузинського парламенту, на якому розглядалися обставини, пов'язані із прослуховуванням телефонних розмов редакцій Міністерством безпеки Грузії.

Ситуація навколо МГБ Грузії загострилася давно. Але апогею досягла саме тепер. Якщо взяти до уваги, що на чолі кампанії стоїть лідер однієї з найвпливовіших парламентських партій — національно-демократичної — Ірина Сарішвілі-Чантурія, то є підстави вважати, що міністр безпеки Шота Квірая може залишитися без роботи.

Спектр звинувачень на його адресу більш ніж строкатий. Квірая звинувачують у зв'язках зі спецслужбами Росії, у розстрілі без суду і слідства шістьох мародерів у місті Зугдіді під час громадянської війни у Грузії, переслідуванні неугодних співробітників міністерства, корупції.

Міністр усі звинувачення вперто відкидає, тим паче, що немає чи майже немає документів, які підтверджували б його вину.

Міністра підтримав Президент Грузії Едуард Шеварднадзе. «Після призначення Квірая на нинішню посаду, — сказав він, — зроблено певні кроки з реорганізації відомства». Коментуючи хід розслідування прокуратурою фактів прослуховування телефонних розмов, Шеварднадзе заявив: "Якщо факти несанкціонованого прослуховування підтвердяться, рішення буде не лише принципове, але й жорстке».

Жорсткою, мабуть, буде реакція властей і на результати розслідування другого скандалу. Напередодні ювілею газети «Вільна Грузія» (їй виповнилося 75 років) злочинці спалили комп'ютерний центр. Дорогу техніку спершу було випотрошено, вилучено блоки пам'яті, потім знову складено і лише після того підпалено. Зник весь архів редакції і здані до набору матеріали.

Керівництво цієї єдиної великої російськомовної газети Грузії назвало випадок політичною диверсією. Але, незважаючи на трагічну подію, колектив редакції працює. Газета виходить у попередньому режимі, і допомогу їй надають більшість грузинських газет та інформаційних агентств. Оголошено збір коштів не лише в Грузії, а й у Вірменії та Азербайджані.

ВІД РЕДАКЦІЇ. Якщо хтось може чимось допомогти нашим грузинським колегам, телефонуйте до «ГУ». Телефон (044) 441-83-99.

У політиці Пхеньяна зміни?

Німецька преса широко коментує рішення Північної Кореї взяти участь у консультаціях з підготовки до мирних переговорів, ідею проведення яких висунули Сполучені Штати. Огляд цих публікацій пропонує «Дойче велле».

Три важливі події відбуваються практично водночас: в Південній Кореї відзначають 47-му річницю початку корейської війни, до Північної Кореї прибуває судно з продовольством, яке направив південь, а в Нью-Йорку представники Сеула, Пхеньяна і американської адміністрації домовляються про поновлення тристоронніх консультацій з метою підготовки мирних переговорів. Пізніше до консультацій має приєднатися Пекін.

Провести зустріч «четвірки» президент США Білл Клінтон запропонував ще в квітні минулого року. Однак перший раунд переговорів було зірвано з вини Північної Кореї. Нині Пхеньян висловився за поновлення консультацій і навіть відмовився від попередньої умови, відповідно до якої переговори могли розпочатися лише у разі гарантованих поставок продовольства Північній Кореї, повідомляє «Зюддойче цайтунг».

А восьмого липня відзначатимуть треті роковини з дня смерті Кім Ір Сена, і закінчиться офіційно встановлений період трауру. Спостерігачі очікують, що після цього Кім Чен Іра остаточно затвердять як наступника свого батька на посадах партійного лідера і глави держави. Прогнозують також, що Кім-молодший скористається формальним приводом передачі влади і висуне свою власну «мирну ініціативу». На переговорах в Нью-Йорку представники Пхеньяна уже намагалися з'ясувати, як буде сприйнято таку ініціативу іншими учасниками консультацій. Та водночас свою ініціативу мають висунути й Сполучені Штати разом з Південною Кореєю. Адже нині унікальний шанс, і втратити його ні в якому разі не можна.

Газета «Франкфуртер альгемайне» також має свій погляд на ситуацію: Вашингтон проявляє винятково терпіння щодо останнього сталіністського режиму: Північна Корея може скільки завгодно галасувати, називаючи американців мілітаристами, а Північну Корею — лакеєм імперіалізму. Вашингтон такі нападки просто ігнорує. Для американців набагато важливіше не допустити, щоб у руках північнокорейських військових опинилася ядерна зброя. Чи вдасться це — покаже час. З другого боку, двадцять мільйонів підданців комуністичного режиму в результаті соціалістичної безгосподарності і кількох неврожайних років опинилися в катастрофічному становищі, тому керівництву в Пхеньяні заради збереження влади доводиться звертатися по допомогу до зарубіжних країн.

Цим, мабуть, і пояснюється готовність Пхеньяна до мирних переговорів з Сеулом, а також Вашингтоном і Пекіном. Така можливість вперше з'явилася три роки тому, але плани було перекреслено несподіваною смертю Кім Ір Сена. З приходом до влади його сина Кім Чен Іра стосунки з Південною Кореєю різко загострилися. Хотілося б вірити, що в політиці Пхеньяна під тиском обставин справді сталися зміни, зазначає газета.

Самоврядування: проблеми зростання

Леонід КОСАКІВСЬКИЙ: "КИЇВ НЕ ПОВИНЕН МАТИ ПРАВ МЕНШЕ, НІЖ ВАСИЛЬКІВ"

Як відомо, голова Київської міської ради Леонід Косаківський звернувся до Верховної Ради з проханням призначити позачергові вибори в Київську міськраду не пізніше жовтня 1997 року. Міський голова посилається у своєму зверненні на прийнятий парламентом Закон "Про місцеве самоврядування в Україні".

Більш ніж рік тому в Київраді депутатський корпус розколовся на дві частини: прибічників і противників ідеї відставки Л. Косаківського з посади голови. (Згідно із законодавством голова міськради, обраний населенням міста, зберігає цю посаду до нових виборів). З того часу сесії Київради не збираються через відсутність кворуму, частина депутатів нехтує чинне законодавство. При цьому значна частина депутатів Київради обіймає керівні посади в міськадміністрації та інших органах виконавчої влади, що, відповідно до чинного законодавства, передбачає припинення їх депутатських повноважень.

Конфліктна ситуація у Київраді зберігається й нині. Більше того, тиждень тому частина депутатів зібралася на засідання, на порядок денний якого було поставлено питання про позбавлення повноважень голови Київради Леоніда Косаківського.

На прес-конференції, присвяченій останнім подіям у міськраді, Леонід Григорович заявив:

— Це була не сесія, а просте зібрання депутатів, яке не мав жодних правових підстав. Тому що скликати сесію без мене, голови Київради, депутати можуть тільки в одному випадку: якби я не скликав її протягом двох тижнів. Я ж скликав сесію двічі — 19 і 24 червня, але депутати на неї не з'явилися. Більше того, на порядок денний сесії, що мала відбутися 24 червня, я сам поставив питання про висловлення недовіри голові Київради. Але... Очевидно, мої опоненти розуміли: якщо вони прийдуть на законну сесію, то не зможуть мене зняти. А збори 26 червня вони провели за своїм сценарієм, з багатьма порушеннями чинного законодавства. Замість 20 хвилин, наприклад, голосували півтори години. Враховували і недійсний бюлетень, застосовували шантаж, залякування депутатів. Серед тих, хто проголосував за позбавлення мене повноважень, був і пан Бондаренко, який за рішенням міського суду вже не є депутатом Київради. Своє слово сказали і 12 депутатів-сумісників, котрі, згідно з законом "Про статус депутатів місцевих рад", також втратили свої повноваження.

Ось така ситуація склалася в Київській міській раді. Ми спробували оцінити її з точки зору закону. Власне, цьому і присвячене інтерв'ю з Леонідом Косаківським, яке ми брали ще до останніх подій.

— Чи розв'язуються Законом України "Про місцеве самоврядування" проблеми столиці, чи вводить він ситуацію, що склалася в Київраді й адміністрації, у правове поле?

— Так, цей закон сповна врегульовує владні відносини завдяки системно виписаним нормам.

Утім, і попередній закон, і Конституція України регулювали ситуацію в Києві достатньо з точки зору правового нормативного забезпечення. В Конституції у розділі про місцеве самоврядування немає ніяких застережень щодо Києва, всі статті поширюються і на столицю. Інша справа, чи захоче влада грати за правилами.

— Навіщо ж тоді закон про столицю?

— Він потрібний для захисту від сваволя чиновників і як гарантія для киян, що самоврядування в столиці буде збережено. В Конституції сказано, що "особливості здійснення місцевого самоврядування в містах Києві та Севастополі визначаються окремими законами України". Отже, самоврядування під сумнів не ставиться.

— А що означає "особливості"?

—У поглядах на цю проблему є істотні розбіжності навіть серед фахівців. Дехто розуміє це як відмінність від загальних правил. Та, на думку представників Ради Європи, зокрема нинішнього президента Конгресу місцевих та регіональних влад, закон про столицю не повинен позбавити киян і місто власної самобутності. Члени палати місцевих влад РЄ також вважають, що столичний статус не повинен обмежувати Київ у його самоврядних функціях. Тому, впевнений, що особливості — це не відмінності від загальних правил, а деякі уточнення дії цих загальних правил на території Києва у зв'язку з тим, що тут є центральні установи, дипломатичні представництва, на місто покладаються додаткові функції. Це має супроводжуватися і наданням додаткових повноважень, певним регулюванням правових відносин.

— І все ж таки, чому, на вашу думку, ось уже скоро сім років, як ідеться про необхідність ухвалення закону про столицю, а віз і нині там?

— На це впливає багато політичних чинників. Є майже два десятки варіантів законопроектів, але будь-який з них, на жаль, не наближає нас до прийняття цього закону.

— Про які саме політичні чинники йдеться?

— У Верховній Раді є два варіанти законопроекту, офіційно внесених на розгляд. Один з них підготувала група народних депутатів України (першим його підписав Олександр Лавринович). І варіант, підготовлений групою депутатів — В. Чемерис, В. Симоненко і ще декотрі. Ці два проекти відрізняються лише одним — порядком обрання керівника міста. Тепер з'явився ще один проект — Кабінету міністрів. Він узагалі позбавляє місто самоврядування.

— Але ж у Конституції чітко записано, що територіальні громади, зокрема міста, обирають міського голову на основі загального, рівного прямого виборчого права шляхом таємного голосування строком на чотири роки. Голова очолює виконавчий орган ради та головує на її засіданнях... То в чому ж проблема?

— Дуже дивна еволюція спостерігається в поглядах націонал-демократів. Ще 1992 року Київрада попереднього скликання ухвалила законопроект про столицю, в якому зафіксовано прямі вибори мера. Вже нинішня міська рада своїм рішенням у 1995 році, розглядаючи проект закону про місцеві ради народних депутатів, підтвердила позиції попереднього законопроекту і запропонувала Верховній Раді схвалити його. Тобто Київрада виступила за прямі вибори мера. Але коли депутати і представники певних політичних сил проаналізували реальні шанси перемогти на прямих виборах, то побачили, що для них це нереально. Тоді вони пішли іншим шляхом: намагаються переписати Конституцію і дозволити обирати мера не прямими виборами, а через раду. У такий спосіб для багатьох легше отримати більшість у раді, ніж перемогти на прямих виборах мера міста.

У липні 1994 року вперше прямим голосуванням всього населення було обрано міського голову, чи мера, як кому подобається називати цю посаду. І відступати від такого здобутку демократії не слід. Хоча дехто намагається довести, що кияни не готові до прямих виборів. Про це йшлося, зокрема, на засіданні "круглого столу", проведеному під егідою Ради Європи. На цьому форумі я виступав і говорив про те, що кияни вже довели свою готовність обирати, бо вони вже обрали його. Резолюція цього "круглого столу" цілком підтверджує норми нашої Конституції, тобто в ній висловлено вимогу проводити прямі вибори, вимогу створювати самоврядні структури. А міська адміністрація повинна виконувати функції органу державної влади, що чітко окреслені в статтях 118 і 119 Конституції.

Отож, і Конституція, і закон "Про місцеве самоврядування" — логічні й позитивні кроки на шляху до побудови демократичного суспільства. Закон про столицю, вважаю, має врегулювати деякі відмінності від інших територій. Принцип має бути такий: Київ не повинен мати менше прав, ніж, наприклад, Васильків. Я нічого не маю проти Василькова. Але водночас ніколи не погоджуся, щоб Київ мав менше прав, ніж це місто.

— І що ж, на вашу думку, має регулювати закон про столицю?

— Визначити треба самі столичні функції, законодавчо закріпити їх, а також розподілити, які держава покладає на Київ. Виходячи з цього, мають бути створені економічні й фінансові умови для їх реалізації на договірних засадах. Надання приміщень, земельних ділянок, забезпечення порядку під час прийому закордонних делегацій, проведення загальнодержавних заходів, створення умов для функціонування дипломатичних представництв — все це має робити місто за умови відшкодування витрат з боку держави у повному обсязі. А нині всі ці функції місто виконує за свій рахунок. І фактично кияни платять за це двічі, а то й тричі. Як і всі мешканці інших міст, вони сплачують податки на утримання території, частину своїх доходів витрачають на виконання столицею функцій, які держава поклала на неї. Розплачуються за прорахунки влади незручностями, підвищенням цін тощо.

Утім, організаційні проблеми, на мою думку, мають розв'язуватися не законом, а статутом міста. Скажімо, статут Москви — досить об'ємний і конкретний документ, а сам закон про столицю Російської Федерації дуже лаконічний. Він відображає тільки загальні положення. Решта — у статуті, який затвердила міська дума.

А от переді мною лише один з трьох томів статуту Нью-Йорка, подивіться, який це об'ємний документ. І в ньому розписано все до дрібниць. І тому в Нью-Йорку не може бути такої ситуації, як у нас, коли сесія не збирається чи хтось не виконує свої повноваження. В цьому документі йдеться, як у такому разі мають діяти службові особи, щоб забезпечувалася безперервність виконання функції влади і життя міста.

У нас нині законодавство не дає відповідей на питання, що постають, Закон про місцеве самоврядування також розраховано на ідеальну ситуацію: обрано 75 депутатів, всі ходять на сесію, голосують і виконують свої обов'язки.

А взяти фінансові проблеми. Цього року передбачається, що лише два регіони будуть донорськими щодо державного бюджету. Це Київ і Донецьк. Інші — або балансуватимуть, або будуть дотаційні. Торік було чотири донорські регіони — Крим, Запорізька, Полтавська області і Київ. Позаминулого — шість, раніше — десять. Якщо такими темпами згортатиметься розвиток регіонів, то вони всі можуть стати дотаційними. А території необхідно заохочувати заробляти кошти для себе і для держави. Безперечно, центр має забезпечити по всіх регіонах якийсь мінімальний стандарт. А решту регіон мусить заробляти самостійно і, до того ж, залишати кошти на свій розвиток. Донорів треба також стимулювати, вони повинні мати якісь пільгові умови. Інакше в дотаційників формуватиметься споживацьке ставлення до інших. Такі тенденції вже є, бо вони відчули, що годуватися з центру легше, ніж заробляти самим.

І в цьому контексті слід розв'язати проблему прозорості бюджетних витрат. Наприклад, Київ віддає 60 відсотків заробленого, а торік він забезпечив майже 40 відсотків дотацій на всі інші регіони. Отож кияни мають знати, куди йдуть кошти, чи справедливо розподіляються. Чому, наприклад, у деяких містах метро будують шаленими темпами, а в Києві — спад, бо зменшують фінансування? Торік ми мали всі можливості ввести дві станції метро, а здали в експлуатацію лише "Лук'янівську". І перспективи розвитку метро взагалі під сумнівом. Зате інші дотаційні міста мають усі фінансові можливості для спорудження метро. Це явище не можна назвати нормальним, бо ми важко заробляємо, а хтось споживає. І це також проблема закону про столицю. Треба встановити правила гри, законом відрегулювати економічне становище міста. А досі ми самостійно не можемо використовувати економічний потенціал, на відміну від Москви, скажімо, яка проводить власну політику в галузі приватизації, економічної і податкової реформ.

— А Нью-Йорк?

— Може, звичайно. Як і інші міста США, чи, наприклад, Німеччини.

Та, відчуваючи загальний напрям розвитку подій, прогнозую, що долю закону про столицю вирішуватиме Верховна Рада майбутнього скликання. На жаль. Бо декотрим у виконавчій структурі влади невигідно мати самостійну владу у столиці. Через політичну ситуацію і виборчу перспективу.

Взагалі ця проблема турбувала владу ще в 1994 році. Згадаймо, що в нас відбувалося із становленням влади на місцях. Перший тур виборів. Передбачалося, що обраним мером вважатиметься той, хто набере 15 відсотків голосів виборців. Тільки-но вибори почалися, Верховна Рада ввела новий поріг — 25 відсотків. У зв'язку з тим, що норми змінилися, я, скажімо, змушений був іти на другий тур. За мене проголосували 29 відсотків виборців. Отже, зміна умов виборів — це був перший крок.

Далі після виборів у серпні указом Президента вводиться президентська вертикаль, виконавчі структури місцевих виборних органів монтуються в неї. Тоді було прийнято рішення про делегування повноважень головам міських рад і підпорядкування їх по вертикалі Кабінету міністрів і Президентові. Отже, змінилися наші повноваження, що не передбачалося законом.

Я вже не кажу про так званий Конституційний договір, який відкинув нас далеко назад, перекреслив здобуте досі, не кажу й про те, що відбувається з липня 1996 року. Виборців просто ошукали. А вони голосували, до речі, за конкретну програму, обирали саме її. Програму втілили в рішення виконкому, реалізація її мала тривати протягом усіх чотирьох років повноважень. Тепер усе це відкинуто. То як можна говорити про свободу вибору? Все переводиться на особисту відданість чи невідданість, наближеність чи віддаленість до того чи іншого клану або структури. Отак і йдемо до європейської демократії.

— Скажіть, чому, на вашу думку, політично свідомі кияни не відреагували на нехтування їхніх виборчих прав?

— Я не можу стверджувати, що не відреагували: минулого року розгорталася ціла кампанія з підтримки мера. Довелося згортати її... мені. Так-так, не дивуйтеся. Я вважаю, що ці проблеми, про які ми з вами говорили, не треба виносити на вулиці, штовхати людей на розв'язання питань, вирішувати які треба шляхом виборів і дотримання законів.

— Давайте уточнимо: коли в 1994 році було скасовано державні адміністрації, їхні функції перейшли до обраних через пряме голосування голів рад і виконавчих структур?

— Так, і з того часу нічого не змінилося: не було виборів, повноважень ніхто не відміняв. Отже, не згідно з законом, а за фактом виходить, що в нас, по суті, введено пряме президентське правління.

На одній території великого міста фактично зійшлися дві влади: самоврядна і державна, що не передбачено чинним законодавством і Конституцією. І сьогодні триває з'ясування позицій у сфері повноважень у кожній з цих структур влади. Хочу сказати, що в контексті історії в цьому немає нічого дивного. Я уважно вивчав історію Магдебурзького права (наступного року відзначатимемо 500-річчя його введення) і дізнався, що ця проблема існує вже п'ять століть. Непросто складалися взаємовідносини місцевої, самоврядної, влади, яка колись репрезентувала міщан (нині всіх киян) і адміністрації — литовської, польської, російської, гетьманської, радянської. І ось, як бачимо, в сучасних умовах ця колізія знову стоїть на порядку денному. Але знову ж таки в контексті історії є всі підстави для оптимізму: досвід століть стверджує закономірність — з усіх суперечок переможцями виходили кияни. Наше вічне місто протягом своєї історії довело, що воно має право на самоврядний статус.

— Леоніде Григоровичу, якщо відверто, ви думаєте про майбутні вибори?

— Спеціально про це ніколи не думав: якби був заклопотаний своєю подальшою долею, може, був би стриманішим чи обережнішим. Йдеться про принципи, що існують незалежно від дати виборів. Я хочу довести, що не можна з містом так поводитися, як цього декотрі хочуть у високих номенклатурних кабінетах. Інакше привернути увагу до його проблем просто неможливо. І я дуже радий, що нам вдалося врятувати систему самоврядування у столиці. А вибори... Головне не те, кого конкретно знову оберуть мером, значно важливіше зберегти можливість киян обирати свою владу...

— А ви вважаєте, що ця можливість під загрозою?

— Намагання обгрунтувати необхідність відміни в Києві прямих виборів мера, відмова від багатьох самоврядних повноважень і є такою загрозою. Тобто міську раду хочуть звести до рівня декоративного оформлення деяких виконавчих органів, а решту передати людям, котрі будуть призначатися, а не обиратися. Якщо чесно, то в ідеалі після прийняття Конституції треба було провести тотальні вибори, починаючи від місцевих органів влади — до парламенту. Це не важко й не так уже дорого було зробити. Тоді не було б зайвих проблем: які в кого повноваження, чи відповідають вони Конституції, чи ні, хто на чому присягався тощо.

І ще одне, на чому я хотів би зупинитися. Під час виборчої кампанії кандидати в депутати міськради на зустрічах з виборцями не попереджали, що виконуватимуть свої депутатські обов'язки, скажімо, відвідуватимуть сесію, тільки в тому разі, якщо їм подобатиметься голова ради. Нас обирали не для того, щоб ми палко любили тут одне одного, а робили справу, відстоювали інтереси киян. Тому потрібні або дострокові вибори Київської міської ради, або самі депутати мають піднятися над суперечностями і згадати про найголовніше — своїх виборців.

Ольга КОЗЛОВА,
Людмила КОХАНЕЦЬ,
Світлана ПИСАРЕНКО.

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків за станом на 31 березня 1997 року

Стаття 1. Визначення термінів

У цьому Законі наведені нижче терміни вживаються у такому значенні:

1. Платники податків — підприємства промисловості, зв`язку, транспорту, сільськогосподарського та будівельного комплексів, на які згідно із законами України покладено обов`язок сплачувати податки і збори (обов`язкові платежі) до бюджетів та державних цільових фондів.

2. Податкова заборгованість — не сплачені за станом на 31 березня 1997 року суми податків і зборів (обов`язкових платежів) до бюджетів та державних цільових фондів, перелік яких визначено в пункті 4 цієї статті, а також суми пені, штрафних та фінансових санкцій, нарахованих відповідно до законодавства України на цю заборгованість.

3. Реструктуризація податкової заборгованості — розстрочення сплати податкової заборгованості платників податків рівними частками на строк, визначений цим Законом.

4. До податків і зборів (обов`язкових платежів), на які поширюються списання та реструктуризація податкової заборгованості належать:

податок на додану вартість, крім податку на додану вартість із товарів (робіт, послуг), що імпортуються;

податок на прибуток підприємств;

плата (податок) за землю;

збір до Державного інноваційного фонду;

збір за спеціальне використання природних ресурсів;

збір до Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту населення;

суми пені, штрафних та фінансових санкцій, нарахованих відповідно до законодавства України на заборгованість зі сплати обов`язкових платежів до Пенсійного фонду України і Фонду соціального страхування України.

Стаття 2. Списання податкової заборгованості

Списанню з платників податків як безнадійні до сплати підлягають:

суми податкової заборгованості, що виникли до 30 червня 1994 року включно;

суми податкової заборгованості зі сплати пені, штрафних та фінансових санкцій, у тому числі до Пенсійного фонду України і Фонду соціального страхування України, нарахованих відповідно до законодавства України за період з 1 липня 1994 року по 31 березня 1997 року включно.

Стаття 3. Реструктуризація податкової заборгованості

1. Платники податків, які мають податкову заборгованість, що виникла в період з 1 липня 1994 року до 31 березня 1997 року включно, мають право на реструктуризацію такої податкової заборгованості на умовах, передбачених цим Законом.

2. Суми податкової заборгованості, що виникли в період з 1 липня 1994 року до 31 березня 1997 року включно, без урахування нарахованих відповідно до законодавства України сум пені, штрафних і фінансових санкцій, підлягають реструктуризації шляхом розстрочення їх сплати строком на 120 місяців, зі сплатою рівними частками до 15 числа кожного місяця.

3. Сплата реструктурованої податкової заборгованості починається з 1 січня 1998 року.

4. Реструктурована податкова заборгованість не підлягає індексації, на неї не можуть нараховуватися проценти за податковим кредитом, а також пеня, застосовуватися штрафні і фінансові санкції, передбачені законодавством України.

5. Строки позовної давності, визначені цивільним законодавством України, не поширюються на вимоги, що випливають зі сплати реструктурованої податкової заборгованості.

6. У разі наявності взаємної заборгованості платника податку і відповідних бюджетів провадиться взаємозалік такої заборгованості у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Взаємозалік цієї заборгованості провадиться у двомісячний строк з дня набрання чинності цим Законом.

Реструктуризації на умовах, визначених цією статтею, підлягає податкова заборгованість платників податку, яка залишилася після проведення такого взаємозаліку.

Стаття 4. Порядок прийняття рішення щодо реструктуризації податкової заборгованості

1. Платники податку в тримісячний строк з дня набрання чинності цим Законом приймають рішення щодо реструктуризації податкової заборгованості, зазначеної у статті 3 цього закону, та в тижневий строк з дня прийняття цього рішення письмово повідомляють про це в податковий орган, де обліковуються.

2. Податковий орган, де обліковується платник податку, зобов`язаний зареєструвати у двотижневий строк з дня отримання повідомлення платника податку щодо прийняття рішення про реструктуризацію податкової заборгованості та відкрити облікову картку реструктурованої податкової заборгованості.

Таке повідомлення платника податку повинно мати:

повну назву платника податку, його юридичну адресу та податковий номер (статистичний код);

банківський рахунок (рахунки) платника податку;

баланси фінансово-господарської діяльності платника податку за періоди, за результатами яких здійснюється реструктуризація податкової заборгованості;

розрахунок податкової заборгованості, що підлягає реструктуризації, та графік її погашення.

Зазначене повідомлення має бути підписано керівником та головним бухгалтером платника податку або посадовими особами, які їх заміщують та мають право підпису фінансово-господарських документів.

Якщо зазначене повідомлення має помилки в розрахунках або описки, відповідний податковий орган зобов`язаний самостійно виправити ці помилки і описки та в двотижневий строк з дня його отримання повідомити про такі виправлення та про реєстрацію повідомлення платника податку.

У разі виникнення спірних питань щодо права платника податку на списання та реструктуризацію податкової заборгованості, розрахунків такої заборгованості або якщо платник податку не згоден з виправленнями податковим органом помилок і описок у повідомленні щодо прийняття рішення про реструктуризацію податкової заборгованості, такі спори вирішуються у порядку, передбаченому Законом України «Про державну податкову службу в Україні».

Стаття 5. Відповідальність за несплату реструктурованої податкової заборгованості

1. Суми податкової заборгованості, реструктурованої у порядку, визначеному цим Законом, у випадках несплати платником податку у встановлені статтею 3 цього Закону строки стягуються податковими органами у безспірному порядку.

2. Несплата реструктурованої податкової заборгованості протягом трьох місяців платником податку є підставою для розірвання контракту (трудового договору) з керівником такого платника податку в разі наявності його вини.

3. При несплаті платником податку реструктурованої податкової заборгованості протягом трьох місяців податковий орган зобов`язаний звернутися до власника (або уповноваженого ним органу) цього платника з вимогою щодо/або:

надання відповідної грошової компенсації бюджету або державному цільовому фонду, до якого зараховуються суми податкової заборгованості такого платника податку;

оздоровлення фінансового становища платника податку з метою забезпечення виконання реструктурованої податкової заборгованості.

4. У разі невиконання власником (або уповноваженим ним органом) платника податку вимог, передбачених пунктом 3 цієї статті, податковий орган зобов`язаний подати заяву про порушення справи про банкрутство такого платника податку в порядку, встановленому законодавством України.

Стаття 6. Інші положення

1. Відповідні податкові органи в місячний строк з дня набрання чинності цим Законом приймають рішення про списання з платників податків сум податкової заборгованості, зазначених у статті 2 цього Закону, і повідомляють про це платника податку та уповноважені банки.

2. З дня набрання чинності цим Законом і до 1 січня 1998 року податкові органи зупиняють стягнення з платників податків у безспірному порядку сум податкової заборгованості, зазначеної у статті 3 цього Закону. Уповноваженими банками за повідомленням податкових органів зупиняється списання сум такої податкової заборгованості. Розрахункові документи податкових органів щодо стягнення сум цієї заборгованості та платників податку щодо сплати цих сум підлягають поверненню у двотижневий строк з дня отримання такого повідомлення до відповідних податкових органів для обліку та звітності.

У разі неповідомлення платником податку про прийняте рішення щодо реструктуризації податкової заборгованості відповідного податкового органу в строки, визначені в статті 4 цього Закону, стягнення податкової заборгованості поновлюється з 1 січня 1998 року з нарахуванням сум пені, штрафних та фінансових санкцій відповідно до законодавства України починаючи з дня виникнення такої заборгованості.

3. Списання та реструктуризація податкової заборгованості, передбачені цим Законом, провадяться виключно як одноразовий захід і подальшому продовженню не підлягають.

4. Податкова заборгованість щодо податків і зборів (обов`язкових платежів), сплата яких передбачена законами України та які не зазначені в пункті 4 статті 1 цього Закону, списанню та реструктуризації не підлягають, крім випадків, передбачених пунктом 6 статті 6 цього Закону.

5. Платники податків, які протягом шести місяців з дня набрання чинності цим Законом повідомляють відповідним податковим органам про приховані (занижені) суми по платежах до бюджетів та державних цільових фондів, мають право на списання та реструктуризацію податкової заборгованості відповідно до цього Закону без нарахування суми пені, штрафних та фінансових санкцій. Керівники та посадові особи таких платників податку звільняються від передбаченої законодавством України відповідальності за порушення податкового законодавства.

6. Рішення про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків з місцевих податків і зборів (обов`язкових платежів) приймається відповідною радою у місячний строк з дня набрання чинності цим законом згідно з умовами, визначеними цим Законом.

7. Розрахункові документи щодо стягнення в безспірному порядку сум заборгованості платника податку, який прийняв рішення про реструктуризацію податкової заборгованості на умовах, визначених цим Законом (за винятком випадків безспірного стягнення коштів за рішеннями суду (арбітражного суду) або виконавчими написами нотаріусів, а також щодо сум податкової заборгованості), обліковуються на спеціальному рахунку такого платника податку, відкритому на рік у банку, де знаходиться його розрахунковий рахунок.

Порядок відкриття, функціонування такого рахунку, а також погашення цієї заборгованості визначається Кабінетом Міністрів України спільно з Національним банком України.

Стаття 7. Прикінцеві положення

1. Закон України «Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків за станом на 31 березня 1997 року» набирає чинності з дня його опублікування.

2. Дія цього Закону не поширюється на нерезидентів, які є платниками податків і зборів (обов`язкових платежів), згідно із законодавством України.

3. Дія цього Закону не поширюється на правовідносини, які регулюються Законом України «Про порядок списання заборгованості вугледобувних та вуглепереробних підприємств Міністерства вугільної промисловості України, що ліквідуються за рішенням Кабінету Міністрів України, перед Державним бюджетом України і місцевими бюджетами та державними цільовими фондами», прийнятим 17 січня 1997 року.

4. Підприємствам, установам, організаціям незалежно від форм власності, які мають заборгованість перед державним та місцевими бюджетами, заборонити проведення уступки вимог іншим особам в частині реструктуризованої податкової заборгованості згідно з цим Законом.

5. Визнати такою, що втратила чинність з 1 липня 1997 року, Постанову Верховної Ради України «Про продовження дії статті 28 Закону України «Про Державний бюджет України на 1996 рік» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., №5, ст.37).

6. Кабінету Міністрів України в місячний строк прийняти рішення, спрямовані на виконання цього Закону.

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 5 червня 1997 року.
№ 314/97-ВР

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення зміни до Закону України «Про страхування»

Верховна Рада України **постановляє:**

У Законі України «Про страхування» (Відомості Верховної Ради України, 1996 р., №18, ст.78) останню частину статті 31 виключити.

Президент України Л.КУЧМА.

м. Київ, 4 червня 1997 року.
№ 306/97-ВР

ЗАКОН УКРАЇНИ

Про внесення змін до Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про систему оподаткування»

Верховна Рада України **постановляє:**

Доповнити пункт 2 розділу II Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про систему оподаткування» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., №16, ст.119) абзацом другим такого змісту:

«Дія цього Закону не поширюється на надходження коштів зі сплати платежів за послуги та інших неподаткових платежів до Державного бюджету України (в тому числі до Фонду соціального захисту інвалідів), які визначаються Законом України про Державний бюджет України на відповідний рік».

Президент України Л.КУЧМА.

м. Київ, 4 червня 1997 року.
№ 303/97-ВР

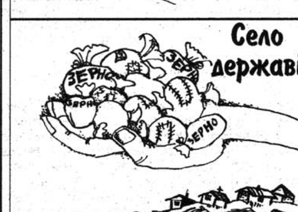
Врожай-97

Де «мікстура», а де — халтура?

(Початок на 1-й стор.).

Вже зараз можна б казати про ймовірність повторення минулорічної кормової кризи у тваринництві, якби не одне але... Втішним фактом для керманичів в АПК, які котрий рік поспіль обіцяють повести галузь на прорив, може вважатися наступне: величезна кількість громадської худобинки полягла наглою смертю на бойнях або просто відкинула копита через недогодівлю. Адже сезон-96 видався надто неврожайним на корми. А відтак за майбутніх холодів і рятувати від голоду нечисленне колгоспне поголів'я буде значно легше. До того ж, на черзі збирання колосових. А з ним, звісно, заготівля звичної для великої рогатої худоби соломи, яка переважає у раціоні громадських корівок. Тож варто сподіватися — кількість заготовлених кормоодиниць на кожну голову, порівняно з голодною зимою 96-го, збільшиться.

Хоча хлібні жнива розпочав лише Південь, а інші регіони тільки-но збираються приєднатися, прогнози на вал зернових не надто обнадійливі. За останніми повідомленнями навколохлібних чиновників, які напередодні проаналізували стан посівів, і, треба сподіватися, робили це надто прискіпливо, нинішній врожай зернових не перевищить 35 мільйонів тонн. Якщо порівнювати очікуване з зібраним торік (24,5 мільйона тонн) — цифра вражає. Ну, а якщо зважити на оцінки західних експертів, що містяться в нещодавно видрукованому аналізі «Виробництво зерна в Україні: втрачені можливості та необхідність термінових дій», які стверджують: найчорноземніша, спираючись на сприятливі агроекологічні умови, може обдаровувати щороку 63-мільйонним валом — мізерний нас очікує врожайчик. Аби збільшити віддачу хлібного лану німецька консультативна група з економіки при вітчизняному уряді радить оголосити війну «зерновим хворобам», серед яких, вважають вони, на першому місці аж ніяк не брак техніки або пально-мастильних матеріалів. Набагато небезпечніші — відсутність земельних ринкових відносин, замонополізованість зернового ринку, низька ефективність агробірж, закупівля великих обсягів пшениці за держзамовленням, що, буцімто, не йде на користь ні сільгоспвиробникові, ні державі. Якщо позбутися, мовляв, цих недуг, а ще —приватизувати елеватори, от тоді й відродиться слава України, ще донедавна — європейської житниці, і експортуватимемо ми не 3 мільйони тонн зерна, як торік, а 10—15.

Втім у вітчизняних державних мужів стосовно зернової політики свої міркування. Так, держзамовлення, вважають у Мінсільгосппроді та Міністерстві економіки —справа необхідна. До того ж, сільгоспвиробникові на руку, бо країна скуповує зерно в аграрника за біржевими цінами. А виробник, мовляв, торгувати цивілізовано поки що не навчився: відомо ж бо, ту пшеницю, яку він спродував самотужки, реалізував торік за нижчими за держконтрактні, цінами. Щодо земельних відносин, то тут є указ Президента про оренду. Чим не реформа? Скептично дивляться в уряді й на ще одну «мікстуру» — приватизувати всі наявні елеватори. Контраргумент — подібні підприємства-гіганти створювалися за радянських часів аж ніяк не для роботи в ринкових умовах, а приватизація навряд чи застереже їх від банкрутства.

Валерій ДРУЖЕНКО.
Мал. Юрія СИВИРИНА, 13 років.

Приємні новини

Там, на шахті вугільній...

Державна холдингова компанія "Ровенькиантрацит" —нині серед тих, що стабільно працюють не лише на Луганщині, а й у галузі. Шахтарі в Ровеньках не страйкують, робота є. 3 тисячі робітників очисних вибоїв фактично утримують 100-тисячне місто, бо решта промисловості в Ровеньках просто стоїть. За перше півріччя видобуто додатково до плану близько 500 тисяч тонн "чорного золота". Компанію багато років очолює досвідчений керівник Геннадій Астров.

Серед найкращих у Ровеньках — гірники шахти імені Фрунзе. Функціонують чотири дільниці, на їхньому рахунку близько 100 тисяч тонн вугілля, піднятого на-гора понад план.

На знімку: ланкові шахти імені Фрунзе Віталій Ручко і Анатолій Балицький.

"Тархун" повертається

Завод з виробництва безалкогольних напоїв і екологічно чистої столової води, відкритий у Донецьку, виріс буквально на смітнику. Адже донедавна на цьому місці було звалище Донецького металургійного заводу. І перш ніж розпочати будівництво, фірмі "Максі" довелося вивезти 130 вантажівок із сміттям. Нове підприємство випускатиме щомісяця 500 тисяч дволітрових пляшок напоїв, у тому числі — за рідними і забутими рецептами дитинства: "Байкал", "Тархун", "Крем-сода".

Ліна КУЩ.

Донецьк.

Темп кримської "Газелі"

У світовому каталозі виробників автомобілів з'явився сімферопольський складальний завод АТ "Кримавтогазсервіс". Це означає вихід на міжнародний ринок, приплив грошей. Високу якість складання автомашин сімферопольці вже довели багатьом. "Газелі" популярні не лише на Близькому Сході, а й на Балканах. Укладено перспективні договори на поставки машин не тільки в країни ближнього, а й далекого зарубіжжя. Замовників зацікавило те, що кримчани значно поліпшили горьковську модель, зокрема встановивши італійський дизельний двигун "Івеко".

Навіть росіяни надсилають заявки на цю модифікацію. На міжнародній виставці в Києві "СІА-97" сімферопольські "Газелі" і "Волги" отримали дипломи "За кращу вантажну й легкову автомашини на Україні".

Віктор ХОМЕНКО.

Сімферополь.

На знімку: швидка допомога "Газель".

Фото Юрія ІЛЬЄНКА (ДІНАУ).

У номер

• *Київ*

Усі ми діти твої...

Відбулося засідання оргкомітету з підготовки другого Всесвітнього форуму українців. Як наголосив голова оргкомітету, в. о. прем'єр-міністра України В. Дурдинець, форум покликаний чітко визначити ідейно-правові та організаційні засади ефективності діяльності українських громад.

Уже визначено персональний склад делегатів та гостей, розроблено плани-сценарії урочистого відкриття форуму, програми культурних заходів тощо. Чималий обсяг робіт покладено на Державний комітет у справах національностей та міграції, інші структури виконавчої влади.

• *Дніпропетровськ*

Трамвай-ювіляр

Днями громадськість відсвяткувала сторіччя дніпропетровського трамваю. Захоплююче театралізоване дійство тривало на центральних проспектах і вулицях міста з п'ятої ранку, коли розчуленим водіям вручали букети квітів, і аж до вечора, коли городяни діставали "щасливі квитки" і могли вкотре переконатися, наскільки міський трамвай — необхідний і надійний вид комунального транспорту.

• *Сімферополь*

Спочатку було слово

"Во всю землю изиде вещаніе їх" — під такою назвою в Криму відбулася міжнародна конференція, присвячена 2000-літтю Різдва Христового, яке відзначатиметься під егідою ООН. У залі засідань Верховної Ради автономії після привітань урядовців та священнослужителів різних конфесій три дні тривали пленарні засідання конференції. Учені, духовенство та громадськість підняли ідею необхідності морального відродження людини і суспільства в контексті загальнохристиянських цінностей.

• *Одеса*

Свято отримання зарплати

Схоже, в Одесі завершується, нарешті, багатомісячна тяганина з невиплатою заробітної плати вчителям та працівникам дошкільних дитячих закладів. Цілком погашено заборгованість із січня нинішнього року. Тим, хто пішов у відпустку в червні, виплатили навіть відпускні. Дещо зроблено й для дітвори. Із березня до кінця навчального року 8,3 тисячі дітей з малозабезпечених та багатодітних сімей безплатно харчувалися в школах та дошкільних закладах. Нині в літніх таборах чотириразовим безплатним харчуванням забезпечено близько 3 тисяч дітей.

Наука

Маємо шанси не бути останніми

Підсумував міністр України у справах науки і технологій Володимир Семиноженко після поїздки Дніпропетровщиною

Державний міністр брав участь у робочій нараді науковців щодо підготовки й реалізації державної програми комплексного використання низькосортного вугілля.

Немає потреби нагадувати, в якому становищі нині вугільна промисловість України. Надто дорогий підземний видобуток твердого палива втрачає свій сенс, структурна перебудова галузі, про яку так багато сперечаються, справді, здається, — єдиний вихід. Подібні "неприємності" свого часу пережили практично всі вугільні басейни Франції, Бельгії, Голландії та інших країн Європи. В результаті за останні тридцять літ вісім з кожних десяти шахт — закрито. Отож обсяги видобутку всюди скоротилися у кільканадцять разів. А реанімувати підприємство, котре припинило виймати з надр вугілля, — затія майже нереальна.

То чи справді така втрата потужностей виправдала себе? Здавалося б, використовувати газ та інші енергоносії, нарешті й атомну енергію, таки краще і вигідніше, ніж кам'яне вугілля з глибоких і надглибоких горизонтів. Але така логіка "спрацьовує" доти, доки сприймаєш шахту у традиційному розумінні — як людей, які видають на-гора вугілля. А якщо це буде вже підземно-наземний комплекс, який постачатиме електроенергію, тепло, газ та інші продукти глибокої переробки вугілля, то ситуація змінюється докорінно.

Саме в Україні вченими розроблено проекти майбутніх поліенергетичних суперкомбінатів-шахт. Свої варіанти запропонували і вчені з Дніпропетровська — гірничої академії, галузевого Інституту чорної металургії та академічного Інституту геотехнічної механіки.

— Україна справді має унікальну можливість першою на планеті не згортати видобуток вугілля, а переходити на новітні технології його використання, — сказав міністр у справах науки і технологій Володимир Семиноженко на нараді.

От кажуть, що українська чорна металургія технічно і технологічно відстала. І це правда. Та чи знаєте ви, що наша металургійна наука, навпаки, —одна з найпередовіших? І що ті новації, що їх запроваджували в останні десятиліття на металургійних підприємствах Японії, Сполучених Штатів Америки, Німеччини і т. д., розробляли передусім науковці України?

Нам, скажімо, належить пріоритет в електровакуумному методі позапічної обробки сталі, який нині запроваджують на Південному машинобудівному заводі. Отож не випадково Володимир Семиноженко та голова Державного інноваційного фонду України Валентин Чеботарьов найперше завітали на "Південмаш", щоб особисто ознайомитися з цим проектом. А заразом і домовитися про фінансову підтримку реалізації інших ноу-хау, пов'язаних з участю України в міжнародних програмах освоєння космосу.

На думку Володимира Петровича, слід активізувати інвестиційну політику в галузі науки. Міністерство у справах науки і технологій приділяє цьому велику увагу. Інноваційна діяльність на конкретних підприємствах є тим фундаментом, який об'єднає наукові досягнення та виробництво і вкаже шлях до жаданих перетворень національної економіки.

Інноваційні програми є нині і на Дніпропетровщині. На Придніпровському хімзаводі, приміром, запроваджують унікальні технології отримання синтезованих полімерних і вуглецевих гемосорбентів та ентеросорбентів, котрі не мають аналогів у світі. Мова йде про препарати, які здатні очищати організм, і передовсім кров, від будь-яких токсичних речовин, виводити радіонукліди. Або приклад уже з іншої царини: у Солонянському районі за вітчизняним проектом вперше збудовано завод, який з люцерни, амаранту та інших багаторічних трав виробляє кормові й харчові білки, багаті на протеїн і каротин.

Тим часом наведені адреси, за якими також побували гості з Києва, — лише дві з кількох десятків, де в області за підтримки держави втілюють новітні технології. А потрібно не десятки, а сотні таких прикладів.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Спонсор лотереї "ГУ"-97

Хто "Соноли" хоче?

Спільне україно-американське акціонерне товариство закритого типу "Сонола" — це новостворюване підприємство з виробництва соняшникової олії. Воно повністю відповідатиме світовим стандартам. Генеральний директор "Соноли" Станіслав Берьозкін свого часу очолював корпорацію "Система", яка й стала інвестором цього спільного проекту. Кредит взяли в Європейському банку реконструкції та розвитку. Устаткування "стягнули" сюди з усіх-усюд. Пресовий цех англійської фірми "Європа-Краун", цех рафінації і дезодорації італійської — "Джонатації", обладнання для виробництва пластикової тари японської фірми "Нісай".

— Наша продукція обіцяє стати конкурентоспроможною на будь-якому ринку, — каже Станіслав Семенович. — Якість, яку забезпечуватиме вже атестована власна лабораторія, і оформлення продукції задовольнять найвибагливішого споживача. Вже уклали угоди з 360 вітчизняними торговими підприємствами і надалі розширюватимемо мережу. Зокрема, плануємо відкрити фірмові магазини і оптові бази у кожній області. Невдовзі введемо в дію цех з виробництва майонезу з різними смаковими добавками — м'ятою, перцем.

Спорудження "Соноли", за словами С. Берьозкіна, перебуває під неослабною увагою представників конгресу США. Вони нещодавно відвідали підприємство і залишилися дуже задоволені.

Для працівників тут вже створено сучасні побутові умови (оздоровчий комплекс із профілакторієм, басейном і сауною тощо).

Партнер "Соноли" — корпорація "Система" — взяла в оренду місцевий завод мінеральних вод. Установила італійську лінію і налагодила випуск "Кришталевої". Вона — у списку кращих мінеральних вод України.

Микола ВОЛОК.

Кіровоград.

Виставки

Покажеш — помітять

У Пйотрковському воєводстві Республіки Польща нещодавно перебувала делегація з Рівненщини. Її очолював голова облдержадміністрації Микола Сорока. Делегація репрезентувала товари рівненських підприємств.

На жаль, участь взяли лише 17 з них. Наші вироби неабияк зацікавили поляків. Особливо таких підприємств, як "Рівнеліс", "Рівньон", Шпанівський експериментальний завод харчових концентратів, Рівненська кондитерська фабрика. Укладено чимало угод на постачання продукції до Республіки Польща.

І якщо, скажімо, рівненські лісовики і до цього постачали свою продукцію за кордон, то Шпанівський експериментальний, нещодавно запустивши новоспоруджений цех з німецьким устаткуванням, привернув увагу закордонного споживача вперше: шпанівські бальзами і лікери, горілчані вироби пішли буквально нарозхват. Успіх випав і на долю підприємства "Укрбурштин".

Сергій МЕЛЬНИЧУК.

Рівненська область.

Сервіс

До майстрів записуються у чергу

ЗА ОСТАННІ півтора року обсяг побутових послуг на Волині зріс у 1,2 раза. Відроджується міська й сільська мережа побуту. Торік свою діяльність відновили 11 приймальних пунктів. З надання побутових послуг на одного міського жителя область посідає третє місце в Україні, а на сільського — перше. Особливо помітні успіхи в побутовиків Луцька.

У відділі торгівлі, громадського харчування та побутового обслуговування населення Луцького міськвиконкому вважають, що ситуація на підприємствах побутового обслуговування в обласному центрі за останній рік значно поліпшилася. У місті діє розгалужена мережа ремонтних майстерень, перукарень, фотоательє, ательє з пошиття одягу, хімчистка, пральня. Це пов'язано з тим, що нині майже всі підприємства побуту в Луцьку приватизовані. Тобто — мають господаря. Сорок підприємств надають лучанам більше сотні різноманітних послуг, і їхня кількість зростає. Наприклад, у першому кварталі цього року в місті реалізовано побутових послуг майже на 15 відсотків більше, ніж за відповідний період 1996 року.

Престижним стало нині робити замовлення на пошиття верхнього чоловічого, жіночого та дитячого одягу в ательє "Зося", яке очолює Зоя Камінська. Найавторитетніша й наймолодша перукарня в Луцьку — приватний салон Гузарів, де працюють майстри високого класу: батько, син, дочка і зять. Щоб тут зробити модну зачіску, підстригтися, за кілька тижнів записуються у чергу. Більше тридцяти років праці віддала підприємству хімчистки, яке сьогодні стало акціонерним товариством "Декстон", директор Антоніна Роговська. Тут не просто підтримують те, що нажите роками, а створюють нові робочі місця, надають нові види послуг.

Коли виникла потреба взятися за капітальний ремонт старої лазні, то міськвиконком довірив це товариству "Декстон". І Антоніна Іванівна заявила, що лазня буде зроблена на рівні світових стандартів.

Якщо проаналізувати побутову сферу Луцька, то можна говорити, що виробничий успіх там, де рік-два тому пройшла приватизація. В цих колективах зросла рентабельність, поліпшились якість і культура обслуговування населення, не порушуються строки виконання замовлень. Найкращий фінансовий стан у побутовиків підприємств з колективною формою власності. В першому кварталі цього року вони надали побутових послуг на 1 мільйон 753 тисячі гривень. І лише на 2,3 тисячі гривень — приватні.

Є ще один важіль успіху. Міськвиконком постійно тримає в полі зору підприємства побуту, фінансово їх підтримує, надає пільги в орендній оплаті. Як результат, тільки в цьому році для лучан організовано прокат побутової техніки, радіоапаратури, музичних інструментів, чого давно в Луцьку не було.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Волинська область.

Проблема

Кооператорів душать в обіймах. Податкових

Ще не так давно Хмельниччина славилася розгалуженою мережею побутового обслуговування на селі. Тут дбали про поповнення асортименту товарів і видів послуг. У найвіддаленішому універмазі можна було придбати те, що у столиці не знайдеш. Адже облспоживспілка мала прямі зв'язки з найпрестижнішими фірмами світу.

Тепер геть зруйновано мережу сільських побутових майстерень. Від приміщень побуткомбінатів віє пусткою. У кількаповерхових універмагах виставляють товар лише на вході. Рештою торгових площ ніби пронеслася стихія. Не затишніше себе почуває й відвідувач сільських крамниць.

Причин такого стану на селі декілька. По-перше, голови колгоспів розраховуються із селянами не готівкою, а телятами, поросятами, борошном, аби не сплачувати шалені податки на заробітну плату. З іншого боку, кооператорів обдирають банки високими кредитними ставками. Держава теж не стоїть осторонь акцій експропріацій: стягує податки з обороту ще до того, як торговельники реалізували придбаний товар. Унаслідок таких авансових здирств оборотні кошти геть вичерпалися. Але в села хтось-таки має возити малоцінний торговельний дріб'язок, без якого селянин не може обійтися — сіль, нитки, калоші, гудзики. Цього наші доморощені бізнесмени не стануть робити. Отже, держава мусить підтримати кооперацію хоча б відстрочкою платежів до бюджету. Та де там! Комусь конче хочеться добити сільську торгівлю і побут.

Єдиний підрозділ, що нині ще якось протистоїть розвалу, — це система громадського харчування. На Хмельниччині вона здавна славилася неперевершеними кухарями, як, скажімо, у Зінькові, Макові, Летичеві, Грицеві, Кам'янці-Подільському, Ружичній. Не перевелися вони й досі. Молодь добре опанувала досвід старших та успішно розвиває цю сферу. Останнім часом відкрито 127 нових кафе, барів, закусочних, що стали центрами дозвілля й відпочинку молоді, де проводяться дискотеки, зустрічі з цікавими людьми, різноманітні конкурси та шоу-програми.

Михайло ВАСИЛАШКО.

Хмельницька область.

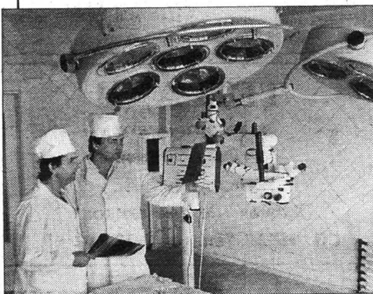
На знімку: в ресторані Ружичнянського комплексу громадського харчування "Веселка".

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Отакої!

ОДНІ МРІЮТЬ ПРО ВИСОКІ ГРУДИ, ІНШІ — ПРО ЗАРПЛАТУ

Вісім років тому в Миколаївській міській лікарні № 3 створили відділення реконструктивної та пластичної мікрохірургії. Спочатку тут виконували лише невідкладні операції — при травмах, тепер надають і планову допомогу. Косметологи творять чудеса: позбавляють післяопераційних рубців, уроджених та набутих дефектів обличчя, збільшують бюст, "розгладжують" зморшки. На жаль, розвиток пластичної хірургії в Україні гальмується через брак фінансування: в миколаївських медиків не вистачає коштів на придбання необхідного інструментарію, перев'язочного матеріалу, ліків для післяопераційної реабілітації. Та й заробітну плату вони отримують раз на квартал.

На знімку: мікрохірурги Євген Троцюк та Володимир Шарий.

Фото Олександра КРЕМКА (ДІНАУ).

Місцевий масштаб

Буковинські новосілля

Новобудови в Чернівецькій області стали великою рідкістю. Проте у селах Кельменецького району за рахунок місцевих резервів зводять школи та об'єкти побутового призначення.

Скажімо, коли в одному з населених пунктів, що входять до селянської спілки "Дружба", розпочалося спорудження школи, місцеві мешканці взялися допомагати будівельникам і коштами, і матеріалами, і робочою силою. Завдяки цьому об'єкт не став довгобудом, і нинішнього року його урочисто передано педагогічному колективу. На церемонії голова спілки Григорій Тимінський пообіцяв узяти школу під свою опіку, утримувати коштом господарства її працівників, здійснювати ремонт приміщень, забезпечувати безоплатні обіди для учнів.

Чудовий подарунок одержали й мешканці Чернівців. Тут при дитячій поліклініці став до ладу надсучасний лікувально-оздоровчий комплекс "Лагуна" з плавальним басейном, солярієм, сауною. Під дахом цього закладу поправлятимуть здоров'я не тільки діти, а й їхні батьки.

Василь БАБУХ.

Чернівецька область.

Екологія

Неперевершена "ЕВІТА"

Більш як чотири роки на ринку товарів екологічної безпеки Запоріжжя працює фірма "Евіта", яка, власне, і формує цей ринок. Нині ніхто не складе "Евіті" гідної конкуренції за кількістю реалізованих фільтрів для очищення води, кондиціонерів, повітроочисників, кліматичних установок, засобів захисту від нестійкої роботи електро- та телефонних мереж.

Новий рубіж у діяльності "Евіти" — створення екологічного центру на базі фірмового магазину у центрі міста.

— Запоріжцям екоцентр конче потрібний, — каже комерційний директор фірми "Евіта" Олександр Шинкаренко. — Бо наше місто в числі екологічно небезпечних. Швидко змінити ситуацію на краще перспектив немає, але кожен із нас може подбати про захист від шкідливого впливу навколишнього середовища, облаштувавши свою оселю кращими приладами всесвітньо відомих фірм. Придбати їх можуть навіть малозабезпечені сім'ї.

Екоцентр "Евіта" водночас із торговою діяльністю приступив до виконання освітньої програми, яка передбачає консультації щодо якості води і повітря. Незабаром у вітрині магазину буде встановлено великий телеекран, за допомогою якого можна отримати інформацію про екологічну обстановку в місті та області.

Володимир ДУПАК.

Запорізька область.

Хочеш чисту воду? Плати!

В Одесі, схоже, знайшли спосіб як уберегти людей від вживання далеко не безпечної для здоров'я води з кранів. Спочатку пішли шляхом створення зональних водоочисних станцій. Однак вони виявилися малодоступними для більшості одеситів, в основному — через далекі відстані. Тоді науково-технічний центр "Водообробка" НАН України, очолюваний Борисом Псахісом, запропонував і здійснив інший варіант, наблизивши установки до споживачів: у різних районах міста створив 17 кіосків з міні-заводами для доочищення питної води.

Попередньо було проведено спеціальну підготовку операторів, які б уміло експлуатували водоочисні установки та забезпечували споживачів водою, яка відповідає найкращим стандартам. А щоб вона справді була такою, санепідстанція, щодня беручи проби води з кожного із міні-заводів, проводить їх хімічний аналіз за хімічними та мікробіологічними показниками. Вони ж, слід сказати, досить відрадні: пройшовши ретельне очищення й озонування, вода повністю позбавляється не тільки сторонніх запахів та органічних домішок, а й шкідливих бактерій, хвороботворних вірусів. Істотно знижується в ній і вміст важких металів. Одесити вже оцінили оту поліпшену воду, що сприяє збереженню здоров'я: дедалі більше використовують для пиття та приготування їжі воду з міні-заводів у кіосках.

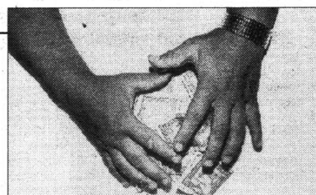
Загалом для Одеси потрібно десь до півсотні кіосків з установками для очищення питної води, які не мають аналогів у країнах СНД. НТЦ "Водообробка" може розширити їх мережу вже найближчим часом. Був би лише попит. Декого, однак, стримує ціна отієї води — 10 копійок за літр. Але коли дбаєш про своє здоров'я, то й на такі витрати підеш.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Ощадкнижки знову в моді, витягайте їх з комодів!

Ощадбанк України готовий повністю повернути не тільки довіру, а й гроші вкладникам, якщо... сам не потрапить до лап фінансових спритників

(Початок на 1-й стор.).

У планах Комітету Верховної Ради з питань фінансів і банківської діяльності — прийняття вже цього року закону «Про Ощадний банк України». І якщо законодавчо не буде закріплено рівноправність цього банку з усіма іншими, статус універсального, а не вузькоспеціалізованого, про перспективи його розвитку годі й думати.

У будь-якому іншому випадку втрата не була б така відчутна. Проте що таке Ощадбанк? Це, не багато не мало, 13 184 установи, в тім числі 26 регіональних управлінь, 646 відділень і 12 512 філій. Чисельність штатних працівників — 52 тисячі, з них 49 — спеціалісти відділень та філій. І оскільки це — майже половина працівників всієї банківської системи України, можна вважати, що Ощадбанк, крім безпосереднього обслуговування, ще й формує частину суспільства.

Сума вкладів населення в його установах перевищує 600 млн. гривень, що зберігаються на 84 млн. рахунках, а сума кредитного портфеля — 430 млн. гривень.

Власні гроші банку становлять понад 260 млн. гривень, а виплачений статутний фонд досяг 9,7 млн. гривень. Банком створено резервний фонд (6,4 млн. грн.) та резерв на випадок можливих втрат за його позиками (5 млн. грн.). Ощадбанк забезпечив обмін карбованців на гривні на суму 73 трлн. крб., що становило 36% від загальної суми обміну. Він є постійним провідним учасником аукціонів з продажу облігацій державної внутрішньої позики, які проводить Нацбанк, розвиває проведення валютних операцій, бере активну участь у видачі населенню грошових майнових та компенсаційних сертифікатів. Тут також виконують великий обсяг робіт з виплати пенсій пенсіонерам Міністерства оборони, СБУ, МВС та інших військових відомств, з прийому платежів від населення, скорочення обороту готівки шляхом зарахування прибутків громадян на рахунки за вкладами. Ощадбанк має найбільш розгалужену мережу, яка становить понад 90% усіх банківських установ (з урахуванням, що кожне відділення керує в середньому двадцятьма філіями).

Чи потрібні ще докази того, наскільки вигідно якщо не «прибрати до кишені» такий банк, то ліквідувати з поля банківських послуг як потужного конкурента?

Пряма загроза над Ощадбанком зависла тоді, коли на різних рівнях взялися обговорювати варіанти: чи бути Ощадбанку структурою урядового підпорядкування, банком винятково бюджетним чи стати збирачем вкладів —системою ощадкас.

Прецедентом огульного вирішення долі банку став продаж у «приватні руки» ощадбанку сусідньої Молдови. У такому випадку, наприклад, довгоочікувана компенсація знецінених у 1991 році вкладів взагалі стає проблематичною. І чи залишиться банк надалі ощадним, тобто таким, що гарантує всім і кожному, в селі і в місті своїй традиційні послуги аж до виплати пенсій у визначений термін (за наявності резервного фонду) —також питання. Адже бюджетний чи приватний банк, як наркотик. Завжди є спокуса погасити його грошима бюджетний дефіцит або «залатати» борговий прорив.

Звичайно, така махина — 13 тисяч установ — у цей час і за умов економічної кризи не просто клопітне, надто затратне господарство. Тому реорганізації Ощадбанку в будь-якому випадку не уникнути. До того ж, щоб не розгубити старих і залучити нових клієнтів, необхідно підвищити проценти по вкладах. За рахунок чого? За рахунок економії внутрішніх витрат на утримання. Тож скорочення певної кількості філій — справа часу.

Однак структурні зміни, загалом, питання внутрівідомче і можна було б його віддати повністю на відкуп спеціалістам-банкірам. Якби проблема не виявилася набагато ширшою. Вже якщо 60% населення були і залишаються вкладниками цього банку, а держава досі чітко не пояснила, коли, ким і в якому обсязі буде компенсовано втрачені вклади, келійно маніпулювати долею банку — означає на очах всіх шановних людей демонструвати черговий «грошовий фокус».

Чи задумувався хоч хто-небудь, до чого це може призвести? Розмови про безгрошів'я населення зав'язли в зубах. Але будемо відвертими, голоду і жахливого мору в країні немає. А вже скільки тих машин шмигає по дорогах, у робочий, до речі, час, та дедалі частіше іномарки — то тільки позаздрити!

Побачивши старeньких і дітей із простягненою рукою, справді, стискається серце. А побачивши виряджену в усе дороге й ситу молодь? Отож бо! Гроші в людей є і чималі. Тільки зберігають вони їх переважно у валюті та в горезвісних кубушках.

Засуджувати складно, бо немає впевненості ні в банках, ні, тим паче, в трастах.

Нічого не зміниться — залишаться марними сподівання на вихід із «тіні» заощаджень та й усієї загнаної туди економіки. Повертати довіру людей необхідно, а до Ощадбанку — передусім, якщо, звісно, за основу держава бере інтереси своїх громадян, а не купки ділків, які жиріють на загальному безладді та хаосі.

Наваживишись на проведення науково-практичної конференції за участю 170 делегатів від регіонів і численних гостей-спостерігачів, Ощадбанк на повен голос фактично заявив про готовність за допомогою саме своїх вкладників заробити необхідні компенсаційні кошти і потім досягти стійкого фінансового становища, що гарантує спокій клієнтів. Образно кажучи, створити умови, за яких кожна бабуся, скажімо в Кацапетівці, могла б виручену від продажу картоплі копійку безбоязно покласти на книжку, а не в наволочку, побоюючись грабіжників більше смерті.

Але чи є в банку шляхи та можливості самостійно здобути стабільність, працювати прибутково? Досвід не тільки далекого сусіда — Німеччини, а й ближнього — Росії доводить, що успіх буде. Треба тільки не гаяти часу, а сміливіше діяти самим.

Виступаючи на конференції, заступник голови правління Ощадбанку Росії Анатолій Барабаш зазначив, що такий крок їхній банк зробив 1991 року. Банкіри самі брали участь у написанні закону, в розробці нормативних документів. Правильним рішенням було акціонування. Але при цьому банк залишився єдиним і неподільним. Це дало змогу швидко та якісно переоснаститися технічно, обладнати філії, підвищити кваліфікацію персоналу і в результаті — витримати міжнародний аудит і ввійти до світової банківської системи. Сьогодні в Міжнародному реєстрі російський Ощадбанк — у першій сотні найбільших банків. Якщо шість років тому прибуток на одного працівника становив 1 тис. 300 доларів США, то сьогодні — 13 тис. доларів, є резерви зростання.

У Німеччині «шпаркаси» — універсальна структура з певною спеціалізацією. Тобто, це всенародний банк. Як зазначив президент Фонду ощадкас Німеччини доктор Гайгер, процес входження цієї структури до європейської і світової систем починався з прийняття закону, що визначив статус і приналежність банку. Суперечка про те, бути банку універсальним чи вузькоспеціалізованим, виключалася, як шкідлива і така, що забирає дорогоцінний час. Займатися лише збиранням вкладів — безперспективно, а стати інструментом у чиїхось руках — згубно. Банк має бути достатньо самостійним, але водночас законодавчо гарантувати цілість вкладів. Орієнтуватися йому краще на підтримку малого та середнього бізнесу — основного заняття своїх клієнтів. А держава має виконувати лише функцію контролю власника і не втручатися до прийняття рішення з банківської діяльності.

До речі, і німецька, і російська сторони висловили готовність у разі потреби підтримати Ощадбанк України на шляху реорганізації. А професійна співпраця між системами ощадбанків уже є. Правда, щодо Росії, співпраця ця пережила тяжкий період застою. Тепер завдяки недавнім домовленостям на найвищому рівні це все — в минулому.

Ну, а що конкретно має намір робити сам Ощадбанк? Згідно з міжнародними стандартами бухгалтерського обліку аудиторська компанія Прайс Уотерхаус нині проводить аудиторську перевірку діяльності Ощадбанку. В банку сподіваються, що не тільки з честю витримають її, а й у подальшому зможуть стати одним із провідних банків країни, що здійснюють політику держави й Національного банку щодо залучення глобальних інвесторів (фізичних і юридичних осіб) до участі в фондовому ринку і, особливо, у вторинному ринку облігацій внутрішньої держпозики.

На конференції одноголосно було прийнято Концепцію розвитку Ощадбанку, підтриману представниками Нацбанку, низки великих банків, адміністрації Президента. Підбиваючи підсумки дводенної роботи і відповідаючи на численні запитання журналістів, голова правління Ощадбанку Анатолій Колесников підкреслив, що, коли країна хоче мати широкомережний, міцний банк, який обслуговує всі верстви населення в усіх куточках, треба дати Ощадбанкові змогу розвиватися як універсальному, такому, що працює з внутрішніми та зовнішніми клієнтами, іноземними банками-партнерами, при цьому здійснювати весь набір банківських операцій згідно з ліцензією Нацбанку.

За шість років банк довів, що зможе робити це не гірше за інших. Заради спокою населення, яке звикло користуватися послугами саме цього банку і задля уникнення негативних наслідків у разі згортання його діяльності, автори майбутнього закону «Про Ощадбанк України» не повинні нехтувати досвідом і блискучою його перспективою.

Людмила МЕНЖУЛІНА.

Концепція розвитку Ощадного банку України

1. Місія Ощадбанку

Ощадний банк залишається Ощадним і надає послуги своїм традиційним клієнтам. Його ринкова орієнтація буде направлена на домовласників, підприємства малого та середнього бізнесу, громадські організації, профспілки, церкви.

Ощадний банк, усвідомлюючи себе соціально відповідальним інститутом, бачить свою місію в наданні банківських послуг широким верствам населення та виступає гарантом фінансової стабільності й економічної захищеності своїх клієнтів — суб'єктів ринкової економіки, провідником економічної свободи та незалежності.

2. Соціальна відповідальність

Соціальна спрямованість діяльності банку полягає в тому, що його установи історично мають зобов'язання і здійснюють усі операції, забезпечуючи потреби основної маси населення в його побутових та підприємницьких інтересах у фінансовому сервісі. Банк традиційно організує свою діяльність на вимогу різних верств суспільства, що підтверджується:

— збереженням мережі у віддалених районах, сільській місцевості;

— виконанням життєво необхідних для суспільства послуг, незважаючи на низький рівень рентабельності.

3. Існуюча форма власності та гарантії держави

Держава — єдиний власник Ощадбанку і тому мусить бути відповідальною за стабільне функціонування створеної установи.

На перспективу зміни в формі державної гарантії мають відбутися. Це реформування може здійснюватися в такому напрямі: в процесі збільшення власних коштів і доведенні їх до стандартного рівня капіталізації, створенні достатнього фонду страхування індивідуальних депозитів адміністративні гарантії держави будуть доповнюватися внутрішньобанківськими механізмами страхування.

Проте до часу існування зобов'язань держави за раніше прийнятими рішеннями щодо компенсацій по вкладах в установах Ощадбанку державна гарантія має залишатися. Форма виконання державної гарантії буде змінюватися відповідно до зміни форми власності.

4. Реформування форми власності

Акціонування банку — це процес його розвитку, що здійснюється в напрямі послідовно, крок за кроком, зменшення частки держави за рахунок залучення нових інвесторів, в тому числі колективу банку. При цьому на найближчу перспективу контрольний пакет акцій має залишатися в руках держави.

5. Відносини з владою

Відносини банку з державними органами влади як єдиним власником, а на перспективу — головним акціонером, регулюються через механізм діяльності спостережної ради банку.

Співпраця Ощадбанку з органами місцевого самоврядування здійснюється як координація діяльності в галузі визначення пріоритетів розвитку потрібних для місцевої громади операцій, в тому числі фінансування розвитку місцевої інфраструктури, маючи на увазі, що банк визначив: пріоритетно заощадження населення, які акумульовано банком в регіоні, мають використовувати на вирішення соціальних і економічних завдань регіону. При цьому будь-яке втручання в оперативну діяльність установи банку не допускається.

6. Функції

Функціонально Ощадний банк розвивається в напрямі універсальної фінансово-кредитної установи. Проте банк на найближчу перспективу буде намагатися зберегти свої пріоритети на ринках заощаджень населення та його кредитному, розрахунковому та касовому обслуговуванні по всій території країни. Додаючи до цього орієнтацію на малий та середній бізнес, Ощадбанк є і буде великим банком «дрібних продаж».

7. Структура управління мережами

На даний час банк є єдиною юридичною особою з централізованим принципом управління. 26 регіональних управлінь отримують повноваження типового комерційного банку з функціями управління діяльністю підвідомчих установ. На подальшу перспективу можлива збільшена децентралізація управління залежно від економічного середовища.

Структуру управління будуватимуть на новітніх сучасних інформаційних технологіях. У центрі формування такої системи — створення внутрішньої електронної платіжної системи банку — власного клірингового центру, навколо якого розбудується єдина інформаційна база.

Інформація
про діяльність ВАТ «Дорожньо-будівельне управління № 39»

Назва емітента: ВАТ	«Дорожньо-будівельне управління № 39».
Код ЄДРПОУ:	13715657.
Номер свідоцтва про державну реєстрацію товариства і дата видачі свідоцтва:	Свідоцтво № 220-103 АТ. Державний № 221 від 25.06.94 р. Перереєстровано 14.02.96 р. № 13715657.
Місце знаходження:	255300, Київська обл., Іванківський район, смт Іванків.
Телефон:	5-14-20, 5-18-36.
Основні види діяльності:	будівництво, реконструкція і капітальний ремонт автомобільних доріг, виробництво сфальтобетону, виготовлення бетонних і залізобетонних виробів.
Кількість акціонерів:	1112 осіб.
Кількість власників облігацій:	—
Чисельність працівників:	217 осіб.
Статутний фонд (ВАТ) —	14033,25 грн.
Прості акції —	13365 шт. (100%)
Привілейовані акції	—
Дата проведення останніх зборів акціонерів —	14 лютого 1997 р.
Назва і місцезнаходження юридичної особи, уповноваженої емітентом виплачувати доход за його цінними паперами —	255300, Київська обл., смт Іванків, ВАТ «ДБУ-39».
Дата виплати дивідендів:	дивіденди за 1996 рік виплачено в І кварталі 1997 року.

Основні фінансові показники:

Показники	1996 р. звітний	1995 р. попередній
1. Виручка (валовий дохід) від реалізації продукції тис. грн.	8200,5	4124
2. Балансовий прибуток тис. грн.	+2086,5	+803
3. Всього по активах балансу тис. грн.	8126	1829
4. Статутний фонд тис. грн.	14,0	14,0
(довідково: номінальна вартість акцій грн.)	1,05	1,05
5. Прибуток, що припадає на одну просту акцію грн.	156,1	60,08
6. Дивіденди, сплачені за одну просту акцію грн.	14,75	4,0

По заявлению Донецкой фирмы «Рион»-ЛТД, 340055 Донецк, ул. Артема, 80а, Арбитражным судом Донецкой области возбуждены дела о банкротстве следующих предприятий:

1. 000 «Лоран», Снежное Донецкой области, 343750, ул. Центральная, 1, расчетный счет 1467607 в Укрсоцбанке г. Снежное, МФО 334721, код ОКПО 24161966, по делу № 40/1-1Б.

2. Дочернего предприятия магазин № 76 «Ивушка», 343720, Шахтерск Донецкой области, улица Ленина, 41, расчетный счет 467370 в АК АПБ «Украина» Шахтерска, МФО 334367, код ОКПО 23348898, по делу № 38/1-1Б.

3. АОЗТ «Лотос», 343870, Ясиноватая Донецкой области, микрорайон «Зорька», дом 2, кв. 52, расчетный счет 467122 в АК ПИБ Ясиноватой, МФО 334420, код ОКПО 93604692, по делу № 23/1-19Б.

4. ЧМП «Вера», 343921, Краматорск Донецкой области, 343931, ул. Парковая, 50, расчетный счет 2468812 в АК ПИБ Краматорска, МФО 334141, код ОКПО 13516521, по делу № 31/1-1Б.

5. Кооператива «Миг», 343400, Артемовск Донецкой области, улица Горбатова, 3, расчетный счет 461598 в Укрсоцбанке Артемовска, МФО 334033, код ОКПО 20382096, по делу N 39/1-1Б.

Претензии кредиторов и заявления санаторов подавать в Арбитражный суд Донецкой области по адресу: 340105, Донецк, б. Пушкина, 34, на протяжении одного месяца со дня опубликования настоящего объявления.

Арбітражний суд Києва (252030, Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-в) за позовом ДПА у Залізничному районі Києва порушив справи про банкрутство:

—малого підприємства «Свобода» (Київ, вул. Білгородська, 14, р/р 64420 в Залізничному від. УСБ);

—товариства з обмеженою відповідальністю «Аріадна» (Київ, вул. Федорова, 32, р/р 4467537 у Залізничному від. ПІБ);

—малого приватного підприємства «Персей» (Київ, б-р Чоколівський, 40, кв. 46, р/р 7468739 в АТ «Укрінбанк»);

—Київської філії Ашгабатської індивідуальної фірми «Турхан» (Київ, вул. Саксаганського, 73, р/р 2468901 в АКБ «Укрсоцбанк»);

—товариства з обмеженою відповідальністю торгово-виробничої компанії «АССО» (Київ, вул. Освіти, 4, р/р 7467803 в АБ «Ажіо»);

—малого приватного підприємства «Онікс» (Київ, вул. Зодчих, 56, кв. 104, р/р 468035 у Залізничному від. УСБ).

Майнові вимоги кредиторів та санаторів подаються до Арбітражного суду в місячний термін.

Лубенська Державна податкова адміністрація у Полтавській області повідомлє, що Арбітражний суд Полтавської області (Полтава, вул. Зигіна, 1) порушив справи про визнання банкрутом:

№ 640/3 б від 06.05.97 р. Товариства з обмеженою відповідальністю «Ополон» (Лубни, вул. Постишева, 15); р/р 467140 в Лубенській філії «Приватбанку», вул. Прикордонників, 60 б, ідентифікаційний код 22518559.

№ 732/3б від 08.05.97 р. Державного комунального підприємства громадського харчування «Таверна» (Лубни, пл. Жовтнева, 5); р/р 602705 в Лубенській філії «Полтавабанк», Лубни, вул. Леніна, 57, ідентифікаційний код 13939530.

Майнові претензії кредиторів та заяви санаторів Арбітражний суд Полтавської області приймає в місячний термін з дня опублікування оголошення.

Арбитражный суд Луганской области (348000, Луганск, пл. Героев ВОВ, 3-А) возбудил дело № 05/166-10/143Б о банкротстве ООО ТП «Магазин № 12» ЛТД. Юридический адрес: Старобельск, ул. Коммунаров, расчетный счет 467473, МФО 304245 в АК АПБ «Украина».

Арбітражний суд Полтавської області (314000, Полтава, вул. Зигіна, 1) 18.04.1996 р. порушив справу № 407/3б про банкрутство орендного підприємства Райпобуткомбінат (314034, Полтава, вул. Зоряна, 17; р/р 366202 в Центральному відділенні АК АПБ «Україна»).

Претензії приймаються Арбітражним судом Полтавської області протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбитражным судом Донецкой области (г. Донецк, 340105, б. Пушкина, 34) возбуждено дело № 180/5—21 о признании банкротом совместного предприятия «Донкавамет» (340053, г. Донецк, ул. Краснооктябрьская, 206, расчетный счет № 609730 в Укрэксимбанке г. Донецка, МФО 334817).

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражный суд Полтавской области возбудил дело № 917/3-б о банкротстве ЗАО «Социальное харчування» (правопреемник коммерческой корпорации «Харчування»), 314024, Полтава, ул. Шевченко, 37, расчетный счет 000480961 в Облуправлении УСБ Полтавы, МФО 331014.

По имущественным требованиям кредиторы могут обратиться в месячный срок со дня опубликования объявления по адресу: 314000, Полтава, ул. Зыгина, 1.

Арбітражний суд Львівської області (290010, Львів-10, вул. Личаківська, 81) порушив справу № 2/322 про визнання банкрутом ТОВ «АПЕКС-ІНФОРМ-СЕРВІС» (юридична адреса: 290058, Львів-58, вул. Липинського, 54, р/р 4467352 в РУ АК Промінвестбанку).

Претензії кредиторів і заяви можливих санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

Арбітражний суд Черкаської області за заявою Смілянської державної податкової адміністрації 8.04.1997 р. порушив справу № 544/8 про визнання банкрутом ВАТ «Цукрокомбінат» (Сміла, вул. Р. Люксембург, 6; розрахунковий рахунок у Приватбанку).

Кредиторам, а також можливим санаторам направляти заяви з майновими вимогами до боржника протягом місяця за адресою: 257036, Черкаси, бульвар Шевченка, 307, Арбітражний суд Черкаської області.

Арбітражним судом Львівської області (290010, Львів-10, вул. Личаківська, 81) порушено справу № 2/418 про визнання банкрутом спільного українo-італійського підприємства «Сабок» у формі ТзОВ (юридична адреса: 290058, Львів, вул. Окуневського, 3/204; р/р 6467088 в АК ПІБ; в/р 1405180400 в АК ПІБ).

Претензії кредиторів і заяви можливих санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Хмельницької області (280000, м. Хмельницький, пл. Незалежності, 1) порушив справи про банкрутство:

— № 150-Б/3 приватної фірми «Продсільторг», юридична адреса: Хмельницький, вул. Львівське шосе, 51, кв.31, р/р 468319 в АБ «Агрос», МФО 315331.

— 204-Б приватного малого підприємства «Вінер», юридична адреса: Хмельницький, вул. Кривоноса, 8, р/р 1468727 в Фіатбанку, МФО 315375.

— 203-Б товариство з обмеженою відповідальністю «Руса», юридична адреса: Хмельницький, вул. Перемоги, 3, кв.90, р/р 467869 в Промінвестбанку, МФО 315278.

— 202-Б приватного малого підприємства «Альбіна», юридична адреса: Хмельницький, вул. Горького 10, кв.3, р/р 1468251 в Фіатбанку, МФО 315375.

— 171-Б/5 приватної виробничо-комерційної фірми «Володимир», юридична адреса: Хмельницький, вул. Львівське шосе, 31 кв.29, р/р 468279 в АК АПБ Україна, МФО 315308.

— 173-Б/5 колективного виробничо-торговельного підприємства «Астат», юридична адреса: Хмельницький, вул. Інститутська, 13/1, кв.20, р/р 1468161 в Укрінбанку, МФО 315397.

— 200-Б/2 товариства з обмеженою відповідальністю «Атос», юридична адреса; Хмельницький, вул. Інститутська, 14, кв. 63, р/р 467502 в Західно-Українському комерційному банку, МФО 315654.

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються в місячний термін з дня опублікування оголошення.

Арбітражний суд Хмельницької області (280000, Хмельницький, майдан Незалежності, 1) порушив справи про банкрутство:

1. № 197-Б стосовно виробничо-комерційної фірми «Карат» (281070, м. Славута Хмельницької області, вул. Леніна, 31/10; р/р 1468713 в АКБ «Україна» м. Славута);

2. № 198-Б стосовно кооперативу «Орбіта» (281070, м. Славута Хмельницької області, вул. Червона Площа, 8; р/р 441533 в Промінвестбанку м. Славута);

3. № 199-Б стосовно спільного україно-болгарського товариства з обмеженою відповідальністю «Тенчі» (281070, м. Славута Хмельницької області, вул. Леніна, 19/2; р/р 467537 в Промінвестбанку м. Славута);

4. № 142-Б/3 стосовно державного підприємства «Славутчанка» (281070, м. Славута Хмельницької області, вул. Дзержинського, 29; р/р 602826 в АКБ «Україна» м. Славута);

5. № 147-Б/3 стосовно виробничо-комерційного товариства з обмеженою відповідальністю ЛТД «Сатурн» (281070, м. Славута, вул. газети «Правда», 41/67; р/р 467032 в Промінвестбанку м. Славута);

6. № 155-Б/4 стосовно приватного виробничо-комерційного підприємства «Евандр» (281070, м. Славута Хмельницької області, вул. Суворова, 63; р/р 1468771 в Промінвестбанку м. Славута);

7. № 117-Б/2 стосовно кооперативу «Тренажер» (281070, м. Славута Хмельницької обл., вул. К. Цеткін, 119/21; р/р 461313 в АКБ «Україна»).

Арбитражный суд Автономной Республики Крым (Симферополь, ул. К. Маркса, 18) по заявлению Государственной налоговой администрации в Евпатории возбудил дела о банкротстве следующих предприятий:

1. ЧП «Маяк-93» (Евпатория, ул.60 лет СССР, 39, р/с 468431 в Евпаторийском филиале «Интерконтбанка»), дело № 1484-8.

2. ЧСХФ «Славяне» (Евпатория, ул. Демышева, 100, р/с 2644343 в Евпаторийском отделении Укрсоцбанка), дело № 1485-8.

3. ЧП «Араик» (Евпатория, ул. Интернациональная, 124, р/с 4686[illegible] в Евпаторийском отделении Укрсоцбанка), дело № 1467-10.

4. Кооператив «Синхрон» (Евпатория, ул. Конституции, 34, р/с 3461761 в Евпаторийском отделении Укрсоцбанка), дело № 1453-6.

5. Кооператив «Создатель» (Евпатория, ул.60 лет ВЛКСМ, 2/112, кв.106, р/с 3461101 в Евпаторийском отделении Укрсоцбанка), дело № 1468-10.

6. ООО «Вайда» (Евпатория, ул. Киевская, 31/14, р/с 2467423 в Евпаторийском отделении Укрсоцбанка), дело № 1466-10.

7. ЧП «Виктория-94» (Евпатория, ул. Назаровская, 22, кв.12, р/с 644401 в Евпаторийском отделении банка «Украина»), дело № 1469-10.

8. МП «Ли-Алекс» (Евпатория, ул.9 Мая, 41, кв.71, р/с 4461032 в Евпаторийском отделении Укрсоцбанка), дело № 1470-10.

9. МП «Рэпмин» (Евпатория, ул. Фрунзе, 44, кв.29, р/с 1468106 в Евпаторийском отделении Укрсоцбанка), дело № 1559-1.

Претензии кредиторов и предложения санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования данного объявления Арбитражным судом Автономной Республики Крым.

Арбитражный суд Донецкой области (340105, Донецк, б. Пушкина,34) возбудил дела о банкротстве:

— 13/5-21 б, ЧП «Доноптторг» (Авдеевка, ул. Коммунальная,4, р/с 468714 в ДРУ АБ «Инко» Донецка, МФО 335292);

— 15/1-19 б, КП «Контакт» (Авдеевка, ул. Гагарина,8, р/с 461323 в АПБ «Украина» Авдеевки, МФО 334293);

— 21/1-7б, ЗАО, «ПШО «Контраст» (Авдеевка, ул. Коммунальная,4, р/с 28467708 в СБ «Приватбанк» Авдеевки, МФО 335496);

— 4/3-18 б, ГПП «Старт» (Авдеевка, 4, р/с 280503 в АК ПИБ г. Ясиноватая, МФО 334420).

Претензии кредиторов и предложения санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования.

Арбітражним судом Львівської області (290010, Львів-10, вул. Личаківська, 81) порушено справу № 2/1048 про визнання банкрутом спільного підприємства у формі ТзОВ «Турецько-українська міжнародна компанія Лтд» (юридична адреса: 290016, Львів-16, вул.Шевченка, 26/11; р/р 604/788 в ЗГРУ КБ «Приватбанк»).

Претензії кредиторів і заяви можливих санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Вівторок — день відставок?

Вирішив піти з колективу головний тренер одеського футбольного клубу «Чорноморець», заслужений тренер України Леонід Буряк. Своє рішення він мотивував тим, що в Одесі міська та обласна влада геть не цікавляться справами команди, фінансове становище якої, за словами Леоніда Йосиповича, катастрофічне. Організаційна робота в клубі на дуже низькому рівні. А його кредо — завжди боротися за найвищі місця.

Зв'язатися з Леонідом телефоном учора не вдалося. Але мав коротеньку розмову з його сином — Андрієм, третьокурсником Національного університету імені Тараса Шевченка:

—Так, — сказа він, — тато пішов з «Чорноморця». І сьогодні пізно увечері вони з мамою повернуться до Києва. Стосовно його подальших планів мені поки нічого не відомо...

Що ж, найближчим часом постараюся зустрітися з Буряком і від нього дістати вичерпну інформацію. Хоча вже сьогодні можна упевнено казати про те, що цей відомий фахівець без роботи не залишиться. По-перше, він працює тренером національної збірної, з якою має контракт. Зрозуміло, що він їздитиме по клубах наглядаючи кандидатів до збірної. Швидше за все, тоді й підшукає собі клуб.

А от чемпіон країни — київське «Динамо» в ці дні перебуває на березі Чорного моря, в готелі «Ялта». Футболісти прибули туди разом із сім'ями. Протягом чотирьох днів вони відпочивали: загоряли, купалися в синіх хвилях. А після цього усі гравці разом зі своїм наставником Валерієм Лобановським почали підготовку до 7 чемпіонату країни. Його динамівці розпочнуть, як відомо, 9 липня в Запоріжжі матчем проти «Торпедо» (нагадаємо, що цей колектив нещодавно очолив колишній київський динамівець, заслужений майстер спорту Віктор Матвієнко).

В Ялті футболісти «Динамо» бігають кроси, займаються спеціальною підготовкою. Наступної неділі вони повернуться до Києва, де продовжать заняття.

У складі колективу сталися деякі зміни. В «оренду» до полтавської «Ворскли» передано Олексія Антюхіна, Костянтина Бабича, Ігоря Костюка та Сергія Леженцева. Хоч троє останніх і виступали відповідно в ЦСКА, ФК «Тюмень» та «Чорноморці», але вони —власність київського «Динамо». Донецькому «Металургові» передано Віталія Мінтенка та Андрія Зав'ялова. Проходять оглядини в цьому клубі — дебютантові вищої ліги —Андрій Оксимець, Володимир Анікеєв та Сергій Доценко.

Натомість динамівці запросили до себе з Маріуполя крайнього захисника Олександра Радченка, якому 19 липня виповнится 21 рік.

Багатьох, либонь, цікавить доля Віктора Леоненка та Юрія Максимова. Обох виставлено на трансфер. І саме тепер ведуться переговори щодо їхнього переходу до зарубіжних клубів.

І насамкінець інформація, яку нам надав працівник пресслужби ФК «Динамо» (Київ) Олександр Сердюк. Ви, мабуть, пам'ятаєте, як після матчу зірок київського «Динамо» і московського «Спартака» з поля НСК «Олімпійський» у небо злетів, прикріплений до грона повітряних кульок, футбольний м'яч. І той, хто знайшов би його, в нагороду дістав би можливість разом із динамівцями вирушити за кордон на якийсь офіційний матч.

Так от, цей щасливий вантаж приземлився аж у Чернігівській області. А конкретніше на городі літнього подружжя в селі Підгайне. Дід з бабою спершу злякалися того «небесного посланця» і збиралися вже звернутися до міліції. Але розібравшись за допомогою сусідів у ситуації, зрозуміло, дуже зраділи. І тепер їм вирішувати, кому їхати з динамівцями: чи комусь із них або їхніх родичів...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знимку: Леонід Буряк, мов той казковий лицар, який зупинився біля великого каменя на роздоріжжі.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Кантона — бажаний гість, але...

На урочистостях з приводу передання Гонконгу під юрисдикцію Китаю очікують зібрання величезної кількості світових знаменитостей. А спортивним вболівальникам може поталанити побачити останній матч за участю француза Еріка Кантони — колишнього капітана чемпіона Англії з футболу «Манчестер юнайтед».

Сьогодні в Гонконгу відбудеться показова зустріч збірних «зірок» світу й Азії. Приваблива пропозиція «зіграти у футбол востаннє» надійшла на адресу французького «легіонера» від організатора матчу Алексанра Рего. За його словами, переговори з менеджером Кантони велись, але остаточної відповіді Ерік ще не дав. «Про всяк випадок, щоб не зурочити, ми тримаємо пальці навхрест, — зізнався Рего. — Участь Еріка надасть матчеві особливого значення».

Водночас підлещуватися навіть до такої знаменитості ніхто не збирається. Зустріч сама по собі — чудовий шанс для гравця будь-якого рівня, подія, що трапляється раз на сто років, а, можливо, й тисячу.

* * *

Збірна Казахстану, яка вперше бере участь у відбірковому турнірі чемпіонату світу з футболу, перемогла в 9-й групі Азіатської зони і здобула право продовжити боротьбу за вихід у фінальний етап, який відбудеться наступного літа у Франції.

Казахстанці і в повторному матчі перемогли збірну Іраку з рахунком 3:1 на своєму полі. У цій групі виступала також збірна Пакистану.

«Нью-Васюки» на стадіоні

З 21 червня по 6 липня в причорноморському місті проходить молодіжно-спортивний фестиваль «Одеські канікули-97». Участь у ньому беруть: одеська дітлашня, старшокласники, студентська та працююча молодь.

Центральною подією фестивалю стало грандіозне й захоплююче шоу «Нью-Васюки» на стадіоні «Спартак». У різних місцях Одеси відбуваються масові концерти, змагання, ігри, засідання дискусійних клубів.

Одеса.

Георгій ВОРОТНЮК.

Оголошення

ІНСТИТУТ АДВОКАТУРИ ПРИ КИЇВСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

оголошує набір студентів за спеціальністю

ПРАВОЗНАВСТВО

За довідками звертатися за телефонами:

221-03-06, 228-29-72, 293-07-89.

Приймальна комісія працює за адресою: м. Київ, провулок Дзержинського, 3 (Український гуманітарний ліцей).

Ліцензія Міносвіти № 114765

Арбітражний суд м. Києва порушив справи про банкрутство:

1. ВК «Промтехбудмонтаж» (м. Київ, Бикова, 10-а) р/р 60461601 в АО «Градобанк» м. Києва, МФО 300078, справа № 15/108 від 13.05.97 р.
2. АТ «М. Т. Б.» (253217, м. Київ, вул. Драйзера, 8) р/р 1467901 в АКБ «ТК кредит», в/р 185007 в КФАК «Електронбанк», МФО 322443, справа № 5/217 б від 17.06.97 р.
3. НПФ «Ліки» (252033, м. Київ, вул. Жукова, 21, кв. 66) р/р 644497 в Акціонерному комерційному банку «Легбанк», справа № 5/214 б від 17.06.97 р.

До уваги акціонерів!

Скликаються перші загальні збори ***ВАТ «Кременчукгаз»***.

Порядок денний:

1. Зміни та доповнення до Статуту.
2. Вибори органів управління ВАТ.
3. Різні питання.

Збори відбудуться 8 серпня о 13 годині за адресою: м. Кременчук, вул. 60-річчя Жовтня, 58/2 приміщення Палацу культури автомобільного заводу.

Реєстрація акціонерів з 9 годин 30 хвилин до 12 години.

Телефони: 7-35-97, 2-24-15.

Правління ВАТ «Кременчукгаз».

Арбітражним судом Херсонської області (325000, Херсон, вул. Горького, 18) порушено справу № 67/6-Б про визнання банкрутом малого приватного підприємства «Універсал» (юридична адреса: 326800, Каховка Херсонської області, вул. Будівельників, 10/7; р/р 100468222 в АК АПБ «Україна» м. Каховка).

Претензії можливих кредиторів і заяви санаторів приймають протягом місяця з дня опублікування оголошення.

К сведению общественности!

АО «Украинская Промышленно-Энергетическая Компания» (АО «УПЭК») обратилась в Национальную комиссию с просьбой о выдаче лицензии на осуществление коммерческой деятельности, связанной с поставкой электрической энергии по нерегулируемому тарифу на территории Украины.

Почтовый адрес: Харьков, ул. Чеботарская, 23.

Телефон: (0572) 14-96-72, 14-96-74, 12-41-69.

Факс: (0572) 14-96-75, 14-96-73.

Арбитражный суд Одесской области возбудил дела о признании банкротами:

1. № 8/59Б, ВТПФ «Аквамарин-импекс», Одесса, ул. Петренко, 3, р/с № 002467812 в Заводском отд. ПИБ Одессы, МФО 328908.
2. № 6/8Б, Одесского станкостроительного завода, 270014, Одесса, ул. Канатная, 53 (бывшая ул. Свердлова), р/с 260948 в Ильичевском отд. АК ПИБ Одессы.

Кредиторам, а также возможным санаторам направлять заявления с имущественными требованиями к должнику в месячный срок с момента публикации по адресу: 270032, Одесса, пр-т Шевченко, 4, Арбитражный суд Одесской области.

Арбитражный суд Запорожской области (330001, Запорожье, ул. Шаумяна, 4) возбудил дела о признании банкротом: № 5/3-288 МП «Стимул» (332114, Запорожская область, Запорожский район, с. Беленькое, д.20, к.1; р/с 468833 в Запорожском отделении АПБ «Украина»); № 5/3-274 ООО «Селена» (332112, Запорожская область, Запорожский район, с. Разумовка, ул. Степная, 14, р/с 1468159, в Запорожском отделении АПБ «Украина»).

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

До уваги акціонерів ВАТ «Завод полімерних матеріалів».

Спостережною радою товариства внесено уточнення та доповнення у порядок денний зборів акціонерів, які відбудуться 12 серпня 1997 року о 16 годині за адресою м. Київ, вул. М. Раскової, 1. Реєстрація учасників з 14.00 до 15.30.

Порядок денний:

1. Результати діяльності ВАТ у 1996 році та основні напрями розвитку на 1997 рік.
2. Звіт ревізійної комісії.
3. Затвердження розміру нарахування дивідендів за 1996 рік.
4. Внесення змін та доповнень до Статуту товариства.
5. Затвердження внутрішніх нормативних актів товариства.
6. Вибори в органи управління товариства.

Для участі у зборах потрібно мати документ, який засвідчує особу, або доручення на право голосу.

Телефони для довідок: 5172890, 5173936, 5173856.

Арбітражний суд Чернівецької області (274010, Чернівці, вул. Кобилянської, 14) порушив справи про банкрутство: малого підприємства «Медія ГМБХ» (Чернівці, вул. Головна, 205, р/р 1467737 ПІБ м. Чернівці); справа № 5-75-60/б;

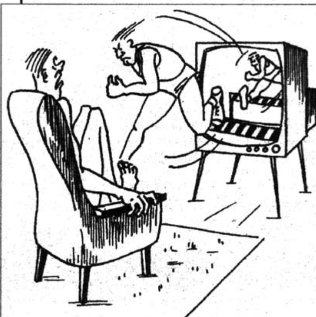
кооперативу «Елегант» (Чернівці, вул. Червоноармійська, 42, р/р 461316 в ДАКБ Укрсоцбанку); справа № 7-54-51/б;

редакції газети «Аркашул» (Чернівці, вул. Гете, 8/6, р/р 363401 в ДАКБ Укрсоцбанку); справа № 7-53-50/б;

ВЦК «Топаз» (Чернівці, вул. Складський пров., 1, р/р 4468933 в Укрсоцбанку); справа № 8-76-55/б.

Казка чекає на інженера

Старі казки за своїми сюжетами не завжди зрозумілі дітям. Умовно можна поділити їх на три найбільших групи: про бідних і багатих, з участю казкових персонажів, попередники наукової фантастики. Перша з них чи не найчисленніша. Однак досить навести лише кілька назв, щоб переконатися, що діти не мають у реальному оточенні аналогів змальовуваним ситуаціям і персонажам, а через те далеко не завжди розуміють казку: «Як Іванко-дурень з королівною одружився», «Про бідного парубка і Марка багатого», «Як Кармелюк пана сповідав», «Як мужик попа обдурив», «Допомога Довбуша бідакові» — ці та інші казки, у яких народ свого часу виражав свої найзаповітніші мрії про перемогу над гнобителями і поневолювачами, тепер малозрозумілі малечі. Це не перекреслює їхньої цінності взагалі, але робить малодоступними для широкої аудиторії, особливо дошкільнят.

Дещо краще в цьому відношенні сприймаються дітьми казки, які виражають надії і сподівання людей на підкорення почасти незбагненних для них природних сил, використання килимів-літаків, чарівних речей, здатних прислужитися за певних обставин. І, нарешті, зовсім без усяких пояснень розуміють вони казки з участю в них тварин та найбільш поширених традиційних казкових персонажів. Не випадково найчастіше перевидаються і вмить розходяться казки «Лисичка-сестричка і вовк-панібрат», «Пан Коцький», «Рукавичка», «Колобок».

Фольклор продовжує існувати, точніше, він активно співіснує з літературою. Та й приходить до читача книгою, сторінкою газети чи журналу, тобто так само, як і література. Власне, різниця тепер визначається нерідко не способом поширення, а жанром. Чільне місце серед фольклорних жанрів справедливо відводиться казці.

Однак за всіх умов має переважати сучасна тематика. Маленький читач, як і дорослий, хоче побачити і почути у казці того, з ким він учора, сьогодні зустрічався в реальному житті.

Чи просто задовольнити таке бажання? Мабуть, ні. Бо продукція видавництв і сторінки періодичних видань не часто пропонують такі твори. Судячи з перекладної продукції видавництва «Веселка», цей процес певною мірою характерний і для багатьох зарубіжних літератур. Останнім часом дещо пожвавилася робота з інсценізації казок ляльковими і драматичними театрами, але в їхніх репертуарах зустрічаємо здебільшого все ті ж твори.

Не найкращим чином сприяють розвитку жанру й періодичні видання. Газети рідко знайомлять читача з творчістю казкарів, а особливо сучасних. Більш-менш регулярно друкує казки «Барвінок», товсті ж українські журнали дедалі тоншають і необачно роблять це за рахунок невеличких куточків для дітей. Добру справу роблять радіо і телебачення, їхні передачі для дітей знайшли своїх шанувальників, коло яких продовжує розширюватися, але там, навпаки, відчувається брак авторської активності.

Загалом для дітей в Україні пишуть не так уже й мало авторів. Хоча, звичайно, могли б писати й більше. Але В. Кава, А. Качан, А. Костецький, Л. Компанієць, В. Губарець та інші автори, котрим удалося знайти підхід до дітей, досить-таки нечасто пробують свої сили в цьому жанрі.

Одне слово, казка чекає сьогодні на інженера. Настав час заселити її активними персонажами, здатними перетворювати світ за законами краси, використовуючи при цьому розумні і сильні машини, знання закономірностей розвитку природи. Адже не за щучим велінням, справді, змінюється навколишня дійсність.

І не лише як на одного з героїв чекає казка на інженера. Не меншою мірою він потрібен у даному разі як знавець, творець, здатний внести свій вклад у подальший розвиток такого давнього і разом з тим завжди юного жанру, котрому віддають заслужену шану представники кожного нового покоління читачів, глядачів, слухачів.

Віктор ТАРАСЕНКО.

Суми.

Це цікаво

Свята квітка, що виросла з намулу

Лотос у народів Сходу завжди був символом чистоти: він виростає з брудного намулу, але той не плямить квіток. Так і людина, говорять індуси, залишиться чистою, якщо у неї совість чиста. Стародавні єгиптяни теж вважали квітку лотоса священною «нареченою Нілу». Вони присвятили лотос богу Сонця Озирісу й богині родючості Ізиді. І якби не людина, яка завжди культивує лотос біля своїх осель, можливо, цієї рослини вже не було б на планеті.

Лотос у харчуванні. Населення Південно-Східної Азії досі використовує насіння і кореневища лотоса в харчуванні. Насіння підсмажують, готують з нього мармелад. Кореневища варять, сушать і перемелюють на борошно. З нього готують печиво та інші солодощі. А ще з лотоса одержують олію та цукор. Подрібнені кореневища використовують як картоплю: варять з них суп чи гарнір. Скибочки кореневищ, уварені в цукрі — це делікатес китайської кухні. Тому лотос використовують там як звичайну сільськогосподарську культуру.

Лотос у лікуванні. Ця рослина була відома давній китайській медицині вже близько 5-ти тисяч років тому. Її використовували для лікування серцево-судинних захворювань, нервової системи. Вважалось, що всі органи лотоса: кореневища, листки й квітки однаково корисні для хворої людини. Однак саму квітку наділяли до того ж здатністю відродження. Її клали разом з померлим у труну, щоб у царстві Озиріса його прийняли достойно.

Надіслала Наталка ВІЙТ.

Львів.

Якщо ви справді народні...

Нехай кожний народний депутат Верховної Ради запитає у себе, у своєї совісті, чи має право називатися народним, якщо він особисте благополуччя ставить вище від потреб виборців. Чому аж 6 місяців потрібно Верховній Раді для прийняття державного бюджету на 1997 рік? Чому деякі депутати-комуністи не приймають присягу? Про чиї інтереси дбають вони.

Рада ветеранів війни та праці, виборці селища Солотвин і всього Богородчанського району Івано-Франківської області вимагають позбавити депутатських мандатів тих депутатів, що не прийняли присяги: негайно скасувати депутатську недоторканність, статус державного службовця; встановити однакову верхню межу пенсії.

Вимагаємо припинити виплату зарплати у верхніх ешелонах влади доти, доки не буде погашена заборгованість перед бюджетними працівниками, інвалідами, пенсіонерами, багатодітними сім'ями.

Д. ПАРХУЦЬ,
голова ради.

Богородчани
Івано-Франківської області.

А я роблю так

Без хімчистки і пральної машини

Килимову, вовняну або тканну доріжку, що так швидко забруднюється, дуже важко прати. А я роблю так: скручую доріжку в рулон, кладу на дно ванни, поливаю водою. Через кілька хвилин, поступово розвертаючи рулон, посипаю доріжку пральним порошком і протираю щіткою для одягу. Для зручності чисті ділянки доріжки знову скручую в рулон. Вимивши доріжку по всій довжині, таким самим способом розвертаючи і скручуючи її в рулон, відразу прополіскую.

Надіслала
Тетяна ГОМОЗОВА.

Житомир.

Фото з конверта

Дайте в руки мені гармонь...

Фото Олександра КРЕМКА.

Миколаїв.

ЩАСЛИВА ПОМИЛКА

... Отямилася, коли почула дитячі голоси: «Мамо! Мамо! А он тітка Марія, листоноша, йде».

Що ж то може бути? Яку ж звістку несе їй поштова сумка? Радості чи горя їй чекати?

Давно не було листів від Івана. Вже потерлись ті, що вона одержувала від нього, але не від часу, а від постійного читання. Іноді лише в руках їх потримає — і то стає легше, немов відчує дотик його ніжних рук.

Його руки... Сильні і міцні, коли він рубав дрова, косив сіно, копав картоплю. І ніжні, коли обіймав її та пестив дітей.

Ожила, запитала:

«Де ж вона, тітка Марія?» Простягла руку за солдатським трикутником. Де взялися сили — схопилася, розкрила тремтячими руками конверт. Почала читати. Букви, плутаючись, бігли одна перед одною, в очах туман слався. Ледве прочитала: «Ваш чоловік, Петренко Іван Васильович...» Далі читати не змогла, бо заважали сльози, бо все і так зрозуміла: загинув Іванко, вона — вдова, діти — сироти...

Затужила-заголосила.

... Але жити треба, бо вона — мати. Треба годувати, ростити своїх трьох синочків. Спокій знаходила в тяжкій праці.

Фотографію чоловіка на стіні перев'язала чорною стрічкою. Щодня говорила з ним, немов з живим, розповідала новини, радилася...

Через рік доля їй усміхнулася: повернувся Іванко додому, без правої руки, але коханий, ніжний, рідний! У госпіталі був. А з трикутником помилка вийшла.

Надіслала Тамара ТАРАСЕНКО.

Краснознам'янка
Гадяцького району
Полтавської області.

ШУКАЛЮК Микола Петрович

Пішов із життя Микола Петрович Шукалюк, голова Закарпатської обласної спілки «Союз Чорнобиль України». Людина великої і відкритої душі, він віддав усі сили і здоров'я на благородну справу надання допомоги постраждалим унаслідок Чорнобильської катастрофи.

Шукалюк М. П. народився 25 травня 1952 року в с. Острівне Конюшського району Архангельської області. Після закінчення Львівського державного університету працював в Ужгородському державному університеті.

Із 2 липня по 25 вересня 1987 брав активну участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, був помічником начальника штабу інженерно-технічного батальйону в/ч 55064. За виявлені мужність і героїзм нагороджений урядовою почесною грамотою і знаком «Союзу Чорнобиль України» «За мужність». З 1992 року інвалід 2 групи із захворюванням, пов'язаним з роботами по ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.

Шукалюк М. П. був одним із творців і лідерів Всеукраїнського і Міжнародного чорнобильського руху.

З 1988 року очолював «Союз Чорнобиль» м. Ужгорода, а з 1990 року — голова Закарпатської обласної спілки «Союз Чорнобиль України».

Світла пам'ять про нашого друга і соратника назавжди залишиться в пам'яті чорнобильців, у серцях усіх, хто працював разом з ним і знав його.

Комітет Верховної Ради України з питань Чорнобильської катастрофи, «Союз Чорнобиль України».

Комітет з питань Чорнобильської катастрофи Верховної Ради України висловлює глибоке співчуття головному консультанту Комітету з питань Чорнобильської катастрофи, народному депутату 12 скликання Усатенку Володимиру Івановичу з приводу смерті батька.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України.

252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44, телефакс — 449-85-62.
♦ Рукописів не повертаємо.
♦ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 246106.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311121.